

T.D.R.C. 1581

R.R. 423-1830

R673

m88

5586

4.5
3-88
கணபதி குணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

புரீசங்கராசாரியசுவாமிகள் வடமொழியில்
அருளிச்செய்ததை
தாம்பிரவள்ளிதிரத்திலெழுந்தருளியிருந்த
பிரமஞ்ஞானவெங்கிடேசரகவாமிகளால்
மொழிபெயர்த்தருளின

பாஷியதிருதயம். 581.

இஃது
சமீவனசேத்திரமென்னுங்
கோயிலுள் 181-489

அ-இராமசுவாமியவர்களால்,

திருத்தியும் விளக்கியும் கூட்டியும்,
புதுக்கி
காட்டரக்கோட்டை - திருநெல்வேலி அலர்கள்

புதுக்கி
சென்னை

மிஷனரியல் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சர்வதாரிஸ் வைராசியு

இதன் விலை ரூபா-கை.
1888.
Registered Copy Right.

R673

M88

5586

இந்நூல் மனம் மியம்.

இந்த நூலொன்றைப் பார்க்கிவிட்டு நூலிச்சைபோகும்
பந்தமுகன் றபோகும் பரம்பதமுடையவாகும்
தொந்தமுத்துலை துபோகும் தெய்தமுந் துலை துபோகும்
சந்ததகுவிமேயாகச்சந்ததமொளிரலாகும்.

வரலாறு.

“சகலலோகபூட்சியாகிய பூஷி சங்கரா
ரியசுவாமிகள் சகலலோகபூட்சி பாரணவிதி
நாச சம்பனனாயுஞ் சமதமாதிதிராளாயு மிரு
க்கிற வந்தமாதிதிராளாயுஞ் சமதமாதிதிராளாயு
நிபதபாஷியங் கோபாஷியங்க ளென்ற நேதாந்
தபு பூஷிதானத்திரயங்களை நிர்மாணம்பண்ணிப்
பிற டிந்த மூன்றுபரஷியங்களை மவைகளைச்
சேர்ந்த வியாக்ஷிதேபன்னியாச விஸ்தாரங்களை
யும்தார்த்தத் தாற்பரியத்தைச் சிசயஞ் செய்கி
ன சமார்த்தியமிலாதபோகளுடைய மூழு
கூக்களாயு மிருக்கிற மந்தவதிதிராளாயு இரகிக்
கு நிமித்தஞ் சிவவேதாந்த சிவதாந்த சங்கிரக
ரூபமாயும் பாஷியருதயமென்கி நெய்யையுடை
த்தானாயு மிருக்கிற இந்தக்கிரகத்தை யருளிச்
செய்தனர்” ஆனபடியால்; மோகனாபேகையுடை
யுண்ணியபுருஷா ளிந்நூலி லுடைய செய்வாக
ளேல்; அடையத்தக்க பிரயோஜனத்தை யடைந்
தானந்தகிகளாய் என்று மிருக்கிற மிது சித்தம்!
சித்தம்!! சித்தம்!!!.

பாஷியஇருதய அட்டவணை

கெம் பர்.	பிரகாரணம்	பக்கம்.	வரி.
1	சிவியப்பிரகாரணம்	90	க
2	ஆசாரியருடையதேசப்பிரகாரணம்	90	க
3	அத்தியாயப்பிரகாரணம்	90	க
4	பிரகாரணத்திடுகிடுகிப்பிரகாரணம்	90	க
5	புத்தகிடுகிப்பிரகாரணம்	90	க
6	அண்டகிடுகிப்பிரகாரணம்	90	க
7	சுவகிடுகிப்பிரகாரணம்	90	க
8	அதிகாரிப்பிரகாரணம்	90	க
9	ஸ்தானப்பிரகாரணம்	90	க
10	விதேகமுக்குப்பிரகாரணம்	90	க
11	ஜீவன்முக்குப்பிரகாரணம்	90	க
12	ஸ்திரப்பிரகாரணம்	90	க
13	வதாந்தப்பிரகாரணம்	90	க
14	மொழிவாக்கிப்பிரகாரணம்	90	க
15	தொம்பதாரத்தோதனைப்பிரகாரணம்	90	க
16	மரயா அவிதையா கிருபணப் பிரகாரணம்	90	க
17	ஆசிரியருடையக்கப்பிரகாரணம்	90	க
18	சந்தியாப்பிரகாரணம்	90	க

பக்கம்
குருபரம்புரைவந்தம்
வடமொழி தென்கொழி பாடபேதத்தாற் சொற்
பேதங்கள்
உதாரண ஆசிரியர்களின் பெயரகராதி
உதாரண ஸ்தானங்களின் பெயரகராதி
பரிசோதனைபத்திரம்

பாஷிய இருதயம்

முதலாவது சிவியப்பிரகாரணம்.

புத்தகப்பதியையும், சுப்பிரமணியனாரையும், பரிவர்த்தனையும், பரமேசுவரையும், சாஸ்திரியையும், பிரம்மாதிபேசுவரையும், நிவீசுவரையும், குருவையும், நமஸ்கரிக்கிறோம்.

பிரமக்கியானியானவன் பிரம்மரூபத்தானே யுடையான். ஆதிக்ரியானியானவன் சகலசோதகனாயுங் கடவுள் பிரம்மரூபமாகத்தானே யிருப்பான். இப்படியான மோகத்திலே பிரமக்கியானந்தானே சரிசனம், வேறே சாதனமில்லை. பிரமத்திற்கு வஞ்சனமென்ன? சந்திதானந்தமே லட்சணம், சந்தாவதேதி? காந்திரகந்திரம், பாதிக்கப்பட்ட சந்தியமென்று நிச்சயம். சித்தியுதேதி போதலென்ன? ஆனந்தமாவதேதி? சகலண்ணம். பிரமரூபமாவதேதி? காலத்தினாலேயும், தேசத்தினாலேயும், வயதுவினாலேயும், அபரிச்சிதனவனது, சந்திரவாயமென்று நிச்சயம். இப்படியப்பட்ட பிரம்மரூபமானது மாயசம்பந்தமாய்த் தன்னுடைய விருதயக்குகையிலே பிரவேசித்திருக்கிற புத்திக்குகை. சிவரூபமாகப் பிரவேசித்திருக்கிற பிரமத்தை யாருதொருத்தனறிகிறோ; அவனே பிரம்

வித. அவனெனினும் முத்தனம். அவ்வலபத்தையடை
வன். கோடிதகியங்களினாலும், கோடிதானங்களின
லையும், கோடிதபுசங்களினாலும், கோடிதகாஷநானங்
களினாலும், கோடி. விரங்களினாலும், முத்தியபிபா
த. ஞானத்தினாலேதானே முத்தியபிக்கவேண்டு. முத்தி
யிலே ஞானத்தினே சாதனம். — வேறே சாதனமில்லை.
இப்படிப் — அறிவிலே வேறே தகிரவணந்தானே சாத
னம். — வேறே சாதனமில்லை. வேதாந்தத்தியானமே முத்
தனம். — இதரத்தியானம் மோக்ஷசாதனமன்று. வேதா
ந்தத்தியானமாவதே? குருமுத்தியிலே நின்றுமீதுவதா
வப்பதோவ் கேட்க, வேதாந்த அந்தத்தாரங்கேட்க, வே
தாந்தங்களுக்கும்; அத்தொய்தப் பிரமத்தினிடத்தி
ருற்பரிமென்கிற ஞானாகூல விஜாரம். — இதுவே
வேதாந்தகிரவணமென்று பெரிமவாள் சொல்லுவார்கள்.
வேதாந்தகிரவணம் பிரமத்தியானத்திலே சாதனம்.
பிரமம். — கத்தியிலே சாதனமென்று சித்தரிம்.
முத்தியைக் கணமாகித் தகில பெரியவாள். — பிரமத்தி
யினாலே அவத்தையார்வீர்த்தியுத்தியென்று சொல்லுவா
ர்கள். சில பெரியவாள். — வித்தையினாலேயவத்தையார்வா
த்தியாயப் பிரமமாக விருக்குகை றோக்ஷமென்று சொல்லு
வார்கள். அனந்தநிவீர்த்தி ஆனந்தப்பிராப்தி என்றும்
மோக்ஷமென்று அத்தொய்திகள் அங்கேகித் திருக்கிறா
கள். ஞானத்தினுத் தேவபாவம்போலே ஆகத்துவமாகிற
ஞானம் முத்திருபமென்று சொல்லவந்தால். — அது முத்தி
யாகமாட்டாது. அது சென்னியமானபடியினாலே. — அநித்
தியமாகையினாலே முத்தியன்று. ஆனால் அவர்க்கலோகந்தா
னே மோக்ஷமென்றுவா. — தேவலோகம் புண்ணியகூடியமா

ய நட்சேத்திரத்தி. விழுமிறதிக கண்டிருக்கிறும்,
தேவலோகம் திரிததயமென்று ஆயிரங் கண்டுகே
ட்டிருக்கிறும், ஆனால் கத்திசேஷஞ்சுளாக்கமென்று
நித்தியாதம் சொருபமென்று மதுவெ முத்தியென்றிது
சொள்வாமென்று லாதம்சொருபம் முத்தியென்கிறது இ
ஷ்டமானே. ஆனால் பிரமலோகம் மோக்ஷமென்றுவா. —
பிரமோபாச காளாயிருக்கிற பேர்கள். — அவ்வுகார
புபாசஞ்ஞார்க்கத்தினாலே பிரமலோகத்திற்குப் போய் அவ
த்திலே பிரமத்தியானம் வந்து அந்தப் பிரமத்தியானத்தி
னாலே பிரமசாயுச்சியமாயிருக்கிற முத்தி
யென்றும், அதுகளுக்கு மறுபிறப்பில்லையென்று சொ
தாக்கிய வுபத்தத்திலே சொல்லியிருக்கிறது. ஆனபடியி
னாலே. — இன்னேகப் பிராப்திதானே மோக்ஷமில்லை. — பிரம
சாயுச்சியமே மோக்ஷ. ஆனால் பிரமலோகம் போலே
சித்தானுடைய ரசகுளிகா சம்பந்தத்தினாலே தாம் பிரம
த்தானே யெம்மாகிருப்போலே திகிறுனே யுபாசனையின
ால் பிரமமாகிருன். பிரமமடோலே யாகிருன். — பிரமசொ
ல்ல பிரமமாகிருன். — இத்தானே முத்தியென்று
சுபத்தன்மையை யடைகிறான். இத்தானே முத்தியாகமாட்
டது. பிரமம் ருபியென்கிற பக்தத்திலே. — இந்த முத்தி
கூடும். அருபியென்கிற பக்தத்திலே. — இந்த முத்திகூடாது.
இந்த முத்தி பந்தத்தோடே கூடியிருக்கிறபடியினாலே தக்க
யேதுவென்று பாஷிய விருதயம். ஞானதருமக் கரும
னாலே; மோக்ஷமென்று யோகிகள் சம்பந்தம் இதுகூடாது.
ஞானம், கருமவிரோதமானபடியினாலே கூட்டுறவு கூடாது.
கூட்டுறவுதேதென்றுவா. — ஞான மன்றியிலே கரு
மத்தினாலே மோக்ஷமில்லை; கருமமன்றியிலே ஞானத்தினாலே

பாஷிய இரகசியம்.

மோக்யமிலலை, இரண்டாம் மோக்யசாதனம். பாஷிய ஒரு கிறகாலே நான் இரண்டு திறுனலையும் பூக்கவேண்டும். நிறுனலுன் வன் ஓற்றைக் காலினுலே நடக்கமாட்டா விரகுகாலினுலேயும் நடக்க வேண்டும். அப்படிப்போலே இரண்டுவிதமுங்கடியே மோக்யமென்று சொல்லுவார்கள். ஞானத்திற்குப் கருமத்திற் ற மொன்றுக்கொன்று (நிரோதமானபடியினுலே) கூட்டு மறு கூடாது. ஆனால் கருமம் மோக்யசாதனமென்று வர:— மோக்யம் கருமசென்னியமானால் முக்தி அநித்தியமாய்ப் போய்விடுவது அநித்தியபதம் மோக்யமன்று. ஆனால் ஞானம் மோக்யசாதனமென்று வர:—சம்மதநானே. ஆனால்:— அந்தக்காணத்திலே பிரமயிருக்கிறது. அவ்விதையினுலே மறைக்கப்பட்டிருக்கிற படியால்துதியான இனாலேவெளிப் பட்டவேண்டும். எப்படிப் போலையோ? ஞானம்? காஷ்டத்திலே யிருக்கிற வன்னியான மதனத்தினுலே வெளியிலே வரும்; காஷ்டத்தையும் தவிரும். ததியிலேயிருக்கிற ஜங்கியக் கடைந்தால் வெளியிலே வரும். ரத்தினத்திலேயிருக்கிற பிரபை சாணைக்கல்லின் கடைச்சுவினாலே தோஷங்கள் பெ ர்ப்ப பிரகாசிடும். இதுபோலே ஞானத்தினுலே யவித்தை நீங்கி ஞானம்திததுப் பிரகாசிடும். அந்தஞானஞ் சரவக்ரு த்தவாதி லு மனத்தோடே கூடியிருக்கும். அப்படிப்பட்ட சொருபம் மோக்யமென்று சொல்லுவார்கள்; அதுகூடாது. பிரமயான யோகமதநிராகரணம் பண்ணுகிறபோது சாவடிபுதழ்போலே யோகமதம் அவைகிகமென்று நிராகரித்தார். அதேதென்று வர:—பிரதானபாசிற பிரகிருதி க்கி யிருத்துமய பண்டம்போலே உபாதான காரணத்துவ ளும், ஈசரனுக்குக் குலாலன்போலே நியித்த காரணத்துவ

சுவது. நியப்பிரகரணம்.

ளும், போகிகள் பூக்கிறதபடியினுலே இது அவைகிகம; வேதவிருத்ததென்று நினைத்தார். பாஷிய ஒரு ஞானநியர், வித்தியாரணநியசுவாயிகள் மனநிதித்த, பாசனங்களுடே கூடியிருக்கிற கிரவளும் பிரதானம்:—ஞானசாதனமென்று அங்கீகரித்தார்கள். வாசனபதியிராள்:—கிரவளான நிதித்தியாசனங்களோடே கூடியிருக்கிற மனசாதனே ஞானசாதனமென்று அங்கீகரித்தார்கள். யானத்துக்கு ஞானசாதனமென்று அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆனால், கருதியிலேதியானஞ் சொல்லியிருக்கிறதென்று வர:— ஞானத்தினுலே ஞானம் வந்தபிற குதித்த ஞானத்திற் றுச் சருசய விபரிதாதிதோஷப் பிரதிபந்தம்போலிருக்கிற தியர் தியானஞ் சொல்லியிருக்கிறதென்று அங்கீகரித்தார்கள். இதுமாதிரியல்ல:—யோகஞ் சரத்திலே வியாசாதி குலத்திலே ஜனனத்தினுலேயும், ஞானசித்தி. திவ்விய அஷுஷத கற்பசேவயினுலேயும், ஞானசித்தி. மந்திரசித்தியினுலேயும், ஞானசித்தி. தவகசித்தியினுலேயும், ஞானசித்தி. சாதகசித்தியினுலேயும், ஞானசித்தி. சித்தாஞ்ஞடைய வரப் பிரசாதத்தினுலேயும், ஞானசித்தி. ஆக ஆயிரகாரமாக ஞானசித்தி வருமென்றும், அந்தஞான லவியஞானலக்ஷணஞ் சரவக்ருத்துவாதி லக்ஷணமா யிருக்கும் என்றும், யோகஞ் சரவக்ருத்துவாதி லக்ஷணமெயல்லாமல் ஞானசித்தி லக்ஷணமல்லவென்று பாஷியசம்மதம். சரவக்ருத்துவாதி லக்ஷணமா யிருக்கிற ஞானம்; ஞானபக்ஷத்திலே ஞானிகளே அங்கீகரிக்கவில்லை. தபோசித்தாள், யோகசித்தாள், ஈசரே பாகாள், சரவக்ருத்துவாதி லக்ஷணம்; ஞானமென்று அங்கீகரித்தார்கள். அதுசித்திதரும்நானே; ஞானத்தினுலே

பாஷிய இருதம்

பாஷியகலா முதலானவைகளுக்கு சமம் தம். பாஷியவன் ஞானத்தினால் யந்தக் கருமம் என்று சொல்லுவார்கள். யந்தக்காரணம் பிரார்த்தனைபடியினாலே பிரார்த்தனையோடானாலே யந்தக்காரணம்; நாகம். ஞானத்தினாலே பிரார்த்தமாயிருக்கிற அந்தக் கருமம்; நாகம். அவித்தைமாதிரம்; நெக்குடனானாலே யந்தக்காரணம் மோகமென்றே கூடாது. சிலபேர் ஞானத்தினாலே, லிங்கதேகநாசம் மோகமென்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் பிரார்த்தனைபடியினாலே ஞானத்தினாலே லிங்கதேகம் நாகம். ஞானத்தினாலே இறப்பகூறும் கூடாது. சிலபேர் ஞானத்தினாலே பிரார்த்தகருமநாசம் மோகமென்று சொல்லுவார்கள்; அது கூடாது. ஞானத்தினாலே பிரார்த்த கருமநாசம் மோகமென்று சொல்லுவார்கள். இறப்பகூறும் கூடாது. சிலபேர் தார்க்கோள் இருபத்தொரு அக்காரணம் மோகமென்று சொல்லுவார்கள்; அது கூடாது. அப்போதென்றால்? குடும்பமப்போலேயும், அம்மப்போலேயும், மோகமொன்றும். ஆனந்த ரூபத்திலே. ஆனபடியினாலே யந்தப்பகூறும் கூடாது. தன் சித்தாந்தமென்றால்? பிரமவித்தையினாலே யந்தி வேதவாய்க்கிற அவித்தையா நிவிந்தி வந்த பிறகு பரப்பிரமரூபமா யிருக்கை மோகமென்று பெரியவன் சொல்லுவார்கள். அவித்தையாவதேது? வித்தையாவதேது? இரகசுக்கும் லக்ஷணமேதுவென்று வர:— லக்ஷணம் யந்திரேம். அவித்தையென்றும், அக்கியாசம் என்றும், மோகமென்றும், பிராந்தியென்றும், சொல்லுவது— இதுவெல்லா மொன்றுதான். அவித்தை மோகமென்று வதார்திகள் சொல்லுவார்கள். அவித்தை

விப்பிரகாணம்

ஞானபரமமென்றும், மித்தியாஞானமென்றும், தார்க்கோள் சொல்லுவார்கள். அவர்களுடைய மதத்திலே யவித்தையாவது பரவருமலலென்று தார்ப்பரியமென்று வான் மதத்திலேயும், அவித்தை கருமமென்று தார்ப்பரியம். மோகமென்று மதத்திலேயும், அவித்தை கருமமென்று தார்ப்பரியம். யோகமதத்திலேயும், அவித்தை மோகமென்று கருமமென்று மொப்பினார்கள். வேதார்திகளினாலே சிலபேர் அவித்தை வாசனாசம் மென்றும், கருமமென்று மோகமென்று சொல்லுவார்கள். அவித்தைக்கிணமென்றால்? அன்னிய வஸ்துவிலே அன்னிய வஸ்து நான் வருகிறது அவித்தை. அன்னிய வஸ்துவிலே அன்னியவஸ்து தருமத்தை ஆரோபிக்கிறது அவித்தை. அது மொப்படியென்று வர:— சுத்தியிலே ரகசமென்கிற வாரோபம் பிரமை. ரகசவிலே சர்ப்பமென்கிற வாரோபம் பிரமை. ஸ்தானாவிலே புருஷனென்கிற வாரோபம், புருஷனிடத்திலே ஸ்தானாவென்கிற வாரோபம், பிரமைதான். செம்புரத்தம் பூவிலேயிருக்கிற செம்புரத்தம் படித்திலேயிருப்பனம். பிரமைதான். ஆத்மாவின்மீதிலே, சொல்லுகிறோம். அனாத்மாவா யிருக்கிற தேகத்திலே நானென்கிற ஆத்மபுத்தியும், அனாத்மாவா யிருக்கிற வித்தியங்களிலே நானென்கிற ஆத்மபுத்தியும், ஆத்மபின்னர்களா யிருக்கிற பிராணன்களின்மீதிலே நானென்கிற ஆத்மபுத்தியும், ஆத்மபின்னமா யிருக்கிற வந்தக்காரணத்திலே நானென்கிற ஆத்மபுத்தியும், பிராந்தி அவித்தையென்று சொல்லுவார்கள். நான் பருத்திருக்கிறேன், நான் ஸ்தானத்திலே நான், நான் பிராமணன், நான் சுத்திரியன், நான் கிரகன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிரகன்

திருக்கிற சூரியதிருமணத்தினைத் தகியாதிருந்தாலுங்
கார்த்ததை இரவிக்விதானத்திலே பிடித்தாற்புரத்ததிற
குள்ள பிரவேசித்து நத்திரணந்தானே திரணத்தினைத்
திருக்கிற கண்டிருத்திரும். இதுவல்லாமற்காஷ்டத்தி
லே பொருந்தியிருக்கி ன்னியானது காஷ்டங்களைத்
தகியாது மதனத்தினு ள்கினிவெளிப்பட்டு அந்த அக்
கணே யந்தக் கட்டைத் தகிக்கிறது. அப்படிப்
போலே ஆதமனோடும் அஞ்ஞானத்திற்கு அவிரோ
தியாயிருந்தாலுந் திரவிக்விதானத்திலே சுத்தார்த்தகரண
த்திலே பிரவேசித்து அந்ஞானந்தானே அஞ்ஞானத்தை
யழிக்கு. அதைத்தாடு விர்த்திக்கியானமென்று சொ
ல்லுவார்கள். நானே யுமென்கிற அகண்டாகா விர்
திக்விதானத்திலே வித்தையாசாமென்று பாஷியவிரு
தயம். இன்னஞ் சொல்லுகிறோம். அஞ்ஞானத்திலே அவித்
தைக்கிராசம். கருமத்திலே மோகமயமாபித்யை
த்தைக்கிராசமில்லை. அந்தெய்யென்னில் கருமம் அவித்
தையு மூலமாகியிருவே. —நான் பிராமணன், நான்
க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிர
மசாரி, நான் கிரகஸ்தன், நான் வாஸுப்பிரஸ்தன், நான்
சந்தியாசி, நான் ஸ்திரீ, நான் புருஷனென்கிற மோகமுண்
டானால் அதன் பிறகு வஞ்ஞகிரம திருமங்களிலே யிவனுக்
கதிகாரமுண்டிருந்த மோக மில்லாதேபோனால் கரும அநி
காரமில்லை. ஆனபடியினாலே கருமக்கூட்டம் மோகசென்
னிய ஸ்ரீரண்டிதாய்பிள்ளைகளானபடியினாலே அவவேக
கருமங்களுக்கு கொன்றக்கொன்று விரோதமில்லை. ராத்திரி
யிலே மோகவாசுத்துக்கும், இருட்டுக்கும், எப்படி விரோ
தமில்லையோ; அப்படிப்போலே விரோதமில்லை. அதுமாத்

திரமல்ல:—கருமத்தினாலே மோகம் விருத்தியடையும். மே
காவரணத்தினாலே அந்தக்காப மெப்படி விருத்தியடைய
மோ; அப்படிப்போலேயாம். பிரகாச மப்பிரகாசங்களுக்
கொன்றக்கொன்று எப்படி விரோதமோ; அப்படி ஞாந
ஞ்ஞானங்களுக்கு கொன்றக்கொன்று விரோதம். கருமத்
துக்கும், அவித்தைக்கும், விரோதமில்லை. வித்தையினாலே
தானே வித்தை நசிக்கவேண்டும். மேலாகருமங்களினாலே
யும்; அவித்தை நசியாது. தேகத்திலே என்னவற்ற மோக
லக்ஷணம் அவித்தை. தேகாமயம் நாய் பிரமாத்மாவென்
கிறது வித்தை. ஆனதாலொன்று கொன்று விரோதம். கரு
மம்:—நான் கர்த்தாவென்று தெரிந்திரியாதி தருமங்களை
அதமாவினிடத்திலே ஆரோபிக்கு. ஆனதால் மோகத்
துக்குக் கருமம் சகாகாரியாகத்தானே யிருக்கும். எட்டுப்
படிவென்னில் ஒருபடி குளிர்ந்தஜலம் விட்டாலு முஷ்
ணாகத் தானேயாம். எட்டையடி குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஒரு
படி வென்னிறைவிட்டா வென்னிறைவிட்ட ஜலமேயாம்.
அப்படிப்போலக் கரும மதிகமானால் அஞ்ஞானம். நசிக்
கும். மோகத்தானே விருத்தியடையும். ஞானமதிகமானால்
அவித்தையும் நசிக்கும். அவித்தையாகருமங்களுக்கு சம்பரா
யப் போய்விடுமென்று பாஷியவிருதயம். இன்னஞ் சொல்
லுகிறோம். ஞானஞ்ஞானங்களுக்குத் தமப் பிரகாசங்கள்
போலே ஒன்றக்கொன்று விரோதந்தானே. சுத்தியிலே
இது ரகிதமென்கிற வஞ்ஞானத்திற்கு இது சுத்தியென்கிற
ஞானத்தினால் நிவிர்த்திகண்டோம். ரக்ஷியிலே இது சர்ப்ப
மென்பெ பிராந்தி இது ரக்ஷவென்கிற ஞானத்தினாலே
நிவிர்த்தி. புருஷனிடத்திலே ஸ்தானமென்கிற பிராந்திக்கி
இவன் புருஷனென்கிற ஞானத்தினாலே நிவிர்த்தி. தானவ

விடத்திலே புருஷனென்ற பிராந்திக்கு தானென்ற
ஞானத்தினாலே நிவர்த்தி கண்டிருக்கிறோம். பிப்படித்தா
னே:—நான் ஜீவனென்ற பிராந்திக்கு நான் பரமாத்மா
பென்ற ஞானத்தினாலே நிவர்த்தி கித்தந்தானே. சாஸ்திர
ஞானத்தினாலே பிரமம் பரோக்ஷமென்ற பிராந்தியோய்
வீதும். அபரோக்ஷமானத்தினாலே நான் ஜீவனென்ற
பிரமாய்விருப்பமென்று பாஷிய கித்தந்தம். இன்னஞ்
சொல்லுகிறோம். அபரோக்ஷமானத்தினாலே விஷய
விசுவத்துக்கு நிதியத்திற் பிராந்தி போய்விடும். அப
ரோக்ஷத்தையானத்தினாலே விஷய விசுவத்திலே பிரவிருத்
திப் பிராந்தி போய்விடும். பிராந்தத்தாசத்தினாலே விசுவத்
தோன்றி பிராந்தி போய்விடும். இது மாத்திரமல்ல:
சாஸ்திரத்தினாலே பிரமத்துக்கு அசத்தவம் கடுக்கும். அப
ரோக்ஷத்தினாலே பிரமத்துக்குப் பரோக்ஷத்தவம் கடுக்
கும். பிராந்தத்தாசத்தினாலே இத்தவமாகத் தோற்றம்
விசுவத்தோற்றமாய் நமக்கும். ஆந்தப்படி மூன்றவதாயிரு
க்கிற பிராந்திலே மான மாயை கடுக்குமென்று சொல்லு
வார்கள். லெபேர் பெரியவாள் ஞானம்வந்தாலும்; பிராந்த
வநாசபரியந்தம் அஞ்ஞானப்பிராந்தி போகாது பென்பர்.
அஃதெப்படி பென்பால்? ஜலசூரியவிடத்திலே சூரியன்சலிக்
கிருவென்ற பிராந்திக்குச் சூரியவிடத்திலே சன்னியிலை,
ஜலத்தினுடையசாஞ்சலியஞ்ஜலசூரியவியம்பத்திலேதோற்ற
கெற்றென்ற ஞானமிருந்தாலும் நிவர்த்திகாணும். இதுமா
த்திரமன்று:—ஒவ்வத்திலே யெய்யிருக்கிறவனுக்குக் கரையி
லேயிருக்கிற விருஷஞ் சுழலுதென்ற பிராந்திக்கு யோ
டஞ் சுழலுதென்று விருஷங்களிலே தோற்றுகிறது; விரு
ஷங்களுக்கு அச்சவிலை பென்றிருப்பாமிருந்தாலும்

நிவர்த்திகாணும். மேகங்கள் கருகியோடுகிறபோது
கட்சேத்திரங்களுக்கு கருக்காவோடுகிறதென்ற அக்கிர
னத்துக்கு மேகத்தினுடைய கிக்குகிற கட்சேத்திரத்தி
லுத்திலே தோற்றுகிறது; கட்சேத்திரம் மந்தகதிதா
பென்ற ஞானமிருந்தாலும் நிவர்த்தி காணும். செம்
பரத்தம் வினாடைய சன்னிதானத்திற் படிக்கு விவப்பெ
ன்ற பிராந்திக்குப் படிக்கு சுத்தவென்று செம்
பூவினாடைய விவப்பு அத்திலே தோற்றுகிறதென்ற ஞான
மிருந்தாலும் நிவர்த்திகாணும். இதுமாத்திரமன்று:—சக
லவேதசாஸ்திரங்கள் படித்திருக்கிற வித்துவாயிஷாஸிடத்
திலேயும், தேகேந்திரியாதிகளிலே தானென்ற பிராந்தி
யும், நான் கர்த்தா போக்தாவென்ற பிராந்தியும் கண்டி
க்கிறோம். ஆனபடியினாலே:—ஞானத்தினாலே அஞ்ஞானம்
புகாடுதென்று சங்கைவர:—அவித்தைவாசனை மிகமா
யிருக்கிறது. வித்தைவாசனை காது வித்தைவாசனை
யதிகாண்டாலும் அவித்தை நிவர்த்தியாகென்று பரிசு
ரஞ் சொன்னார்கள். லெபேர் அத்தொய்யத் பாவனையாகி
நிதித்தியாசனம் நிரம்பப் பண்ணவேண்டும். நிரம்ப நிதித்தி
யாசனத்துடனே கூடியிருக்கிற வித்தை அவித்தையை யறி
க்கும். நான் கர்த்தா ஜீவனென்ற பிராந்தி அஞ்ஞானிக
ருக்குண்டு. ஞானிகளுக்கு நான் கர்த்தா ஜீவனென்ற
பிராந்தி இல்லவேயில்லையென்று சொல்லுவார்கள்.

லெபேர் பெரியவாள் ஆயிரத்தியானம் பண்ணினாலும்,
பிராந்தியோகாது பிராந்தி யித்தையென்ற நிச்சயமிருக்
தாற்போதுத் திராட்சாபண்ணத் தேவையில்லை. அந்தக்கா
ணவுபாதி யிருப்பதற்கு விவத்துப் பிராந்தியோ

காது. அந்தப் பிரதிபலிப்பு நிகழ்ந்ததிலே போம். உபா
திபிருக்கிற பரிபந்தப் பிரதிபலிப்புக்குமென்று வித்தியா
னவியம்மதம். ஞானத்துக்கும், கருமத்துக்கும், பிரோத
முன்னோ வில்லையோவென்றுவர:—ஞானத்துக்குக் கரு
மத்துக்கும் பிரோதந்தானே. கர்த்தருத்தவ கருமங்கள் அந்
தக்கானதருமம். அகர்த்தா. ஆனபடியிட்டு ஆந்தமாவ
ருகைருமம். ஞானமென்கிற ஞானத்திலுலே அந்தக்க
னதருமமாயிருக்கிற கர்த்தருத்தவாதினா பிராந
தியினுலே ஆத்மாவிலு த்திலே கர்த்தமாய்த் தோற்றமா
ட்டா. ஞானம் அவித்ததைக்கிரோதமாய் படியினுலே
அவித்ததைய விவித்தி பன்னுகிறதில் ஞானமாயிருக்க
கரும கூட்டங்களுக்கும், கர்த்துக்கும், வெருவிரோதத்
தென. இதுமாதிரியன்ற ஞானநாகித அக்கினியிலே கரு
மங்களுகிற இலவம்படுக்கள் பண்பமாப்பட்டுப்பயி
கருமகாஷ்டங்கள் ஞானகினியினுலே கர்த்தமாய்ப் போய்
விறம். அகவயம் பூமியிலே ஞானமெருகருத்த
தன்னுடைய ரோமங்களை மெல்லத்ததம் அதினுலே சக
லதுகுகளும் பறந்துபோய்விடும். அப்படிப்போலே நான்
கர்த்தாவிலு யெனக்குக் கருமங்களுமில்லை யென்கிற அச
ங்கத்துவ அநுசந்தானத்தினுலே கருமத்தாடுகளெல்லாம்
பறந்துபோய்விடும். இதுமாதிரி மெல்ல:—தாமரையினு
யுலு மெப்படி ரோட்டாதோ; பின்னப்பூச்சிக்கு சேர்
மெப்படி யொட்டாதோ; பூளியம்பழருக் தோடுமெப்படி
யொட்டாதோ; அப்படிக்க கருமக்கூட்டங்கள் ஞானாயிரு
க்கிற ஆத்மாவை யொட்டாது. இவ் ஞானமாகிற கர்த்தி
கருமங்களாகிற பாசங்களை ஆயிரம் பச்சேந்தித்துவிடு
மென்று சாஸ்தரத்தினே மெனின

தெய்தம் கோவிக்கிறது. அன்படியினுலே ஞானத்துக்கும்,
கருமத்துக்கும், அந்தியந்தடிவிரோதந்தானே. கருமரிசை
ஜன்மவரிசையைக் கொடுக்கு திரும்ப ஜனனம் திரும்ப
மமென்கிற வரிசையைக் கொடுக்கு கருத்திலே
மோகியில்லை. அப்படியப்ப அனந்தகோடி ஜனனங்களி
லே அச்சித்த கருமராகித ஞானக்கிமி நாசம்பாஷிச
சாம்பாக்கிவிறம். ஞானத்துக்கும், கருமத்துக்கும், வெரு
வித்தமென்று கித்தாந்த இதல்லாமல்:— ஞானஞ்
சர்வகிரோஷ்டமாக வருக்கிற தருமம். அஃதெப்படி யென
ருல் ஞானருமருகாப்பமாயிருந்தாலும்; அம் ஞானி
யாயிருக்கிற கருமமாய் பூமியிலே மின்ன ரகங்கு
மென்று கருத்தது. இதுமாதிரி மெல்ல:—யாசா, தானம்,
சதாசாரம், வாரிய இரத்தியநிக்கிரகம், அகிம்சை, ஸ்வாநாம்,
தருமம், பரிவகருக்குள்ளே ஆத்மஞ் தருமக்
தானே கிட்டுமென்று வயத்தியவர்க்காவசனம். இது
மாதிரிமெல்ல:— ககியர் தானந்த கருமங்களுள்ளே ஞான
ந்தானே கிரோஷ்ட கருமமென்று மனுவசனம். கிரோதாபுச
த்திலே தபசுவிட்ட மென்றும், கிரோதாபுசத்திலே
ஞானகிரோஷ்ட மென்றும், பராசுவசனம். இதுமாதிரி
மெல்ல:—சொற்புடங்காயிருக்கிற அனேக ஞானத்துக்களி
லே யாதொரு ஸந்தாது ராபமுன்னடோ; அந்தசவுக்கியமெ
ல்லாம் பூரண தடாகத் திலே நேருதேசத்திலே யந்தலாப
மெல்லாம் கிடைக்கிறது. பாலச்சுகைகருமக்கூட்டங்களினு
லேயும் யாதொருசவுக்கிய முன்னடோ அந்தசவுக்கியமெல்லா
ம் ஞானயுகதேசத்திலே தானே ஸபிக்குமென்று நிரூ
ளம். இதுமாதிரிமெல்ல:— ஞானத்துக்கும் கருமத்துக்குமி
ருதியாய்ச் சிவியப்பிரகாரணம்

டபாவம் நிக்கிருந்தபாவ பண்ணென்றும், ஞானத்தைத்
தானே சரணமாயடைபென்று நிற்குமாம் அப்பல்லென்றும்,
கீதாவசனம். அருச்சுனன், ஞானஞ்சர்வோத்தமமாய்கருமம்
நிக்கிருந்தபாவ லபட்டிக்கொத்த கோரமாயிருக்கிற சம
த்திலே கம்மமையேனெவனு என்று கேட்க? அதற்குப்
பகவான் சொல்லுகிறார். ஞானத்தைக்குப் பிரமசிஷ்யையும்,
அஞ்ஞானிகளுக்குக் கருமநிகண்டி மென்று பாராட்டு
சொன்னார். ஞானம் மோக்ஷமும், கருமம் பாவபலமென்று
மனவசனம். ஞானமன்றியிலே யிருக்கிறவன் சமுசாரத்தை
யடைவன். ஞானமுள்ளவன் கரும நுகர்த்திலின்றும் விடு
பட்டு முக்யபடைவனென்று மனுவசனம். ஞானம் வந்தால்,
ஒருகருமம் பண்ணத் தேவையில்லை. ஞானம் வந்தால்,
சகலகரும கரும முடிந்தது. யாதொருதன் ஆத்மாதியா
யிருக்கிறது; யாதொருத்தன் ஆத்மகிருபடையி
னோ; அவனுக்கொரு கருமக்கூட்டங்களும் பண்ணத்தேவை
யில்லை யென்றும், அவனுக்குக் கருமம் பண்ணினால் லெ
முமில்லையென்றும், கருமம் பண்ணாததிடு லெபிரத்தியாபாய
மில்லையென்றும், ஞானியாயிருக்கிறவன் தக்க கருமமேபண்
ணத்தேவையில்லை முடியுதுங் தோவசனங்கள். யாதொருத்
தன் பிரமசகத்தை யடைந்திருக்கிறோர் யாதொருத்தன்
பிரமதிருஷ்டியாகத்தாளே யிருக்கிறது; அவனுனுவதத்
திலும் பிரமத்தைத்தாளே யடைபென்று கீதாவசனம்.
யாதொருத்தனுக்குத் தெக்கென்றி பாதிகளிலே நானென்கி
றபுத்தியிலையோ; யாதொருத்தனுக்கு யான் காத்தாவென
றபுத்தியிலையோ; அப்படிப் பட்ட ஞானி லோகஜிம்சை
களல்லாம் பண்ணினாலுமவன் பண்ணவயில்லை அவன யந்
தக் கருமங்களும் பந்தியா தென்று கீதாவசனம்.

திரவியமயமாயிருக்கையினைக் காட்டிலும்; ஞான
யெக்கியிதமிதவுஞ் சிரேஷ்டமென்றும், ஞானிகளாயிருக்கிற
பேர்களுக்கு வொருதருமமும் பண்ணத்தேவையில்லை யென்
னார். லெமமம். இக் லோகபாலோககருமம்
ல்லாம் விடநி வேதங்களும் சிறி ஆத்மாவைத்தேடி வறிக்
தால் மோக்ஷப் பிரபுதியென்று ஆபத்தம்பாசாரியர்
சொல்லுகிற சகலதருமங்களை விட்டுத் தவிசுனுவன்
ஆத் ஞானத்தைபுஞ் சமதபுதியினைபு மெத்தளம்பண்ணிச்
சம்பாதி யென்று மனுவசனம். சகலதருமங்களைப் பண்ணி
யென்கின்றே நாமாயவன் சகலபாவ சகலகருமங்க
ளினின்றும் லெமமாயென்றுப் பண்ண வசனம். பப்படி
னிகளாயிருக்கிறபேர்களுக்குச் சகல தருமங்களைப் பிட்டு ஆத்
மகிஷ்டனுகத்தனே யிருக்கிற சகலவிச் சகல ருதி, சம
மதனே லோகோபகாரார்த்தமாய் ஞான ஞான்கரு
மம் பண்ண வேண்டும். ஞானியாயிருக்கிறபேர் நல்
லாதத்தைப் பண்ணினால்; பிறாத்தமாக்களைப் பார்த்து
இதராது சாரார்த்தைப் பண்ணுவார்கள். மறா
தமாக்கள் யெக்கப் பிரமானமாகச் சொல்லுகிறா
ளோ; அதுதானே சரமான் மனம். இதர தரும கொளஞ
வார்கள். ஆனபடியினாலே லோகோபகாரார்த்தமாகச் சற்
கருமங்களை ஞானிக்கும் பண்ண வேண்டும். அதுமாதிரி
மல்ல—வகிஷ்டர், பரதர், வாசுதேவன், பிருகு, குகேசர்,
அகநதியர், நாரதர்; கௌதமர், மதலாயிருக்கிற ரிஷிகளு
ம், சனகாசிராஜரிஷிகளும் திவ்யிய ஞானபரீட்சையிற்
கசித்தாளாய ஞானசித்தாராயிருக்கிறபேர்கள். சகல
லோகோபகாரார்த்தமாகச் சற்கருமக்கூட்டங்களைப் பண்
னினாலுமவன், இதர தருமம்; பண்ணச்சொல்லி விதித்

திருக்கிருர்களுள் நம், சேகரபுராணங்களிலே பிரதித்தம். ஞானந்தானே சர்வப்பிராயசாததம். ஞானம்வந்தால், இலவம்புகிலே தீப்பந்தினுடையபடிப் பஸம்மாமோ; அப்படி சகலகருமங்களுடையினியினுடையபாபாய்யப்பிரமென்றும், ஞானியாயிருக்கவண்புண்ணியபவம் பந்தியாதென்றும், அசுவமானது கீழே பிரண்டு ரோமங்களை யெப்படி புதுறமோ; அப்படி சகலகருமமுதறிப்பிரமென்றும், ஒருபாவங்களுடையினியை யொட்டாதென்றும், பகவான் யெப்படி பகவான் தக்கிருரோ; அப்படி ஞானக்கிவிஞ்ஞமகபடச்சாபெல்லாம் தகித்துப் போடுபென்றும், ஞானசக்திசுமாராகப் பிராய்ச்சித்த மில்லைபென்றும், ஓடாது ஞானே யெப்படிசுமத்திரத்தைக் கடப்போ; அப்படி ஞானத்தெப்பத்தினுடையசகலபாவங்களை யுட்கடப்பென்றும், ஞானவிவேகத்தினுடையசகலபாவங்களை யுட்கடப்பென்றும், பகவான் முதலானபேர்களுஞ் சாந்தோக்கியவுபநித்தஞ் சொல்லுகிறது. தமாத் திரமல்ல:—தைத்திரியவுபநித்தஞ் தானடினிசுருதிய மிப்படிப்பசொல்லுகிறது. அசுவமே, பிரகம்போலே ஞானஞ் சர்வபிராய்ச்சித்ததென்ற சகலவதங்களுக்குஞ் சகலரிஷிகளுக்குஞ் சம்மம். தவல்லாமல்:—ஆத்மஞானம் சர்வப்பிராய்ச்சித்தமென்று ஆபஸதம்பாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார். தவல்லாக்கினுடையபாகியசுத்தியென்றபடி ஆத்மபாவநியுடைய ஆநதாசத்தியென்றும், ஸமிருதிசுனம். எக்கியத் தானத் தபசுகளைல்லாம் கிரம்பப் பிரபாந, ஆயாசம், திரவியச்சிபு, சீரக்கிசைசங்களுண்டு. தவருபவதுகள்; அநப்பலன்கள். ஆத்மத்தியானம்முக்திபலம். அன்றாகம் பாவதுயம். ஆத்மத்தியென்கூறியென்றும்

ஆத்மஞானத்தினே பிராயசம்வென்றும், சலபோபாயமென்றும், இசுவல்ல:—தருமார்த்தகாமங்களுடையரிக்கவேண்டாம்; அந்நவகருமென்றும், எந்தவிதத்தமோ; தனமோ; எந்தவிதத்தையெப்பிராய்ச்சிக்கவேண்டென்றும், எந்தக்கருமம் பந்தமல்லவோ; அந்தக்கருமத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்றும், பந்தமாயிருக்கிற கருமங்களை யெல்லாம் விட்டுவிடவேண்டிமென்றும், ஆத்மவித்தையைத் தவிர இதரவித்தைகளெல்லாஞ் சிற்பசாஸ்திரம்போலே யென்றும், இப்படி பிரகல:—சொல்லியிருக்கிறார். சகலநிசுதான; பரமாத்மாபுரமறிதால், அந்நவகருமங்களுடையமசுத்தியென்று வியாக்கியப்பிராயசனம். சகலநிசுதானஞ் சர்வவதிசங்கைகளுக்குஞ் சானம். சர்வபருவதங்களுடையபுண்ணியுஷைத்திரங்களை; தன்னுடைய சகலநிசுத்தசொல்லார். இப்படி ஞானப்பாகியத்திரத்தியாசுகளாயெனவருதாவிலே திரிதிரிசுகளென்று பாரதத்திலே அந்நோவசம். ஆத்மாவாகிறநதி, சமதமாதிராகிறதோயம், ஸைமாகிறமதி, சத்தியமாகிறசகல, தவயாகிறஅலை, இப்படிப்படி ஆத்மத்திரத்தத்திலே; ஸநரபண்ணினவந்தராத்மாத்தத்தியடை

பாகியத்தத்தானிக் கேட்கத்தக்கவர்களிலே ஸகானம் பண்ணினாலும்; ஆத்மசுத்திவாருதென்றுபாரதத்திலே திரத்திரத்திரத்தியிலே தருமருக்கு யுமரிஷி சொல்லியிருக்கிறார். நூறு ஜனமங்கங்காசு சகதமங்களிலே ஸகானம் பண்ணினாலும், நூறு ஜனமங்களிலே விரதங்களை யாசரித்தாலும், மஹாதானங்களைப் பண்ணினாலும், ஞானஞ் விருக்கிறவனுக்கு முக்தியில்லை யென்றும், ஞானவமத சம்மம்மென்றும், ஆசாரியர் வசனம், ஜைபரணம்

களாயிருக்கிற தீர்த்தங்களுமே லெமாமாயிருக்கிற மூர்த்தங்களுமே, பாவிகளாயிருக்கிறமேலாகச் சிவகாலங் புதித்துப் புனிதமாகும்படி பண்ணும் தீர்த்தங்களுமே, உடனே புனிதமாகும்படி பண்ணுவார்கள். இது நிச்சயமாக உண்மையாகியிருக்கிற தீர்த்தங்களையும், சிலாதி தேவதைகளையும், ஞானிகளாயிருக்கிறபேர்களுடைய தத்தக்கதிலே, ஆத்மஞானமே சகல தீர்த்தங்களென்றும், ஆத்மாவே சகல தேவதைகளென்றும், நிச்சயமாக யிருப்பார்கள். சகல பிராணிகளும், சகல தேயசுடும், எப்படிச் சூரியனிடத்திலே வளர்ப்புத்தமோ; சகல தீர்த்தங்களும், சமுந்திரத்தினிடத்திலே பெய்யுயந்தமோ; சகல மந்திரங்களும், வேதத்தினிடத்திலே பெய்யுயந்தமோ; அப்படியே போல சகல தேவதைகளும் பரமாத்மாவின் இடத்திலே யந்தப்படுமே. பிரமஞான பிரமாதானே; கிரம்பச்சொன்னதோடும் ஆத்மாவுக்கு; ஞான விஷயத்துவ முண்டோ; தலையோ; என்னுஷேபம் வர:—தவன தவனப் போலே வித்துவஸ்தவாயிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு; ஞானவிஷயத்துவமில்லை. ஆத்மாச்சடம்ப: ஞான விஷயத்துவ முண்டென்று தங்க்கோள் சொல்லுவார்கள். வேதாந்திகள் ஆத்மாப் போதம்யானபயமுண்டென்று ஆத்மப்பிரகாசத்திலே ஞானப்பேணுதேவையில்லை. சூரியப் பிரகாசத்திலே வேறே சூரியப்பேணுதேவையில்லை. தீபப்பிரகாசத்திலே தீபாந்தரப்பேணுதேவையில்லை. ஆத்மா சொப்பிரகாச கிளமயானபடியினுலே ஆத்மப்பிரகாசத்திலே ஞானந்தப்பேணுதேவையில்லை. ஆனபடியினுலே; சாஸ்திரவசத்திலே யத்தனம் பண்ணத்தேவையில்லை. ஞானசம்பாத்தனத்தேவையில்லையென்று சங்கைவர:—வித்தியாரணனி

பகவாயிகள் ஆதமகதொபு வர்சிலைய ரானபடியின
லே; சொப்பிரகாசத்தினால் ஞானந்தராபேகைத் தேவை
யில்லை. ஞானவிஷயத்துவம் பருடதென்றார்கள். ஆனால்,
சரஸ்வதிரக்தியான மேதுக்கொள்வாரா:— ஆதம: விவித்தி
லேயிருக்கிற அவித்ததைடேர்ந்தி மிமித்தியஞ்சாவிரசென
னிய வித்திக்கியானம் அபேகதேர். அகண்டாகரவிர்த
தியுடைய பிரமத்தினிடத்திலேயிருக்கிற அவித்துதக்கு மெ
சம்பருமென்று சொல்லி விர்த்தி விஷயத்துவம் வேதாந்
திக ளங்கேகரித்தார்கள். நி:மபச சொன்னது யோக
இனி ஞானத்தினாலேயே மாக்ஷம் அதுதானே; புரு
மென்கிற தெப்படிக்கூடும்; தருமார்த்த காமயோ
கள்ளாவம்புருஷார்த்தமென்று யுகத்தியாயிருக்கிற
து சங்கைவார:— புருஷனுக்கு அர்த்தம்சுகலக்யனம்
ன்றே; புருடார்த்த பதத்துக்குப்பொருள். அந்தசுகலத்தரு
மார்த்தகாமங்களிலே யிலையே; தருமார்த்த காமங் ஞாக்
கு ஆகியுமந்த மிமித்தியத்துவமும் கண்டிருக்கிறாமை.
தருமார்த்தகாமங்கள் தக்காத்தக மன்றே; விநித்தியப்
பார்த்தாவைவரிலேயே யிலையே; அவைகள்சுபாசந்தா
னே. அவைகள் லேசுகபுத்திப்பிராந்திகம்பு தானே. நித்தி
யப்பிராமமலபிரகம். அத்தன்றே; மோக்ஷம். அத்தேபுரு
டாத்தமென்கிறது நிச்சயந்தானே. இனி யெக்ஞாதிகளுக்கு
ஞாந சாதனத்துவ முண்டோ யிலையோ வென்றவார:—
சிலபேர் யெக்ஞாதிகளுக்கு ஞானசாதனத்துவமில்லை. சிவ
ஞாதிகளுக்குத்தானே ஞான சாதனத்துவமென்று சொல்
லுவார்கள். அதுபு

குல் ஞானமுதிருமென் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் நித்தியனைமித்திய கருமங்களெய்க்கியுத்தானநி தபககள் ஈகரப்பிரியார்த் ஈகப் பண்ணினால் ஞானவிச் சையுதிக்குமென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரிய வாள் இரத்தப்பக்கங்கடாது எட்கியுத்தானநிதபககள் நித்தி யனைமித்திய கருமங்கடாது கையசாதனம், சித்தசுத்திசாத னம், பகிரங்கசாதனம், சமதமாதிகள் அந்தாங்கசாதனம். சிரவணமனனாதிகள் முக்கியசாதனம். சிரவணத்தினாலே பிரமஞானம் வரமுண்டுமென்று சொல்லுவார் னேர் பெரியவாள் சிரவணத்தினாலேதானே; ஞா னவேண்டிய கருமத்தினாலேதானே; ஞானம் வரமா து; பொன்றுசொல்லுவார்கள். ஆஃதெப்படியென்றால்? கதிரி, பஞ்சாஷுரி; எல்லாரிடத்திலுமிருக்கிறது. பொரு ட்பெயரது. பொருட்டெரியவேண்டுமென்று ஆராய்க்கியி யர் ஈனத் தபககள் விரதங்கள் கங்காதி ஸ்ரீரணங்களைப் பண்ணினும்; அவைகட்டுப்பொருட்டெரியது. ஆஃதெப்ப டித்தொழிமன்றால்? பொருட்டெரிந்த மூலாத்மர்க்களிடத் திலே கேட்டுக் காயத்திரிக்கும், சூசாஷுரிக்கும், பொருட் டெரியவேண்டி மார்க்கத்தெரிந்தவனிடத்திலே தின்றங் கேட்டு மார்க்கத்தெரிந்துகொள்ளுகருமமேலே சிரவண த்தினாலேதானே; ஞானம்வரவேண்டுங் கருமத்தினாலே ஞா னம் வரமாட்டாதென்று நிச்சயம். சிலபேர் பெரியவாள் வே தாந்த சாஸ்திரத்திற்கும், பிரமத்துக்கும், பிரதிபாதத்தி ய பிரதிபாதக சம்பந்தம். சாஸ்திரத்துக்கும், பிரமாதம் ஆயிக் கியத்துவத்துக்கும், விடய விடயிப்பாவ சம்பந்தம். சாஸ திரத்துக்கும், முக்திக்கும், சாதனசாதியப்பாவ சம்பந்த ம். முழுஞாவாய்ச் சாதனசதுஷ்டயசம்பன்னன அதிகாரி

பென்றுஞ் சம்பந்த கருமயுத்தானவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் வேதாந்த சிரவணத்திலே மூன்றுதிகாரி பிர மஞத்திரிய வைசிய குத்தி னெல்லா மதிகாரிகளென னுசொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் பிரமண ஈகத்திரிய வைசிய ஈகத்த மூன்று மதிகாரிகளென மூன்று வார்கள் இதுவல்லாமல்:— சிலபேர் பெரியவாள் வேதாந் தசிரவணத்திலே சந்தியாகிகள் திரமே; அதிகாரி யெ னுசொல்லுவார்கள். இதுவல்லாமல்:— சந்தியாகி களு க்குத்தானே; சிரவணதிகார மென்றும், ஞானத்தினாலே யி காரமென்றும், சந்தியாகி களுக்குத்தானே; ஞானநிஷ டையென்றும், இதராளுக்கு ஞானவதிகாரியிலே யென றும், சந்தியாசம்பண்ணிச் சிரவணம்பண்ணிச் சொல்லியும் சந்தியாசமில்லாமல் ஞானம் வந்தாலும்; நிஷ்டை சித்திக்கி ததற்காக சந்தியாசம்பண்ணிச் சொல்லியும், சந்தியாசமி லாமல் நிஷ்டை சித்தியாதென்றும், ஆனதால், சிலபேர் கருமங்கையும், விஷேபங்களையும், ஞானவாத புகரித் துவிட்டுச் சந்தியாகி ஆசிரிமத்தை அங்கீகரித்துப்பால் வேதாந்த சிரவணம்பண்ணி ஆப்பாலநிஷ்டையைத் தேடெ னு ஆசாரியர் ததல். இந்தப்படி ஆபஸதம், மனுவும், வேதசாஸ்திரப்பிராணங்களைல்லாமும், சந்தியாகியைத்தொ ட்டுச் சந்தியாகியாசிரமத்தையே; அதிகரித்துச் சந்தியாச தருமாக்க ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. இனிபெரியபெரிய னுடைய மதம்:—காமிய கருமங்களைவிடப்பலதவே சந் தியாசமென்றும், நித்திய நைமித்திய கருமங்களைப் பண ணி ஈகரன் பொருட்டுப் பலத்தைக் கொடுத்தானாவே சந் தியாசமென்றும், பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். சாய்நியா னெல்லாக்கருமங்களுந் தோஷத்தோடே கூடியிருக்கிறது.

படியினாலே யொருகருமம் பண்ணுதல் கா தென்று சொன்னார்கள். பகவானுனே; ஞான சந்தியாசமே; சந்தியாசமென்றும், கரும சந்தியாசமே; சந்தியாசமல்ல வென்றும்; சொன்னார். மீதமாய் கருமம் சந்தியம் பண்ண வேண்டுமென்று விதிமுறை படியினாலே கூடுங்களை விட்டலா தென்று சொன்னார்கள்.

பகவானுனே; எத்தனை தபகக னெல்லாம் நித்திரம், பிராயச்சித்தங்கள், பாவகூயசரதன்ங்கள், ஆனந்தியுதற் பண்ணச்சொல்லி விதியிருக்கிறபடியினாலே; பலத்தைப்பரிசுதித்து அவசியம் பண்ண வேண்டுமென்று சொன்னார். கருமத்தைப் பண்ணிக்கருமபலத்தைப்பரிசுதிக்க ஆதிவே சந்தியாசமென்று சொன்னார். மோகத்தினாலே கருமங்களை விட்டுவிட அது தாமத சந்தியாசமென்று சொன்னார். துக்க பத்தியினாலேயும், காயக்கிலேச பயத்தினாலேயும், கருமத்தை விட்டுவிட்டு உராசதசந்தியாசமென்று சொன்னார். வசியங்களுங்களைப் பண்ணி நான் பண்ணினேனென்று மானதையும், பலத்தையும், பரிசுதித்தாலது சாத்திகசந்தியாசமென்று சொன்னார். புண்ணியஞ் சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கும். பாவம் நரகத்தைக் கொடுக்கும். பண்ணியமும், பாவமுங் கூடிய மிகாகருமம், மறுபுலோகத்தைக் கொடுக்கும். இப்படி மூன்றுவிதமாயிருக்கிற கருமங்களுமாய் தூரபிமானியைப் பந்திக்கும். பலவிச்சையிலலாமல், அகங்காரமில்லாமல், ஞானியாயிருக்கிறவனை இந்த மூன்றுவிதகருமங்களும், பந்தியாதென்று பகவான் சொன்னார். தூரபிமானமும், பலவிச்சையும், பரிசுதித்தாலதுவே சந்தியாசமென்று சொன்னார். ஞானமுண்டானால்; பிரசமணன், சூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், ஸ்திரீ

நீக னெல்லாருக்கு மோகமுண்டாகிறது, ஞானதிகாரமெல்லாருக்கு முண்டென்றும், பகவானுனே சொன்னார். நியாயத்திலே அருந்தச்சம்பாத்தியம் பண்ணி நியாயப்பிரகாரமாய் நடந்து அதிதிகளைப் பூசித்துப் பிதிரிசுரத்தங்களைப் பண்ணி நியாயிருக்கிறதிதலதன்ருக்கியவனென்று கிரகஸ்தனுக்கு ஞானவதிகாரமும், முக்திப்பிராப்தியும், உண்டென்று விபாக்கியவர்க்கர் சொன்னார். மானமில்லாத கருமங்களுங்களுடே கூடியிருக்கிறவன்; ஞானதிகாரியென்றும், பகவான் சொன்னார். "நகரபக்தன்னுனே பிரமத்தையறிந்தால்; மோகத்தையடைவனென்றும், பக்தன்னுனே; அதிகாரியென்றும், பகவான் சொன்னார். யாதொருவரிலினாலே நம்மையடைவனோ; அப்படியப்பட்டவறிவை நம்முடையபக்தனுக்கு நான்தானே கொடுப்போமென்று சொன்னார். நம்முடையபக்தன் சோகம் பாவனை பண்ணினானால் நான்தானே அவனுடைய வலித்தையை நாம் பண்ணுவோமென்று சொன்னார். நாம் பத்தியினாலேதானே; அடையத்தக்கவர், வேறொரு சாதாரணினாலே அடையக்கூடாதென்று சொன்னார். யாதொருத்தரிடத்திலே நின்று மிந்தச் சராசரப் பாவங்களுக்கெல்லா முண்டாயிற்றோ; அப்படிக்கொத்த பரமேஸ்வரனைன்றும், பக்தன்னுனே பூசித்தால்; ஞானசித்தியடைவனென்றும், பக்தன்னுனே ஞானவதிகாரியென்றும், சொன்னார். உபசந்தி பகிநித்திரியநிக்விதம், தபோநியமம், சுகித்தவம், பாவமம், ஓடுக்கம், வணக்கம், வேதசாஸ்திர சபித்தி, விதிக்கியானமுண்டென்கிற புத்தி, இதுகனெல்லாமென்கருமங்களுடோ; அவனே பிரம்மணன். இதுவே பிரம்மணதருமமென்று பகவான் சொன்னார்.

பூததயை, பெரும, அருமையிஷ்டாமை, சுகிததவம், ஆயாசயில்லைமை, மங்களவசனம், எதிர்ச்சலாப சந்தஷ்டி, நிராசை, வைகனெல்லாம் ஆத்மகுணங்கள். இந்தியை ஒக்குணமுள் வனே; ஞானாதிகாரியென்று கௌதமர்சாரியர் சொன்னார். அக்குரோதாதி குணங்களு மென்குண டோ; அவனே ஞானாதிகாரியென்றும், ஞானம் அக்கு ரோதாதிக்கும், சகல ஆச்சிரமங்களுக்கும்; சகல உபாங்க ளுக்கும்; சந்தாரணமென்று ஆபஸ்தம்பர்வசனம். உபாங்க டோ; அது சுகசாதனமென்றும், காமியகருமஞ்சொல்லப்படு ம். நிவர்த்தமென்றும், மேரூசாதனமென்றும், நிஷ்காம க ருமஞ் சொல்லப்படும். இரூப்படிவைதிககரும பிராணநிவித மென்றஞ் சொல்லப்படும். சுகசாதனகாமியகருமம் பந்தகம். பல்விசகையில்லாமல் நித்யவரைமீத்ய வகூண்கருமம் ஞானத்தையுன்னிட்டுக்கொண்டிருக்குகை மோகூசாதன மென்று மனுவசனம். அமசை, சத்தியம், திருந் திருத்தல், பிரமசரிமம் தமம், சமம் சவுசம், தயை, விணக்கம், சந் தோஷம், சூர்ப்பத்தம், இவர்கள். இந்தக்குணங்கள் ளுள்ள வனே; சர்வத்தி ராதிகாரியென்று பதஞ்சலிவிமதம். வரு னன் பிருகுமஹர்ஷிக்கு ஞானோபதேசம். பண்ணினார். மி தத்தவராசிகேதருக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணினார். பிர மர்வத்திராளுக்கு ஞானோபதேசம்பண்ணினார். சனந்ருமாரர் நாரதருக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணினார். வியாக்கியவர்க்கா மையித்திரிக்கும், ஜனகருக்கும், ஞானோபதேசம் பண் ணினார். பத்தாங்கசுவேதகேதுவக் குபதேசம்பண்ணினார். ரயிக்விசாராசருதியென்கிறாஜாவுக் குபதேசம்பண்ணி னார். ஹரிவிசேயராஜாவுக் குபதேசம்பண்ணினார். பகவா ன் அருகண ளுக் குபதேசம்பண்ணினார், சுவரி சூடாலை, சல

ப, கார்க்கீ, மைத்திரி யென்கிற விதிகளுக்கு ஞானோ பதேசம்பண்ணினார். இவர்களெல்லாரும் ஞானத்தாவி. கு வேடனுகிறதரும் வியாசன கோமுட்டித் தவிரதாரா ரிவர்ஷர் ஞானத்தாள். விபாசர், வகிட்டர், பக்தவாசர், ம, திரி, பிருகு, குச்சார், கௌதமர், காசிபர், ஆவகீச ரிவ ர்களெ ல்லாருங் தபொருளினர். ஞானத்தாள். ஆனபடி யினு டோ; ஞானஞ்சகலவர்ணங்களுக்கும், சகல ஆச்சிரமங்க ளுக்கும், சந்தாரணத்தானே. பஞ்சகீகாவென்கிற நிஷ்கவார் கேசராஜாவுக்கு ஞானோபதேசம்பண்ணினார். ஆபஸ்தந் சவீரராஜாவுக் குபதேசம்பண்ணினார். கபிலர் ம்ருகடய மாநாவாகிய தேவபுத்திக்கு குபதேசம்பண்ணினார். பகவான் உத்தவாந் குபதேசம்பண்ணினார். ரிபு நிதாகருக் குபதேசம் பண்ணினார். கரண்டிகுந்ருக் கேத்தவ குபதேசம்பண்ணி னார். பிப்பஸாதர் கபந்தினி முதலான ஆறுநிவிதருக் குபதே சம்பண்ணினார். விபாசர் கருக் குபதேசம்பண்ணினார். நி ந்தப்படிக்கு அனேகம் நிவித ளுக்கிராஜாக்களுக்கு ஞா னோபதேசம் பண்ணினார்கள். பிப்பான்வியகவானுகிற சூரிய ளுக்குபதேசம்பண்ணினார். விஷ்ணுவாசனுக்கு குபதேசம் பண்ணினார். மனு இட்சுவாகுக் குபதேசம்பண்ணினார். இந்த ப்படி சர்வத்திரா ஞானோபதேசஞ் சகலஜனங்களுக்கும் நிவித ளுபதேசம்பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

ஆனபடியினாலே ஞானஞ் சகலருக்குஞ் சந்தாரண தானே. ஞானமே; சந்தியாசமொருவன்மை. ஞானம், வை ராக்கியம், உபநிசுமனமொருவன்மைக்கொருவன்மை. ம்ருக டற்கூடவே யிருக்கும். வைராக்கிய மூர்த்தியி டுமவ கம், ஞானம் பிரதானம். ஞானமில்லாமல் உபநிசுமனமே சத்தியலோகம் கிடைக்கும். ஞானமில்லாமல்

யத்தினாலே சுவர்க்கபுகழ்க்கும். ஞானத்தினாலே மோகங்கொட்கும். ஞானப்பியாசி ஞானமுதிராமல் பித்தாஞ்ஞல்; புண்ணியலோகங்களை யடைந்து தேவபோகத்தைப் புதிதுமே தப்பிரஷ்டனாக ராஜகுலங்களில் சிறு ஞானகுலங்களிலிற் வியாசாதி ரிபிகுலங்களிலாகும். குலங்கள் குலங்களிலாகிலும், வந்து பிறப்பன். பிறந்து திருப்ப ஞானப்பியாசம் பண்ணிப் பூதவல்களையினால் ஞானத்தை யப்பியாசித்து ஞானசித்தி வந்து அபிநிவர்த்திப்பவன்.

உபரதியுடையவன் ஞானமன்பியிலே யிருக்கிறவன், சத்தியலோகம் புகுந்து திரும்பப்பிறப்பன். ஞானமில்லாம உபரதியினால்தானே முக்தியில்லை. ஞானத்தினாலேதானே முக்தி. ஞானநிஷ்டையெவனுக்குண்டோ; அவன்பிராமணனானாலும் ஸ்ரீமதானானாலும், அவன்மக்குக்குருவென்று ஆசாரிய வாமிதன்மதுடாபஞ்சத்திலெசொல்லியிருக்கிறார்கள். ஞானத்தேவதைக்கும, ரிஷிகளுக்கும், மதுடாளுக்கும், சதகுருக்கும், சாதாரணர்களுக்கும். ஞானதிகாரஞ் சூத்திர ஞானகுலமென்று நிச்சயம். கருமம்; இரண்டுவிதம். ஸெஷ்டிக கருமமென்றும், வைதிக கருமமென்றும், சொல்லப்படும். அதில், வைதிககருமஞ் சருதியுத்தமாகிய யெக்யபாதி கருமம். ஸமிருதியுத்தமாகிய சந்தியாவந்தனுதி கருமமென் பிரண்டுவிதம். அந்தக்கருமமஞ்சபிதம். அதாவது நித்தியம், நைமித்தியம், காமியம், பிராயச்சித்தம், நிஷித்தம் எனப்படும். நிஷித்தம் பாவமானதினாலேகரகங்களைக்கொடுக்கும். காமியம்சுவர்க்காதிக்கொடுக்கும். பிராயச்சித்தம்பாவங்களைப்போக்கும். நித்தியம் ஸநானசந்தியாவந்தனுதிகள். நைமித்தியம் பிள்ளைபிறந்தால் சாதககரும

ம், நாமகரணமுதலானது. அநுசாரத்திற் பிரசாததாரமதமென்று முன்னுவிதம். பிரசாத தர்மத்தவகளிர்ந்தும்; பந்தமுதன். சாத்திகமாயித்தியநைமித்திய மாத்மிகவாக்யத்தைப் பண்ணிச் சத்தசத்தியைக் கொடுக்க நித்தகத்தியினாலே நித்தியாநிதிபவன் துவிலேகம் வரும். நித்தியாநிதிபவன் துவிலேகத்தினாலே விசுமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம் வரும். விசுமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகத்தினாலே சமாதிசுபந்தம் வரும். சமாதிசுபந்தத்தினாலே முழுமுதலுத்தவம் வரும். அந்த மோகவிசுமுதியினால் சமஞ்ஞலாபம் வரும். சமஞ்ஞலாபத்தினால் சிவபுணம் வரும். சிவபுணத்தினாலே மனனம் வரும். மனனத்தினாலே நித்தியாசனம் வரும். அந்தப்பாவஞ்சமாயினாலே சாதாரண ஞானம் வரும். ஞானத்தினாலே நிமாசுமென்று சிலபேர் பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். சிவபுணத்தானே; ஞானசாதனை மென்றனாம். சமம். சாஸ்திரம். லாகோகாரார்த்தத்தானே. குருஷியியவுதேச ஆசாரத்தின்படித்தாற்சகலஜனங்களுக்கும் ஞானவதிகாரமுண்டென்று மனம் நிச்சயம். சிலபேர் பெரியவாள் பிரகாசம். சிவபுணத்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்திராதிசுதியவெல்லாரும்திகாரியென்று சொல்லுவார்கள். திகாரிகளுக்கும், சூத்திராருக்கும், புராணதிகாரிகளுக்கும், ஸமிருதிகளினாலேயும், ஞானசம்பாதினமென்றும், ஞானத்தினாலே முக்தியென்றும், சொல்லுவார்கள். வேதாந்தசிரவணத்தினாலே சாதனத்துஷ்டம் சம்பன்னன் அதிகாரியென்று பாஷியம். வைணவர்களுக்கும் காண்டமும், ஞானகாண்டமும், இரண்டுமென்று சொல்கிறதானே. இரண்டிலேயும் திகாரி யொருத்தருளே. எனது சொல்லுவார்கள்.

வேதாந்திகள் மவஸ்தாவ பக்தி கூடாது கருமக
ண்டத்திலே, கருமியதிகாரி. சாதனசுபமாயி சம்கருமம்
விஷயம். பிரமணஞ்சுவர்க்கம். இந்தக்கருமகாண்டத்
திலே யத்தியாச டுளவனே; அதிகாரி. அத்வத்தியாச
மாவதெனறுவா:—சுருமசாஸ்திர மெல்ல மத்தியாச
மூலம். அத்தியாசமாவது? பிரமை. அஃதெப்படி யென்று
வா:—ஸ்தூலதேகத்திலே நான் என்று வபிமானம் பிரதம
தத்தியாசம். அப்பால், நான் பிராமணன் என நினை
யன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன் என்கிற திரண்டம்
த்தியாசம். நான் பிரமணன், நான் சூத்திரன், நான்
வானப்பிரஸ்தன், நான் சூத்திரன், நான் புருஷன், நான்
ஸ்திரீ, இது மூன்றும் தத்தியாசம். இந்த வத்தியாச மூளவ
னேத் தொட்டுக்கொண்டு சகலதருமசாஸ்திரங்களுங் கரும
காண்டமும் பிரவர்த்தித்த. இந்தவத்தியாசங்க ளவனுக்
கிருக்கிறதே வவனே கருமவதிகாரி. இந்த வத்தியாசங்க
ளெந்த ஞாக்கிலலை போ, அவன் கரும வதிகாரியல்ல.
அவனுக்கொ கருமமும் பண்ணத் தேவையல்ல. அவன்
ருத்தாத்மா கருமமும் பண்ணத் தேவையல்ல. அவன்
காண்டத்து கு மூலம். அத்தியாசம் காணே கருமகாண்டத்
திலே யதிகாரமென்று பாஷியம்,
காண்டத்திலே:—முமுக்ஷு அதிகாரி. பிரமஞா
னம் விடும். மோக்ஷம் பலம். ஆனபடியினுலே கருமகாண்ட
ஞானகாண்டங்களுக்கு; அதிகாரி, விடயம், பிரயோஜ
னம், பதமிருக்கிறபடியினுலே, இரண்டு சாஸ்திரங்களும்
பின்னதாகே. ஞானமார்க்க மென்றுங் கருமமார்க்கமெ
ன்றுங் காரிராமேசுர மார்க்கம்போலே யத்தியந்தம்
பின்னதாகுமாதானே. சாதனசதுஷ்ய சம்பன்னனே யதி

காரியென நிற்கு சொன்னோம். அந்தச் சாதனசதுஷ்ய
சம்பத்தியாவதேதென்றால்? நித்தியநித்திய வஸ்துவிலே
கம், கருத்திரார்த்த தலபோக விராகம் மாதி சீடகசம்
பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம், ஆகியவிலே சாதனசதுஷ்யசம்ப
த்தி. நித்தியநித்திய வஸ்துவிலே கமாவ தேதென்றால்?
பிரமநித்தியம் பிரபஞ்சத் ததிய மென்கிற விவேகம்.
இகருத்திரார்த்த பலப்பிரகாரகமாவ தேதென்றால்? மறு
ஷ்டேயத்திலே யுள்ளதெத்தாதி சந்தனஸ்திரீ போகப்ப
விடயபோகங்களை லாபிப்படி யநித்தியமோ, அப்படிப்
போலே பாலோ பித்தி கத்திலே கந்தாதி சந்
தனஸ்திரீ போபிதி விடய பித்தி கத்திலே கருமசெ
ன்னிய மானபடியினுலே அக்கதியந்தானே.

ஆனதால்:— இகலோக விடயபோக விச்சையிலே
நின்றும், பாலோக விடயபோக விச்சையிலேநின்றும், வா
ந்திய நாமமுத்திரத்தின்பிரிவே விச்சை பில்லாததுபோ
லுணவாக்கியம் வரவேண்டுமென்று சொன்னது சித்தந்தா
னே. விடயங்களிலே கருமபித்தியினுலுணவாக்கியம்
அவசியம் வேண்டும். விஷயாதேசம் பிருக்கிறதேன
போல விஷயக்கமெல்லாம் துக்கத்தோடு கூடினதுதல
னே. விஷயங்கள், ஆதிபுடனேயு மந்திபுடனேயுங் கூடி
பிருக்கிறபடியினுலே துக்கவேதுக்கள்தானே. விஷயலா
பத்துக்குமுன்னுங் துக்கத்தானே. அதுலபித் து பிரகா
க்கிறதும் துக்கத்தானே. திரும்ப விஷயநாசமும் துக்கத்தா
னே. விஷயங்கள் நசுவாமானபடியினுலே துக்கவேதுக்
கள்தானே. ஸ்திரீதேகாதிவிடயங்களை விசாரித்துப் பார்த்
தாலதுகளிலேகருமண்டோலிலையே, துக்கத்தைத்தானே
கருமென்று பிரமிக்கிறான். ஆனபடியினுலே விடயங்கள் கரு

பாசந்தானே போகஞ்சுமாலால், விகாரயில்லாதபோ தற்
தப்போகத்தால் ருசிகானேமே; பேசித்தப்பிப்பாடு மதி
லே ருசிகானேமே. ஆனதாம் பிரவருத்தியுங் காணேமே;
தேகாதிவஸ்துக்களைத் தகத்தில் பிரத்தியேகமாய் விசாரித்
தப்பந்தா லெதிலே விடெதிலே. சுகம் பெருத்திலே
சுகபுத்திராந்திதானே. விடயங்களிலே சுகபுத்திராந்தி
மூலந்தானே. தாகித்தால் ஜலபானம் பண்ணுகிறான். பசித்
தான் புகுகிறான். காமவிகாரம் பந்தால் ஸ்திரீ
னே போகுகிறான். தன்மில்லாதே பானம் ஜலபானம்
பண்ணவில்லை. பசியில்லை. பிப்போசனமில்லை.
காமவிகாரயில்லாவிட்டால், ஸ்திரீபோசனம் பண்ணவில்லை.
ஆனபடியினாலே விபாதிசைக்குப் புகாரத்தைச் சுகமென்
து பிரயிக்கிறான். ஸ்திரீபோகஞ் சுகமானே லெப்போது
சந்தகர தித்திப்புப்போ லெல்லாருக்கு மெப்போது
சுகமாகத் தேற்றவேண்டும். விகாரயில்லாதே திலே
சுகபுத்தி தோற்றவில்லை. அதிலே வண்டாமென்கிறபுத்தி
யும், நிவிர்த்தியும், கண்டிருக்கிறோம். அதுசுகமானே லெப்
போது சுகம் பெருத்திலே ருக்குத் தோற்றவேண்டும். பா
லாருக்கும், ருத்தாருக்கும், ரோகிசுருக்கும், விகாரயில்
லாதே போகஞ் சுகமானே. விவேகிகளுக்கும், துக்கமாகத்தோற்
றவில்லை. பாஷியா—வாயையிருக்கிறபோதும், விருத்தையா
யிருக்கிறபோதும், ரோகியாயிருக்கிறபோது மனவிடத்தி
லே சுகமானேமே.

இத மாதிரி கிரமல்ல:— விடயத்தை விசாரித்தப்
பார்த்தாற் றிருக்கத்தானே. ஆனபடியாம் சுகமில்லை. இந்தப்
படி பசி ஸ்கிரியும், பகவானுக்கு சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.
வேதசா லிரபுராணங்களுக்கு சுகஸித்திகளுந் தத்துவப்பிர

காரணங்களிலே விடயங்களைல்லாடுதுக்கத்தானே; சுகமில்
லையென்ற சொல்லியிருக்கிறார்கள். வாதம் தத்தவதுக்கும்,
வழிவந்தவனுக்கும், ருத்தப்பிடிக்கியிருக்கவகளைல்லா
ஞ் சுகமானுத் தோற்றுகின்றன. பேசும்பொழுதிக்க, போசன
ம்பண்ணி நித்திரைபண்ணு. மானம் பண்ண, குளிர்ந்த
வனுக்கு வெய்யிலக்கினியகவகளைல்லாஞ் சுகத்தோ
ற்றுகின்றன. சிலபேருக்குக் குளிர்ந்த காற்றும் சிலபேருக்கு
சிவாதமும், சிலபேருக்கு குஷணமும், மிகத்தோற்ற
கிறது. சிலபேருக்கு சூரிய, கணவலி, பவலி, தலைவலி,
வயிற்று வலி, இன்னுதா. ரோகங்களுக்கு நோயிவடி
தம் பண்ணினு லந்த ரோகோபசார்திகள் தானே; சுகமாகத்
தோற்றுகின்றன. சிலபேருக்கு மச்சுவிட்டிலே படுக்க, வெளி
யிலே படுக்க, படுக்க, குளிர்ந்த சந்தனம் புகிக்
கொண்டு, குளிர்ந்த தலத்திலே ஸ்நானம் பண்ண, உஷண
ஜலத் தலே ஸ்நானம் பண்ண, சிரங்குசொரிடுகலானவிவை
களெல்லாஞ் சுகமாகத்தோற்றுகின்றன. சிலபேருக்கு அவை
கள் துக்கமாயிருக்கின்றன. பிரமதேவர் சுகம் பண்ணத்திலேயும்,
ஸ்திரீ யினிடத்திலேயும், மோகத்தால் ருஷடித்தார்.
இந்த விரண்டிலேயு மாசை யற்றவன் படுத்தன்று.
அவன் ஈகரனன்று. ஆகாரம், நித்திரை, விருத்தியை
பசுக்களுக்கும், இராக முடர்களுக்கும், சுகம் பெருத்தென்
றும். விவேகிகளுக்குத் துக்கத்தானே. விவேகிகளெவ
ளிலே சுகபுத்திகளை வைப்பார்கள். இவைகள் நிவியாதி
கள். பதினாயிரவருடும் ஆகாரம், நித்திரை, மையங்கள்,
பண்ணினும்; திருப்பி வாறுது. திரும்பலித் தாமாசை
கள் விருத்தியுடையும். பேசுதங்களினாலே காமத்துக்குத்
திருப்தியில்லை. காஷ்டங்கள் குழையும், ஆசியாதி களி

இலேயும், புன்னிக்ருபடித் திருப்பதியில்லையோ; நதி
வருஷப் பிராவணங்களிலே சமுத்திரத்துக் கெப்படித்
திருப்பதியில்லையோ, அருத்தப் பிராப்தியிலே ராஜ்யக்
கும், தாசிகளுக்கும், திருப்பதியில்லையோ; அன்னபூரணங்களி
லே யுதரத்துக்குத் திருப்பதியில்லையோ; அப்படிப்போல
லக்ஷம்மபுரம் விடயபோகப் புகிப்புதளினிலே காமாசை
லுக்கத் திருப்பதி வாராது. திரும்பத் திரும்பக் காமாசை

கள் விருத்தியானது
எய்யாதெனவந்திராபதினாலும், இவ்விடயபோக
ய்களைப் பேசித்து ஆசையொழிந்தல் விடயங்களை விட்டு
பபோட்டுத் தபோவனத்துக்குப் போகிறவன்; போகிறபோ
து பூமியிலே யுள்ள தனதானியங்களைப் பகரத்தினங்க
ொல்லா விடயங்களும் ஒருத்த னாசையுபபாத தென
றநித்தொழிந்துபோகக்கூடவன். லக்ஷம்மபுரம் தேனடிய
விடய போகத்தைப் புகித்தாலும்; காமத்தக்கு சாந்தி
வாராது. எப்படிப்போல் வென்னில்? ஆசைய அவிசுககோ
யோமம்பண்ணு லக்கினி விருத்தியைத்தானே யுடைய
முபசாந்தியை உடையானே நநிற் துபீதிகையிடையக்கூடவ
னென்ற சொல்லித் தபோவனத்துக்குப்போனான். அப்ப
விளாய் தவரங்களாயிருக்கிற விடயங்கள் சுகமல்ல. பி
துக்கமே தமென்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. காரிக
ருடைய உபபாஷங்களைப் பார்த்து மோகத்தையடைபா
தே; அப்பகள் மாமிசாதிவிசாரங்கள், மனதினிலே யடித்
கடிவிக? உள்ளே யிருக்கிறது அருசியே. அந்தவன் துக்
ககோ யுக்கடி விசாரி? வெளியிலே சருமரபாஷங்களை
டு:—வ திராபரணங்கள், சூசட் பூசுக்கள், கண்பகல
தாரி குஞ்சுங்கள், இவைகளை நீக்கி மோகியாதே, ஸ்தன

ங்கள் மாமிசமுடிச்சுக்கல், அவைகளை அவர்ணகலசம்போலே
யிருக்கின்றன. முகம் ரத்தஞ்சிவனேசேந்தது; அதிசந்தி
ரணசபாவிருக்கிறது. வெறுக்கின்றிருக்கிற மூத்திரத்தினு
லே நனைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது யினோக்கும்பலத
லகப்போலே பென்று கவிசுரான் மெத்த ருபிகோ வர்ணி
த்திருக்கிறார்கள். உற்றுப்பார்த்தால்:—உற்றுப்பாண்ட
ம், வெளியிலே நவதூவரங்களினு லடிக்கடி பெருகாதிந்
திருக்கிற மலங்களைடே கூடியிருக்கிறது. பிரத்தியக்ஷ
மாய் மலமுத்தியுடைய அடிக்கடி துளித் தடிக்கடி மலங்க
ளைக் கருவிச் சூதம்போலே நொற்றுகிறது. உள்ளே
பார்த்தாற் சுத்தயில்லை. சரோணித சுக்கிலங்கடி யிந்தருப
முண்டாயிற்றென்று. ஆசாரியசுரோமிதன், பத்தலகிரி, அ
னேகரீவிகள், செல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனதால்? விடயங்க
ளிலே கயில்லைச் சுகம் பிராந்திதினான். உற்றுப்பார்த்தால்
முழுது அக்கந்தானே. அர்த்தங்க ளார்ச்சணையுந் துக்கந்
தானே. ரக்ஷணையுந் துக்கந்தானே, நாசமுந் துக்கந்தானே,
விடயார்ச்சணையுந் துக்கந்தானே. விடயரக்ஷணையும், விட
யநாசமு மெல்லீரமுந் துக்கந்தானே. பாரக்கப்போனால் பிர
பஞ்சமெல்லாந் துக்கந்தானே. அனுமாதிரிமாகிலும் விட
யஞ் சுகமல்லவென்றபிற் தடிக்கடி விசாரிசுதம்மப்பார்த்தி
கலோகபோகங்களிலே கின்றம், பரலோக போகங்களிலே
கின்றம், வைராக்கியம்வந்து விரகதியடையவேண்டுமென்கி
ற அணமை நிச்சயம். சமாதி சடிக் சம்பத்தியாவதிதென
றால்? சடிக், தமம், திதிக்கூ, உபாதி, பிரத்தை, சம, தானம்,
ஆக ஆறும் இதிற சமமாவதே தன்றால்? பிரபினதியி லந்
தக்காணத்தை நிறுத்துகிறது. சமமாவதேதன்றால்? னான
வந்திரிய கருமவிந்திரிய நிதி கம். திதிக்கூயாவதேதென

றால்? பொறுமை. அதாவதென்றால்? பிரார்த்தவசமாய் வருகிடுவாராமற்போகாது என்று—வந்ததுக்கங்கூடியும், பிறத்தியாரோடு வந்த அடியைக்கூடியும், சேக்கிறது. உபரதியாடுதன்றால்? பரிசுமும், நிகர்காமம் மூலம் வந்தானாடும். விபவகாரலோபமுமாம். அந்தச்சந்தியாசமாம். அதாவதென்றால்? பாகிய சந்தியாசமென்றும், ஆந்தா சந்தியாசமென்றும் பிரண்டுவிதம். அதில் பாகிய சந்தியாசமாவதென்றால்? தாரத்திரதனாதி யிஷணத்திரயத் தியாகம். ஆந்தா சந்தியாசம் தேதென்றால்? தேகேந்திரியங்களில் மென்னென்ற மோத்தியாகம். அதுதானே பாசபந்த சேதமென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பாசபந்த மெட்டுவிதம். அதாவதென்றால்? அருதி அவிததையா வாசனையினால்—தான் பிறத்தேவனார்த்தே நிருக்கிறேனென்கிற வினைமுலானவை யாதி யிஷண்டன பந்தம். தாய் தகப்பன் டெண்டுபிள்ளை கேடத்திரமுதலான பிரண்டாம் பந்தம். வருணச் சிரமதருமமும், அதின் கருமநிஷேடயனுஷ்டான சங்கற்பமும், முன்றும் பந்தம். கர்த்தகுத்தவாதி யகங்காரம் காரணம்பந்தம். லட்சை குணசங்கற்பத்தேவதா சங்கற்பமென்றாய் பந்தம். எக்கியம், வீரதம், தபசு, தானம், தானவிதமான சங்கற்பமாரும் பந்தம். இனிமாத் அஷ்டமாதித்தியேழாம்பந்தம். இயம் நிகமாதி அஷ்டாங்கயோகம். மோக்ஷாபேகை சங்கற்ப மெட்டாம்பந்தம். இப்படி சாலசங்கற்பத்தியே பந்தபாசமென்று பிராஸம்ப வுபநிதத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடியினால்—இப்படிக்கொத்த பந்தபாசத்தியாகமே சந்தியாசம். இனிச் சிரத்தையாவதென்றால்? குருவேதாந்த வாந்தியங்களில் விசுவாசம். சமாதானமாவதென்றால்? சித்தமே. சிரமும், சிரவனாதிக்க

கூலமாயிருத்தலுமாம். முழுமுதல் பவ மாவதென்றால்? பொருத்திலே விச்சை. அஃதெப்படிப்போல வெட்டுவது? தப்பந்தகு. ஜலதாகவினோடே கூடியிருக்கிறவனுக்கு ஜலபான விச்சைபோலவும், உய்யிலே யடிபட்டவனுக்கு நிறலிலேபோகவேண்டுமென்கிற விச்சைபோலும், அக்கினிதாபத்திலே யடிபட்டவனுக்கும், தீப்பப்படிபட்டவனுக்கும், ஜலத்திலேபோய் விழுவெண்டுமென்கிற விச்சைபோலவும், தாபச்சரத்தி லடிபட்டவனுக்குச் சீக்கிரஞ் சுரவிமோசனத்திலே விச்சைபோலவும், தாபத்திரயங்களோடே கூடியிருக்கிற ஜனனமாணப் பிரவாக ரூபம் இருக்கிற தந்தக சமுசார சாக்ரத்திலே நின்றும் விடுபட்டு விடப்போ கைவல்யத்தை யடையப்போகிறுமென்கிற தீவ விச்சை—மோக்ஷவிச்சையென்று சொல்லுவார்கள். இப்படிக்கொத்தவ னதிகாரி. முக்தியிலே பிரம்ஞானஞ் சாதுன பிரமஞானத்திலே வேதாந்தச் சிரவனஞ் சாதனம். வேதச் சிரவனம் குருவனுக்கிரகத்தினாலே யடையத்தக்கது.

குருவுபதேசமே பிரமத்துக்குச் சொரூபம். ஆனதினால்தத்துவஞ்ஞாந்த லாபநித்தமாக ஆசாரியாருருகே லலஸ்வேண்டும். ஆசாரியருடைய வுபதேசத்தினாலேனே, பிரம்ஞானம் வரவேண்டும். அஃதெப்படிப்போலேயென்று காரந்தாரதேசத்துப்போக விச்சித்து வழியறிந்தவன், சிரமங்கள் தோறும் போகிற பேரையும் வருகிற பேரையும் வழியறிந்தபேரையுங் கேட்டுக்கொண் டெப்படிக்காரந்தாரதேசம்போய்ச் செருவனோ; அப்படிப்போலே அடிக்கடி குருவுபதேசத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு பிரமசொரூபத்தை யறிந்துகொள்வான். குருவுபதேசத்தினாலேனே, பிரமஞானம் வரவேண்டும். ஆனதினாலே—ஞானாத்

தமாக வாசாரிய ருபோகவேண்டும். ஆசாரியரிடத்தில் போய்மேலே இஷ்டதளவெனதுக்களை யெடுத்துக்கொள்ளுபாய்க் கொடுத்தாசாரியரை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கொள்ளும் பண்ணி ஆசாரியரை நகரராகப் பாவித் தீசுரராகப் பித்தந்திசந்தி கிருகடைகளெல்லாஞ் செய்தாசாரியரார்த்தித் தெனக்குப் பிரமஞானத்தைக் குடாக்வித் திருக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்துக் குருபுக்குப் பரிபாஷைம் பண்ணிக்கொண்டவர்க்குப் பிரதிபுஷ்பம் கும்படி நடத்துவென்று குருவருகி ந்ருகே காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். குருக்கவணக்கப் பக்தியுடனே கைப்பிரபுரினிடத்திலே காத்துக்கொண்டிருக்கித் துபேரலே; காத்துக் காண் இருக்கவேண்டும். ஆசாரிய ருக்கும், நகரருக்கும், பேதயில்லை. ஆசாரியரே பிரமா, ஆசாரியரே விஷ்ணு, ஆசாரியரே சிவன். ஆசாரியரே பரப்பிரமமென்று வேதசாஸ்திரங்களெல்லாஞ் சொல்லுகின்றன. நகரனை நன்றி யுபாஸித்தா ஸாஸாரியருபயாய் வந்து ஞானத்தைக் கொடுப்பாரென்று சகலவேத சாஸ்திரங்களுக்குச் சொல்லுகின்றன. ஆசாரியரும், மீசுரரு மின்னுபேரு மேகமென்கிற துண்மை நிச்சயம். விசாரிக்குமிடத்தி லீசுரரைக் காட்டிலும்; ஆசாரியரே பதிகர. அஃதெப்படியென்றால்? நகரன் சகலபிராணிகளிடங்களிலேயு மந்தரியாயிருப்படியுக் கருமத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டுதானே; கருமாத்ருபமாக ரக்ஷிப்பர்.

கருமானுசாரமாய்ப் பலத்தைக்கொடுப்பார். கரும அபேக்ஷை, யில்லாமல் விவான ரக்ஷிக்கத்தக்கதில்லை. எல்லகதி கொடுக்கத் தக்கதுமில்லை. ஆசாரிய முந்தமனில்; ஞானத்தினாலே கிஷியிஷ்டய முலா கியானத்தை யறுத்துக் கிரு

பையினாலே யிவனுடைய கரும பூசங்களை யுஞ் சேதித்தி னுன மான துக்கங்களை யும் நீத்தி ஞானப்பிரசாரத்தைத் திருக்கிரகம் பண்ணி யுக்கிருஷ்டமோக்ஷ சாம்பிரகாணத்தைக்கொடுத்த தனர்த்தநிவீர்த்தியையும், ஆனந்த சாப்பி யையும், கொடுப்பார். அதுமாதிரமல்ல;— நகரன்கோபித் தால் குரு ரக்ஷிப்பர். குருகோபித்தா லீசுரரே ரக்ஷகமாட் டார் ஆனதா லீசுரரைக்காட்டிலும் மரபாடயே யதிகமென்று வேதசாஸ்திரங்களெல்லாம் முறையிடுகின்றன. இதுமாதிரமல்ல மாட்டிப் பிராக்கைக்காப் பது மாசாரியரே; அகம், ஏனெனில், மாதாபிராக்கை ஜன்ம கரும சஞ்ஞாந க்ஷேத் கொடுப்பார்கள். ஆசாரிய ஜன்ம கருமங்களையு மறுத்துச் சமுசார நிவீர்த்தி பண்ணி ஞான சீரரத்தைக்கொடுத் து நித்திய முக்கி பதமாதக்கொடுப்பார். முற்காலத்திலும்; ரிஷிகள், ராஜாக்கள், தாமதன், சகலருங் குருநிஷ்டையி னாலேயும், குருசிகருஷி னாலேயும், சகல கெத்தியுஞ் சந்தி யுமடைந்தார்கள். இது வல்லாமல்;— சந்தியர்களை சகலத்தையு ம்பரிகரித்து குருமார்த்தத்தைத் தானே; பரப்பிரமமாக வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனதால்? ஆசாரியரே; பிரமமென்ற துண்மை நிற்ப்படியே வேதசாஸ்திரங்கள் சகலம் முறையிடுகின்றன.

முதலாவது கிஷியப்பிரகாணம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது. ஆசாரியருபதேசப்பிரகாணம்.

ஆசாரியருபதேசப் பிரகாணஞ் சொல்லுகிறோம்.

ஆசாரியர் யார்? உபதேசம் பண்ணுகிறவர். வேதார்த்தங்க ளெல்லாம் புத்தவர். பிரம் நிஷ்டர். சமதமாதிசுருடனே கூடினவர். நமோசாரம் பன்னர். இப்படிப்பட்ட பிராமண ன் குரு. அந்தவாசாரம் சொட்டுவதும். தாவதேதென்றால்? போதககுரு. வேதககுரு. நிதிதககுரு. ராயிகுரு. குசககுரு. ஸாக்ஷககுரு. காரககுரு. நிதிகுரு. இப்படி பாஷியானுடைய சம்பேதத்தினாலே பேரதிக்கிற மார்க்கத்தை யனுசரித் துக்குருவு மெட்டு விதம். சக வானங்களுக்கும், சகல வாச்சிரமங்களுக்கும், பிரம்மணன் குருவென்று சொ ல்லிவேதார்த்தங்களிலே விதம். நிதிதககொண்டவி ர்க்கிருக்கிறவன் வழிகாட்டவேண்டி அப்படி வேதார்த்தங் கள் படித்த துபோகசம்பன்னனாக விருக்கிறவனுபதேசம் பண்ணவேண்டும். ஞானோபாயத்திலே விஷயனுடையவர்க ளியான கிரங்கியை யத்தியந்தம் பேரக்கிற தர்க்கசமர்த்தனாக விருக்கிறவர்குரு. கிருஷ்டிப்பிரகாரங்களினாலே விஷயனு க் கத்தொய்தப்பிரகாரங்கியானத்தை யுபதேசம் பண்ணுகிறதற் று. அந்தந்தராயிருக்கிறவர்குரு. வேதார்த்தங்களுக்கு முக் தியார்த்தத்தைச் செதித் திலகியார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற தற்குச்சமர்த்தராயிருக்கிறவர்குரு. விஷயனுடைய சித்தப்பரி பாகத்தையறிந்து சித்ததீர்னுசாரியாகச் விஷயனுக்குபதேசம் பண்ணுகிறதற்குச் சமர்த்தராயிருக்கிறவர் குரு. இப்படிப் பட்ட வர் ஆசாரியரானவர் விஷயனுக்கு வேதார்த்தங்களினாலே தப்பிரமஞானத்தை யுபதேசம் பண்ணவேண்டும்.

உ-வது. ஆசாரியருபதேசப்பிரகாணம். சுக

விஷயரைப் பார்க்குப் பாராம லேதூக்கிரகித்தனைக் கே ளென்று சொல்லி யுபதேசம் பண்ணுகிற பிரகாரம். பா தானந்தமயராய், காராய், அத்தொய்தராய், பரமாத்மா வொருத்தருண்டு. அவர் மரையையோடே கூடி அனாதியா ரானார்.

சிலபேர் பெரியவாள் சுகரணிடத்திலே நின்று மாய யிருக்கிற பிரகிருதி புருஷா ஞண்டானார். பிரகிருதி மாயா அம்சம். புருஷன் பிரம் அம்சம். அவருக் கணந்தசக் றுண்டென்று குறிப்பேர் சொல்லுவார்கள். பிரகிருதி யென்றும், மாயைப்பென்றும், சத்தி, ஜ்வையருண்டென்றும், சிலபேர் சொல்லுவார்கள். மரையையன்றும், பிரகிருதியெ ன்றும், இரண்டு பிசுரனுக் கொழேசத்தியென்றும், சிலபேர் சொல்லுவார்கள். சத்தி, ஜ்வையருண்டென்றும், பிர கிருதியே; மரையைய. தமப்பு தானம் விருக்கிற பிரகிருதியே; பிரகிருதி மலினசத்துவம் பிரதானமாகவிருக்கிற பிரகிருதி யே; அவ்விதம். போதமய மாயுதியாயிருக்கிற பரமாத்மா வின்வெட்டு அனாதியாயிருக்கிற மரையையோடே கூடி சுக ரானார். அந்த சுகர் திரித்தகாரணர். அவர் சர்வக்ஞத்து வாதி குணக ஞானேட்டிருப்பார். பரமாத்மா பிரகிரு தியோடே கூடி உபதேசம் உபாதானதாரணமானார். பா மாத்மா அவ்விதமாய் வந்தக் கணந்தே கூடி ஜீவனா னார். அப்படி பட்ட பரமாத்மா நிபுண உபதேசிக்கவே ண்டும். வேதார்த்தங்கள் ஞானமே பிரம்மமன்றும்; ஜீவ ணன்பார்த்தமே யந்தப்பிரம்மமன்றும், நானே பிரமென் றும், இந்த வாத்மாவே பிரமமென் றுபதேசிக்கிறபடியி னாலே; தேதே நிதியாதி சாக்ஷியாயிருக்கிற கீயே பிரமென் றுபதேசிக்கவேண்டும். விசுவோற்பத்திக்கு முன்

மீலலை. மஹாபிரஸாபத்திலேயும் ஜீவனில்லை. மத்தியிலே ஸ்தலதேக வந்தக்காணசம்பத்தத்தினுலே ஜீவனகற்பிதனா னுன். ஐனபடியினுலே ஜீவன் கற்பிதன். போதமபிராயி ரு. வ. வாத்தா தேகவந்தக்காணத்தோடேகடி. ஜீவனா னு. சித. பராயிருக்கிற வந்தப்பரமாத்மாவே நீயென்று ஸ்லி உபதேசிக்கவேண்டும். யாதொரு பரமாத்மாவா னவாநாந்துகிறபோலே விசுவத்தைச் சிருஷ்டித்து விசுவத் துக்குள்ளே தானே ஜீவருபம் விளையாடித் திரும் பவும் பிசுவத்தை பசம்மாரம் பண்ணிக்கொள்ளு ரோ; அந்தப்பிரமமே. பன்ன சொல்லித் தேசிக்கவேண் டும். யாதொரு பரமாத்மாவா த. த. லுடைய மத்தியி னுலே தேகாதிப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்ததற்குள்ளேதா க்தாமே ஜீவாத்மருபிய கப் பிற வந்தித்துக் கிரஹிதவன் கிரகத்தைகிரிமாணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார் பிர வேசம் பண்ணினாரேயாவும், ப. வியானது கூடச் சிரு ஷ்டித்து கூட்டுக்குள்ளே ப. விக்ஷிததுபே. யும், பிர வேசித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மா. ப. தானே யென் றுபதேசிக்கவேண்டும். யாதொரு பரமாத்மாவா னவர் பிரானவிறஜியங்களுடே கூடி ஜீவனன்கறபே ரையடைந்தாபே; அந்தப்பிரமமே நீயென்று சொல் வி யுபதேசிக்கவேண்டும். யாதொரு பரமாத்மா. ப. தானவர் சிருஷ்டித்தவா ய் ரக்ஷகராய்ச்சவகிரி கர்த்த வாயிருக்கிறாரே அந்தப்பரமா த்மா நீயென்று சொல்ல உபதேசிக்கவேண்டும். தத்தொம் பதங்களினுலேயும், ஸக்ஷணயினுலேயும், தேசேந்திரியாதி சாக்ஷியிருக்கிற நீயே பிரமமென்று சொல்லி யுபதேசிக் கும். ஆகாசத்திற் றியுள்ளப்போலே; பரமாத்மா. கட

த்தைப்போலே; தேகம். கடஜஸத்திபுபோலே; அந்தக்கா ணம். கடஜஸத்தினுட் பிரதிவிம்ப ரூபிபுபோலே (சு.உ) ஸ்லி. பிரதிவிம்பம் ஜீவாத்மா வென்று சொல்லி; தே தாதத்திலே சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா. நீயென்று உப தேசிக்கவேண்டும். அக்கினிபோலே; பரமாத்மா. அதி. டாடிய பொறிபோலேயும், தீபம்போலேயும், ஜீவாத்மா வென்று வேதாந்தங்களிலே பிரதிபாதிக்குப் புகிற பரமாத் மா. நீயென்று சொல்லி யுபதேசிக் கவேண்டும். பிரகிருதி புருஷவிவேகத்தினுலே யும், ஐத்மா. த்மா. விசாரத்தினுலே யுருஷபதா. சோதனை பண்ணித் தேசேந்திரி யாதி. சாக்ஷியிருக்கிற பரமமென்று சொல்லியுபதேசி க்கவேண்டும். ஈ. ச. கு. தி. பிரவேசாத்மீகர சிருஷ்டியெ ன்றும், அ. க. ர. மு. த. ஸ். ப. க. ப. ரி. யு. த. ம் ஜீவசிருஷ்டியென் றும், உபதேசிக்கவேண்டும். அந்த. ப. தேசமாவதேதென்று ஸ். ம. ர. நீயல்லை. ச. க. ர. நீயல்லை. ச. ரோத்திரமு. நீயல்லை. ஆக்கிர. நீயல்லை. சி. ரு. வ. ய. நீயல்லை. தொக்குவிந்திரி யமு. நீயல்லை. வாக்கிந்திரியமு. நீயல்லை. பாத விந்திரியமு. நீயல்லை. அஸ்திவிந்திரியமு. நீயல்லை. சி. கி. ரு. த. க. க. லு. ம் நீயல்லை. பஞ்சப்பிராணகளு. நீயல்லை. மனோபுத்திசித்தமக்ஷராமாதி ர வந்தக்காண. நீயல்லை. ஆவித்தையாதி. பிரகிருதியு. நீய ல்லை. இவைகளை மலாஞ் சடமானபடியினுலேயும், திரிசியுமா னபடியினுலேயும், ஈ. ச. வ. ம. ஸ. ப. டியினுலேயும், விசார. வு. ஸ. து. க. க. லு. னபடியினுலேயும், இவைகளை மலாநித்தியந்தானே. இவைகளைக் காட்டினும்—விசக்ஷணராயு. இவைகளுக் கெல்லாஞ் ச. க. ரி. ய. டி. ரு. னென்று விளங்கிக்கொண்டு கிணமயராயிருக்கிற நீயே; ப. ர. ம. த்மா. வென்று உபதேசிக்க

வேண்டும். நித்தியன், நிருவிசுதன், நிராகாரன், நிர்க்குணன், நித்தியசுத்தன், பரிபூரணன், நிருவிசாரன், நிஷ்கிரியன், சச்சிதானந்த ஸகல பரிபூரண சுயஞ்சோதியா யிருக்கிற ஜேனேப்ரமாத்மாவென் றுபதேசிக்கவேண்டும். இன்னொருவருமே:—இந்த வாத்மாவானவர், சராயில்லாதவர், நித்தியர், சாகவதர், புராணர், முன்னு முற்பத்தியானவருமல்ல. இப்போது முற்பத்தியானவருமல்ல. இனிமேலுமுற்பத்தியில்லை. இந்தவாத்மாவுக்கு கத்தியினுலெயுஞ்சேதிக்கக் கூடாது. இனிமேலேயும் தகிக்கக் கூடாது. தன்னிராலேயு மமுன்பு காலமல்ல, வாயுவினுலேயு சலிக்கத்தக்கதுமல்ல. இந்தவாத்மாவுக்கு மிருத்தவர், அசஞ்சலர், திரசுபரவன், அவ்வித்தர், கத்தையிலாதவர், அவிசாரி, மஹானாயிருக்கிறவர், ஜோமயர், விபுவாயிருக்கிறவர், சர்வஞ், சங்கமலாதவர், அக்ஷராக்ருபி, பயயில்லாதவர், சுரோத்திரியில்லாதவர், அக்ஷராக்ருபி, பயயில்லாதவர், சுரோத்திரியில்லாதவர், அக்ஷராக்ருபி, பயயில்லாதவர், ஆக்கிராணயில்லாதவர், கத்தயில்லாதவர், ஆக்கிராணம் பண்ணப்படாதவர், பரிசுருணரகிதர், புருஷரகிதர், வசனரகிதர், வசனியாதவர், ரசகுணரகிதர், ரசமயிரகிதர், பசுமயில்லாதவர், தாகயில்லாதவர், துண்டிப்பாரகிதர்பாதரகிதர், சுமுத்தியில்லாதவர், குகாமர், புரீசரி, நாமயில்லாதவர், அகேந்திரர், ஜுவர்ணர், அஞ்சலிரகிதர், மனயில்லாதவர், அக்ஷராக்ருபி, அலோபி, அமோகர், மதயில்லாதவர், அமாசசரிபர், அசங்கத்பர், பாவரகிதர், சோரகிதர், மிருத்தியுரகிதர், சோகரகிதர், சுத்தராயிருக்கிறவர், நிர்க்குணர், நிருவிசாரர், நித்திய சுத்தர், பரிபூரணர், தேஜோமயர், நாசரகிதர், ஜனந்தமயர், ஞாபமயர், அகமகமென்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவர், இப்படிப்பட்ட

ஆத்மாவே; ஈயென் றுபதேசிக்கவேண்டும். ஞானியாயிருக்கிறபேருக்குத்தொய்த பாவனை. அஞ்ஞானிக்குத்தொய்த பாவனை. ஞானிக்கு லோகமிருட்டி. அஞ்ஞானிக்குப் பிரம்மிருட்டி. ஞானிக்குப் பிரமகிஷ்டை. அஞ்ஞானிக்குக் கருமகிஷ்டை. அஞ்ஞானியாயிருக்கிறவன் தேசத்தினென்ற நான் கர்த்தாபேந்தாவென்கிற கிஷ்டையோடே கூடியிருப்பன். ஞானியானவன் தேசேந்திரியங்க னெல்லாம் நாமல்ல. நாமகர்த்தா வபோகர், நாமே; ப்ரமாத்மாவென்றெண்ணிக்கொண்டிருப்பன். இலாம் பிரமமென்கிற ப்ரமாயினுலேயும் பஞ்சபுருஷமில்லை.

இவ்வென்கிற பாவனையினுலே ஜீவனென்கிற புத்தி பாய்விடும். அஃதெப்படி யுயர்வில்? தாருவினாற் செய்த கதை, வெடையும், அசுவத்திலேயும்; மதுஷுனிலேயும், தோதையிலேயும்; தாருதிரஷ்டிபண்ணினால்; கஜதிரஷ்டியும், அசுவ மென்கிற திருஷ்டியும், மதுஷுனென்கிற திருஷ்டியும், தேவதை யென்கிற திருஷ்டியும். நசித்தப் போம். தந்திருஷ்டி பண்ணினால்; படமென்கிற திருஷ்டியும், நகிக்கும். நிருத்தவென்கிற திருஷ்டி பண்ணினால்; கடமென்கிற புத்தி நகிக்கும். சுத்தியென்கிற புத்திபண்ணினால்; நசித்தமென்கிற புத்திநகிக்கும். ரசகுணென்கிற திருஷ்டி பண்ணினால்; சர்ப்பமென்கிற திருஷ்டிநகிக்கும். அக்ஷரென்கிற திருஷ்டி பண்ணினால்; உதகமென்கிற புத்திநகிக்கும். சுவர்ணமென்கிற திருஷ்டி பண்ணினால்; ஆபரண மென்கிற திருஷ்டிநகிக்கும். சுமுத்திர மென்கிற திருஷ்டிபண்ணினால்; தாங்கமென்கிற திருஷ்டி நகிக்கும். தாணுமென்கிற திருஷ்டிபண்ணினால்; ஜோரென்கிற திருஷ்டி நகிக்கும். உத்தியாயங்கற்பித்தலங்களி லெல்லாம் பார்க்கத் தகுபா

ரமார்த்த திருஷ்டியிலே கற்பித்த திருஷ்டி யெல்லாம் நசிக்குமீ. இந்தப்பிரகாரத் தாவத்திராப் பிரமதிரஷ்டி, பண்ணினால், பிரபஞ்சமென்கிற திருஷ்டி நசிக்கும். ஆத்மாவின்னிடத்திலே பிரமதிரஷ்டி பண்ணினால், தான்ஜீவனென்கிற திருஷ்டி நசிக்கும். சிலையென்கிற திருஷ்டி பண்ணினால், பிரதமையிலே தேவதாபுத்தி நசிகரும். அப்படிப்போலே ஆத்மாவின்னிடத்திலே சிவோக மென்கிற திருஷ்டி பண்ணினால், ஜீவப்பிராந்தி நசிக்கும். பாாமார்த்த திருஷ்டியினாலே; சாவத்திராகற்பித்த திருஷ்டி நசிக்குமென்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன.

இந்தப்படி பெரியவானும், திறமையுள்ளவரும், தந்தான்பேர்களும், சிவியானுக்குப்பதேசம்பண்ணியிருக்கிறார்கள். அஞ்ஞானியாயிருக்கிறபேருக்குத் தேசத்திலேயே மயத்தி. உபாசகர்களாயிருக்கிறபேருக்கு காஷ்யபவென்ற நுத்தமயத்தி. ஞானிகளாயிருக்கிறபேருக்குப் பரமாத்மாவிரிடத்திலே யாத்மயத்தி. அஞ்ஞானிகளாயிருக்கிறபேருக்கு நான் கர்த்தாவென்று ஆத்மாவின்னிடத்திலே கர்த்தாவதவபாரம். ஞானிகளாயிருக்கிறபேருக்கு இந்திரியங் காரணங்கள் கர்த்தா; நான் கர்த்தாவல்லவென் றிறுஷ்டி காரணங்களிலே கர்த்தாருத்தவபாரம். உபாசகனாயிருக்கிறபேருக்குக் கோளநுத்தா; நான் கர்த்தாவல்லவென் றீகாஸிடத்திலே கர்த்தாருத்தவபாரம். தேகந்தானென்றும், தான் கர்த்தாவென்றும், மோகத்தினாலே பெத்தனாகுறன். விபேகத்தினாலே தேகாமல்லை; நான் பரமாத்மா. நான் கர்த்தாவல்லவென்கிற இந்திரியகாரணங் கர்த்தாவென்றிற்தா லுடனே முகத்தாகுறீதுன்மை. ஞானியாயிருக்கிறவனுக்குச் சுவம் பிரமமயம். அஞ்ஞானியாயிருக்கிறவனுக்குச் சுவம் பிரமமயம். ஞா

னியாயிருக்கிறவனுக்கு விசுவம் பெய்யு அஞ்ஞானியாயிருக்கிறவனுக்குப் பிரமம்பொய். மரத்தின்மேலேயிச் சமக்கியரணநிலையும் விட்டவனுக்குக் கேழே விழுக்கிற சித்தம்போலே; அறிவுவந்ததென்றால்? தேகேந்திரியாதிகளையும் விட்டு; மோக்ஷமடைகிறதா சித்தம். ராகுவானவன் தான்மயமதிரிசியாக விருந்தாலுந் திரிபுராளாயிருக்கிற சரோசுரியா னுடனேகூடித் திரிசியானாகிறதாபோலே; பரமாத்மரூபவானவர் தாஞ்சுய மதிரிசியாகவிறுந்தாலுந் திரிசியமாகவிருக்கிற வந்தக்காணத்துடனேகூடியானென்று திரிசியாகவிறுக்கிற யனாதவர்போலேயிருக்கிறார். கஜீரோதகத்தை மீட்டித் தனதுபிரித்துக்கிரந்தகிரகிக்கிறதாபோலேயும், பெண்ணையைத் திரிசிக்கிறதாபோலேயும், கரும்பினைக்கிட்டுக்கிறதாபோலேயும், ஆத்மானாத்மவிசாரத்தினால் பரமாத்மாவே காணென்றெடுத்திக்கொண்டனாத்மாவாகிய தேகேந்திரியாதிகளை; நாமல்லவென்ற தள்ளிவிட்டவேண்டும். இதே ஆத்மலாபமென்று பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். முகமானது யெல்லாத் தையு மறிபுந் தன்ன அறிகிறதற்குக் கண்ணாடியை யபேகிக்கு மதுபோலே ஆத்மாவாள்விரல்லாத் தையு மறிவர் தன்னையறி கிறதற்கு சத்தாந்தக்காணத்தையும், வேதாந்தத்தையும், அபேகிப்பார். நியாயஞ்சனத்தினாலே சித்தமானவர்போலும், பூதாஞ்சனத்தினாலே பூதங்களை யறிகிறதானாலும், அக்ஷரஞ்சனமுள்ளவன். கண்ணாடியிலே யக்ஷரமறிக்கிறதாபோலும், வேதாந்தங்களினாலே யாத்மாவை யறியவேண்டிய ஞானியனுடைய வாத்மா தேகேந்திரியாதிகளுடனேயுபாட்டத்தக்கதிலே, அகிஷெப்படியென்னில்? கரிசிறதிலே நின்ற முண்டாயிருக்கிறபெண்ணையை மோரிலே

விய இருதயம்,

பேட்டிருந்தாலும் தாடேகூடத் தக்கதில்லை. தாமரை
யிலையும் ஜலமும் போலவும், புளியம்பழமு மோடுமபோ
லவு மொட்டத்தக்கதில்லை. இன்னஞ் சொல்லுகிறோம். செ
ம்பரத்தம் பூவினுடைய சிவப்புப் படிக்கத்திலே தோற்றுகிற
துபோலவும், வன்னியிடமாயிருக்கிற உஷணத்துவம் ஜல
த்திலே மூர்ந்தகிற துபோலவும், அந்தக்கரணத்ருமமாகிய
சூர்த்துருத்தவாதி த்ருமங்கொல்லாஞ் சுத்தமாயிருக்கிற
ஆத்மாவின்னிடத்திலே தோற்றுகின்றன. ஆகாசத்தின்னிடத்தி
லே கறப்புத் தோற்றி நுதுபோலே; அந்தக்கரணத்ருமமா
யிருக்கிற கர்த்துருத்தவாதி த்ருமங்கொல்லாஞ் சுத்தமாயிருக்கிற
தோற்றுகிறது.

சிலபேர் பெரியவர்கள் சகலகருமக் காரியமும்
விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். வியாச
வசிட்டாதிசுருக்கும், சகல வர்ணங்களுக்கும், சகல வாச்சி
ரமங்களுக்கும், ஸதிரீ சூத்திராதிகளுக்கும், பிரமாயி
யாசஞ் சாதாரணந்தானே. ஞானஞ் ஸாரூக்கும் பொது
த்தானே. மோகமுமெல்லாருக்கும் பொதுத்தானேயெ
ன்று சித்தாந்தம். ஞானியானவன் ஸதிரீபாலாதிசமுசா
ரத்துடனே கூடியிருந்தாலும்; ஆயுஞ் சுதருமத்துடனே
கூடியிருந்தாலு மவனை யொரு கருமமு மொட்டமாட்
து.

இன்னா திகளைப்போலே ஜீவன் முத்தனாய் ஞானியா யி
ருக்கிறவன் ஆயிரமசுவமேதயாகம் பண்ணினாலும் காசம்
போலே பவனை யொன்றுமொட்டாது. அவன்போலே கரும
கருமங்களெல்லாம் லோகோபகாரந்தானே. ஞானியானவன்
கிறவன் கருமங்களைப் பண்ணினாலும்; ஸமில்லை. பண்ணாது
ருந்தாலும்; பிரத்தியபாயி க்ரது. அவன்பண்ணாதிருந்தால்

உ-வது. ஆசாரியருபதேய பிரகரணம். சக

லோகங் கெட்டுப்போ மவனுக்குத் தோஷம் இன்னும்;
லோகோபகாரார்த்தமாகக் கருமங்களைப் பண்ணவேண்டி மெ
னது சொல்லிச் சித்தாந்தம். அஞ்ஞானியா யிருக்கிறவன்
நானே கர்த்தாவென்று சொல்லி யாத்மாவின்னிடத்திலே கரு
மபரஞ் செலுத்துவன். சிலபே ருபாசுகள் நமக்கந்தரி
யாமியாக விருக்கிற வீசரன்றானே சகல கருமகார்த்தர்; நம்
க்கொன்றுந் தேவையில்லை யென்று சொல்லிவிட்டிடத்திலே
கருமபரஞ் செலுத்துவான். சூகீசம் திருஷ்டிகளாய்த்
தத்துவ விசாரிகளோடே கூடியிருக்கிற வேதார்த்தான
சம்மானைக் காரம்பரமாத்மாயம் பிரமம், நாமொ
ன்றுமில்லை, நமக்கொரு கரும வில்லை, நம்முடைய
பசனாரிதாத்திதிலே யந்தக்கரணத்ருமத்திலே கரும
கரும நிபியயிருக்கும்.

அஃகென்று சொல்லுவார்:—கார்த்த சன்னிதானத்திலே
ஊசி போட்டுவிடுவது போலே சூரியேதய சன்னிதானத்திலே
லே லோகத்தாரண னெல்லாம் மெப்படிச் சேட்டிக்கிறார்களோ;
சகலபூஷண சூதாயியாய் ருபவதியாயிருக்கிற தர்சியா
னவன் தன்னுடைய சன்னிதானத்திலே லோகங்களுக்கு
பிரவிருத்தி வீசார வேதவாக வெப்படியிருக்கிறார்களோ;
அப்படி யாத்மசன்னிதானத்திலே யந்தக்கரண தேகேந்
திரியங்களெல்லாஞ் சேட்டித்தும் வியாபாரங்க
ளைப்பண்ணுதுகள்; நாமொன்று பண்ணவல்லையென்று ஞா
னிகளுக்கு கந்தக்கரணதேகேந் திரியாதிகளிடத்திலே கருமபா
ரப்படி சாவடியாள் அந்தக்கரணப் பிரகிருதிக்கே சுதந்த
ரமங்குகிறத்தார்கள். வேதரந்திக ளாத்மாவைக்குச் சு
தந்தரமங்குகிறத்தார்கள். இந்த வாத்மாவாவேர் சகமய
மாய்த் தேசத்தைநானே நினைக்கிறபேர்து மறுத்து விவிய

ததுவ மீசரனைக் காரணமாக வபேகிக்குது. ஆனபடியினாலே; தடஸதலக்ஷணம் பிரகிருதி கற்புகம். ஆனபடியினாலே; ஈசரப்பிரமமாதாரம். ஆனபடியினாலே; அவ்ஸரவிட்டுத்தித் திருக்கமரட்டாது. ஆனதால் பிரகிருதியினிடத்திலே யிருக்கிற காரணத்துவ மதிஷ்டானமாயிருக்கிற மீசரப் பிரமத்தைக் காரணமாக வபேகிக்குது. இது தடஸதலக்ஷணம். காரணத்துவ மிமித்த ரோபாத வீருக்கிற வீசரனிடத்திலேயு முபாதானகாரண மாயிருக்கிற பிரகிருதியினிடத்திலேயுமிருக்கிறபடியினாலே; தடஸதலக்ஷணம் பிரகிருதியினிடத்திலேயுமிருக்கிற காரணத்துவ மதிஷ்டானமாயிருக்கிறபடியினாலேயும், தன்னுடைய நிவீர்த்தியிலேயு மீசரபிரமமானதாக அபேகிக்குது. ஆனபடியினாலே தடஸதலக்ஷணம் ஐக்கரணத்துவம்.

சாகாசந்திர நியாயம்போலே தடஸதலக்ஷணமென்று வித்தியாரணணிய சுவரிகள் சொல்லு ருக்கிறார்கள். பிரமம் அனுமானத்தினாலே அறியத்தகுந்த தார்க்கோள சொல்லுவார்கள். அஃதெப்படி பெண்ணுபு பூய முதலானதும், முனி முதலானதும், கர்த்தாவேர்டே கூடியிருக்கும். கடமுதலானதுபோலக் கியமானதுவென்கிற வனுமானத்தினாலே கித்திக்கிற சொன்னவாறுவகளுராய், ஏகராய், கர்த்தாவாய், பபரென்று தார்க்கோளமதம். வேதாந்திகள்:—பிரமம் நிதிஞ்சும் கிரிபு மபுரானபடியினாலேயுடையானவனுமானத்திலேயேயறியக்கூடிய சொல்பார்கள். பிரமம்வேதத்தினாலேயு அறியாதகதென்றுவேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. அஃதென்னென்று? பிரமத்திலே நின்ற மூலமுண்டாய்ச்சாக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலேயென்று வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள். அஃதென்று? வேதமு

ம நித்தியந்தானபெயர் சொல்லுவார்கள். தார்க்கோளமத்திலேயும் அஃகிமதத்திலேயும், ஈசரனுண்டு. ஈசுவவைஷ்ணுவானுக்கு மீசரனுண்டு. இந்த வீசரப்பிரமம் சகலவேதங்களினாலேயு மறியத்தக்கது. பிரமமானது தத்தினாலே மறியத்தக்கது. சர்வமயமான படியினாலேயும், சகலவேதங்களும், பிரமத்தைத்தான் சொல்லுகின்றன. ஆனதால்; வேதாந்தங்கள் பிரமம் இடத்திலே ஞானத்தை விதிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது. பிரமமுஞ் கித்தித்த வஸதமானபடியினாலே; விதிவெத்ய மாகமாட்டாது. ஆதலால், வேதாந்தங்கள் பிரமம்பரங்கள்தானே. வேதாந்தங்கள் ரூபாசனையயுஞ் சொல்லுகின்றன. ஞானகாண்டத்தையுஞ் சொல்லுகின்றன. ஆனபடியினாலே; உபாசனா கண்டமுண்டாது. ஞானகாண்டமு முண்டென்று வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள். வைஷ்ணவர்கள் வேதாந்தங்கள் ரூபாசனா கண்டத்தைத்தானே. சொல்லுகிறார்கள்; ஞானகாண்டத்தை சொல்லவில்லை என்று சொல்லுவார்கள். அதற்குத் தார்க்கிகள் வேதாந்தங்களுக்கு அத் தொய்த்திலேதானே தார்ப்பரியம் தொய்தம் பிரத்தியக்ஷ நித்தமானபடியினாலே தொய்த நிலே தார்ப்பரிய மில்லை என்று சொல்லுவார்கள். அஃதென்னென்று? வேறேயொருபிரகாரத்தினாலே சிச்சியாகப்படாததாயும், பலத்தையுடையது இருக்கிற தாத்தத்திலே சாஸ்திரத்துக்குத் தார்ப்பரியம் என்று பெரியார்கள் அங்கீகரித்தபடியினாலே; தொய்து வருகிறதென்கும், தொய்தப் பிரத்தியக்ஷங்களுக்கும், கற்பித்தியவகாரமு கற்பித்த பேதமுந் தானே விஷயம். அபேகித்தியங்கள், ஜனகாதிசுருதைய கற்பித்தப் பிரத்தியக்ஷங்களும், 'பிரமத்தியாயிருக்கிற பேதந்

இசு பாஷிய இருதயம்.

தாய்விஷயம் ஆனதற்குரியதன் குடியிலேயும், அபேதச் சுகுதியிலேயும், தொபதாத் தொபதாதினாரு முடிபெற்று கிளபேர் சொல்லுவார்க ளந்தப் பக்தி கட்டாது. வஸ்துபண்ணிவிதமாகவிராதே; ஸ்தூல திருஷ்டியினாலே சூக்ஷ்ம விசாரபிஸ்தை, ஆனதால்:—மந்தப்படுத்திக்ளா யிருக்கிறபேர்களந்தப்படி சொல்லுபார். யசுர்த்தமாகப் பாரமார்த்தவிசையிசைகல்:—தாந்தகன்குற்றும்; அபேதத்திலே தானே தார்ப்பரியம். தார்க்கோளம்தம் பெல்லாம் பிரமமென்கிறவேதாந்தங்களுக்குக் கடப்பாதிசு எல்லாம் பிரமமென்று பாதிக்க வேண்டுமென்று தார்ப்பரியம். கஞ்சனாராழ்வார்மதம் வேதாந்தகன்குபேதத்திலே தார்ப்பரியிலை; அபேதத்தை யுஞ்சொல்லவில்லை. ஆனால் அபேதவுபாசனையைச் சொல்லுகிறது. பேதம் பிரதாயகூழ்த்தமாயிருக்கிறது.

அபேதவுபாசனைப்பாய்தானே. பொய்யாயிருந்தாலும்; அபேதவுபாசனை யார்த்தமாயிருக்கிற அபேதயாதுக்கத்தைப் பொக்கடிக்கும். அபேதப்படி என்னால்? விஷந்தீண்டினவனுக்கு விருக் கமவன் அபேதமாகக் கெருடபாவனை பண்ணினு ளந்தவிஷத்தி லின்றுப் படுவன். அப்படிப் போலவென்று கஞ்சனாராழ்வார் சொன்னார். மாத்துவான் எல்லாம் பிரமமென்கிற வாக்யத்து பிரசுரினம். ராசியமென்கிறதுபோலே யெல்லாம் பிரமமென்கிறதானே யென்று சொல்லித் தார்ப்பரியஞ் சொல்லுவார்கள். வைஷ்ணவர்கள் சைவா எல்லாம் பிரமமென்கிற வாக்யத்திற்கு எல்லாம் பிரமஞ்சீரம் பிரமஞ்சீரம் என்று தார்ப்பரியஞ்சொல்லுவார்கள். வேதாந்திகளெல்லாம் பிரமமென்கிற வாக்யத்திற்கு அபேதத்தானே தார்ப்பரியம் மென்கிறார்கள். இந்த

2-வது. ஆசாரியர்ப்பேதசப்பிரகரணம். 100

விசுவத் ஆகியும் மந்தத்திற்கும், பேதயிலை. இவானுக்கட்ப பிரமமென்கும், பேதயிலை. பிரமத்தைத் தவிர இரண்டாம் வஸ்துயிலை யென்கிறானாம் அபேதஞான இந்தவஸ்துக்குப் பிரமந்தானேயாதாரம். பிரமந்தான நிமித்தகாரம். பிரமந்தானே யாதான காரணம். பிரமந்தானே போத யிருக்கிற பன்மையினாலே; எல்லாம் பிரமந்தானேயென்கு ஞானம் அபேதஞானம். யெதெதுக னப்படுமதேர்; யெதெது கேட்கப்படுமதேர்; யெல்லாம் பிரமமென்கு யென்கிறானாம் அபேதஞானம். இப்படிப்பட்ட அத்தொய்தக் கியானம் வேதாந்தம் சரிமுலே யிரவேண்டு மென்பார்கள். இன்னம் சொல்லுகிறோம்; அத்தியாரோப வபவாதிகளினாலே கிளியினுக்கு அத்தொய்தப் பிரமக்கியானத்தை யுபதேசம்பண்ணவேண்டும். அத்தியாரோபவபவாதங்களை வென்றுவர:—சிருஷ்டிப்பிரளாயங்க ளுற்பத்திநாசங்க ளன்றும், உபகிரமம் உபசங்காம்களன்றும், சொல்லுநார்கள். சூரிய அஸ்தமனம் போலேயும், சூரிய வுதையப் போலேயும், ஜாகிரஞ் சூழத்திபோலேயும், தகல் ராத்திரி போலேயும், சிருஷ்டிப் பிரளாயஞ் சொல்லுவார்கள். அபேதப்படிப்போலென்றால்? தாங்காதிசு கன்கெல்லாஞ் சமுத்தித்தினிடத்திலே தானே யுற்பத்தி: சமுத்தித்தினிடத்திலேதானே ஸயம். அப்படிப் போல நாட்டிப் பிரபஞ்சங்கன்கெல்லாம் பிரமத்தினிடத்திலே யுற்பத்தி பிரமத்தினிடத்திலேதானே ஸயமென்று சொல்லிப் பெரியமான சொல்லுவார்கள். ஞானமாகிறது; அந்தக்கரணத்தினுடைய சுவீகரணமலத்தொடுப்பித்தத் தானுடைய மெச்சுபுத்திலே தேற்றுகொடுக்கடையப் போலேயும் தக்கும். அப்படிவசியானது கர்ப்புத்ததை

௩௬

பாஷிய இறுதயம்.

புண்பதுபோலே யந்தக்கண்ணம் தித்தித்தி குள
மானது; அந்தக்கண மலககோயெலே மூண்டு
னமானது; ஆத்மாவை மோகூராச்சியத்துக்குப் பட்டத்
தையுடையவனாகப் பண்ணும்.

திரண்டாவது ஆராரிபருபதேசம்

மூன்றாவது. அத்தியாரோபப் பிரகாரணம்.

இவிமேலத்தியாரோபபிருஷ்டியை விதேராமாகச்
செல்லுகிறோம்.

தார்க்கிகள்:—நகரன நியத்தகாரணம், பரமானுக்கரு
பாதானகாரணம், கால விஷ்டாதினஞ்சகாகாரிகாரணம்,
ஜீவ னீகரணக்காரணம் பின்னம், ஜீவானு மொன்றுக்
கொன்று பின்னா, சீகரணக்காதிகள் நானாவதமாயிருக்கையி
னாலே ஜீவன் சீரந்தே தம் பின்னா பிருதுவி அப்புத்தே
யுவாயுநாலுங் காலத்தங்கள், நித்யம், விபு, திரவியம்
நவத்திரவியம், அவை னியாதென்றால்? பிருதுவி, அப்பு, தே
யு, வாயு, ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா, மனசு, ஆத்திர
வியமொன்பது. குணக்களிருபத்துகான்கு அவைகள் யா
வையெனில்? ரூபம், ரசம், கந்தம், பரிசு, சங்கியா, பரிபு
ரா, பிரத்தவா, சய்யோகா, விபக, புத்தவா, அபரத்
தவா, குருத்தவா, திரவத்தவா, கிரக, சத்த, புத்தி, சக,
துக்க, இச்சு, துவேஷா, பிரயத்தன, தரும, அதரும,
சமுஸ்கார, ஆகக் குண மிருபத்துகான்கு பிறவியு
ணங்கல். நகர:—சர்வரூர், அபி, விபு, ஆகாரும் விபு,

௩-வது. அத்தியாரோபப் பிரகாரணம். ௩௭

நித்தியான். பிருதுவி அபரத்தம், புத்திருஷ்டியி
யோவிறுத்திருஷ்டி காலவந்தமட்டிலேதானே; பிரா
ணிக்க ஸாதிவதிட்ட வசத்திலே நகரருக்குச் சிருஷ்டி
நிற விசயபுண்டாம். அந்த விசயினுலே விரண்பு
ணுக்கள் கூடியிரு திவேஷுகப் பிறக்கும். மூன்று திவே
ணுகங்குடி மெய் திவேஷுகம் பிறக்கும். இத்திவே
ணுகங்குடி அநுகம்பாறக்கு இந்நிபட்டி கிரமத்திலே
ஸ்தாஸமும், பிற மிகமான ஸ்தாஸதருமமும், அதிலுமி
கமான ஸ்தாஸதருமம், அதிலுமிகமான மஹாப்பிருதுவி
பிறக்கும். இப்படித் தார்க்கிகள் சிருஷ்டிபிறக்கிற கிரக
ரொலுவார்கள். அவர்கள் மத்திலே சொல்லுகிறது:—
ஆத்மா ஸடம்பர், அந்தக்காரணத்தோடேகடி ஞானமுடை
யாயிருக்கிறார், சேதீனர், நானெனகிற ஞானத்துக்குவிஷ
யர், புத்தியாதி யட்டகுணகர், த்தியாதிகளாகிற தே
தென்றால்? புத்தி, சக, துக்க, இச்சு, துவேஷா, பிரயத்த
ன, தரும, அதரும, சமுஸ்கார, கரொன்பது மாத்மா
வுக்கும் குணமென்று மாத்மா ஸடம்பர், ஞானசிரயர்,
சந்தா, போக்தாவென்றால் சொல் லார்கள்.

பிதாவினிடத்திலே புண்டான புத்திரன் போலவென
றவீடன் மதம். இஃது:—ஆரம்பவாதமான பேதவாதம்.
தர்க்க மதத்தை வேதவிசுத்த மென்றம், பரமானுவுக்கு
நீக்காரணத்துவம் வேதங்களினோரிடத்திலேயுஞ் சொல்
லியிருக்கவில்லை யென்றம், தர்க்க மதத்தையவைக்க மென்
றம், விபாசாசாரியர் தாவித்திருக்கிறார். சங்கியனமதம்:—
பால்தானே தயிராலும் போஸப் பிரகிருதிதானே விசுவ
மாகப் பிணியித்தென்று சிருஷ்டி சொல்லப்படும். இது
பரிணாமவாதம். இது வேத விருத்தம் மனப்படியிலே இந்

62 பாஷிய இருதய

தப்பாது கூடாது. வேதாந்தம் இவ்வாறு உத்தமம்:— ரச்சு சாப்பம்போலேயும், கத்தி கிதம் போலேயும், னற்சலம்போலேயும், தங்குனத்தோட கடியி கிற்றி யும்:— விவர்த்தபாஷியப் பிரம்மெனது தாழ்மரியம். இது விவர்த்தவாதம். இவ்வுக்கு முன்னராமே.— யேகமாய், சாஷிய சேவந்தம். அத் தொயத் மயத்து பிரம்மெனது னே, ஜாண்டம் மயத்து வினை. இந் ககர்த்தம் சுஜாதியத்தமுமிலிவ் விஜாதிய பேதமு மில்லை. ஸ்வகதபேதமுமில்லை. அஃது படிவெனதுவா:— குரியன்றுன ஜலகுரியப் போலவும், சுந்திரனன்றுன ஜலசுந்திரனபோலவும், முகந்தரின் கண்ணடியிற் பித்தி முகம்போலவும், பிரமத்தானே யடித்தையா வந்தக்காணத் தோடே கூடி ஜீவனஞ்; பிரமத்தைத் தவிர வேறே ஜீவ னில்லை. ஆனபடியினால்:— பிரமத்துக்கும், ஜீவனுக்கும், பேதமில்லை. இது சுஜாதியபேத மில்லாமலிருக்கிறது. இனி மேல் விஜாதியபேதம் படிவெனதுவா:— சுவாண த்திலே குண்டலாகிக் கொல்லாக்கற்பித்தமிருத்திகையிலிப் த்திலே கட்டாகிக் கொல்லாக்கற்பித்தம். இரும்பி னிடத்திலே யாபுதாதிக்கொல்லாக்கற்பித்தம், தத்துவிடிவட்டாகிக் கொல்லாக்கற்பித்தம், சுழுத்திரத்திலே தாங்காதிக்கொல்லாக்கற்பித்தம், காணலிவிடத்திலே ஜலங்கற்பித்தம், கத்தியிலே ரகிதங் கற்பித்தம், அப்படிப்போலே வுபாதானமாயிருக்கிற பிரமத்தி லே பிரபஞ்சம் கற்பித்தம். ஆனபடியினாலே, கற்பித்தங்கள் காண ன அவிஷ்டானந்ததக் காட்டினுமனனியமில்லை. ஆனபடியினாலே, காமரூபப் பிரபஞ்சம் கற்பித்தம், பிரபஞ்ச வியவகாரமு ம் கற்பித்தம், ஜீவனங் கற்பித்தம், ஜீவசமுசாரவியவகாரங் கற்பித்தம், தேகரூபம் கற்பித்தமென்று பெரிபவாள் சொல்லு

கூ-வது. அத்தியாயோபப்பிரகரணம். இக்

வாசனம். நாமரூபப்பிரபஞ்சம் பெரிபடிக்கற்பித்த மென்றால்? மாபித்திர விவர்த்தபேதம் கூடி புண்டான குமாரனுக்கு நாமகரணம் பன்னாசுருக்களே. அது தவிரப் பிரம்மசாரி யென்றது, கிரகஸ்த நென்றும் வானப்பிரஸ்த நென்றும், சுக்லியத்தி நென்றும், பித்திர நென்றும், உபரித் திய நென்றும், சிரத்தியென்றும், சித்தித்தியென்றும், சோம யாகிய திராதிவசு பெய்யும் மயம் பரிதி யென்றும், மந்திரவாதி வயிற் யென்றும். இவைமுதலாய்க் கிரியா கற்பித்தமாயிருக்கிற நாமவியவகாரங்களும், லோகத்திலே கண்டிருக்கிறோம். இவைல்லாமல் பாதாதிசேசபரியத்தம் அரவயவங்களையெழுத்துப்பார்த்தம் பெயரைக்காணோமே. மிதுவல்லாமல்:— பாதாதிசேசபரியத்தம் பார்க்குமிடத்திற் றெக்காதிக்கத்தவிரப் பாதாதிவஸ்துக்களையும் காணோமே. பாதாதிசேசங்களிலே ரூபமென்கற சரிவஸ்துவையுங் காணோமே.

இந்தப்படி கிரகென்கிற விடத்திலே நிரணகாட்ட தைத் தவிரக் கிரகமொன்றிற் வஸ்துவைக் காணோமே. நிர னெனக் கம்புலிமென்ற விடத்திலே விசிக் திர தத்துகள் ரத்தினம் பன்னத்தைக்காணோமே. பல்லாக்கு வென் னெனப் பட்டுதாற்கரிய தத்துக்கொம்பு விவை களைத்தவிர பல்லாக்கைக்காணோமே. தத்து பட்டத்தலத்தி னேயும், கட்டமென்கிற தலத்திலேயும், சுத்திரகித்தலத்தி னேயும், ரச்சுசாப்பத்தலத்திலேயும், காணஜலமென்கிற தலத்திலேயும், ஆபரணமென்கிற தலத்திலேயும், அலையெ ன்கிற தலத்திலேயும், ஸதாஜய புருஷனென்கிற தலத்திலே யும், இப்பாபத்தானே கண்டிருக்கிறோம் ஆனபடியினாலே சொப்பனப் பிரபஞ்சம்போலே ஜாக்கிரா ரூபப் பிரபஞ்ச

கற்பித்தானே. பிரபஞ்சவியவகாரமும் கற்பித்தானே. ஆகத்தென்படியென்னில்? கஜமும் பொய் ஒதெனும்பொய்யென்கிற வியாயம்போலே—வியவகாரமெல்லாம் கற்பித்தானே. இன்னஞ்சொல்கிறோம்; தேயத்தனருள்தனைப்பெயைக் குறித்துத் தாப்பினாகவும், பிதாவைக்குறித்துப் பத்திராகவும், தம்பையைக் குறித்துத் தமையனாகவும், தருயனைக்குறித்துத் தருயராகவும், மாணக்குறித்து மருமகனாகவும், மருமகனைக் குறித்து மாமருராகவும், மாமருரைக்குறித்து மாப்பிள்ளையாகவும், மாப்பிள்ளையைக் குறித்து மாமருராகவும், இப்பனைக்குறித்து வாசாரியராகவும், ஆசாரியரைக்குறித்து சீடிராகவும், எஜமானைக்குறித்து ஏவலாளராகவும், ஏவலானைக்குறித்து எஜமானாகவும், பாயைக்குறித்துப் பதியராகவும், பேயைக்குறித்துப் பாட்டனாகவும், பாட்டனைக்குறித்துப் பேரனாகவும், இவை முதலானவனருள்முதிக் கொருதேயத்தனிடத்திலே கற்பித்தானாகக் கண்டிருக்கிறோம். ஆதால் பிரபஞ்சவியவகாரங்களுள்ளாகுநிசாப்பன வியவகாரம்போலே கற்பித்தானே. இன்னஞ்சொல்லுகிறோம்; ரமாதாத்தானே வியவகாரனர். சுத்தியினிடத்திலே ரகிதம் கற்பிதம்போலே பரமாத்மாவின் இடத்திலே விசுவம் மாயையினிடத்திலே சுத்தியிலே கற்பித ரகிதம்போலே பிரபஞ்சம் பரமாத்மாவைக்காட்டினு அபின்னமன்று. சுத்தியிலேகற்பிதரகிதஞ்சுத்தியைக் காட்டினும் அபின்னம்போலே பரமாத்மாவின் இடத்திற்கற்பிதவிசுவம் அவ்வாத்மாவைக்காட்டினும் அபின்னம்தானே. விசுவேகற்பித்திக்கிறுன்னேபரமாத்மாவேகமாயிருந்தார். ஆகத்தென்படியென்னில்? கற்பித்ததேயத்தனிடக்கு முன்னே சுத்திமாத்மியராயிருந்தாற்போல்—மாயை

மேலே கூடியிருக்கிற பரமாத்மாத்தானே; பிரபஞ்சமாக
தென்பதற்குந். இது விவரத்தவாதம். இன்னஞ் சொல்ல
கிறேன் பரமாத்மாத்தானே. ஜீவனு யிருக்கிறார். ஸ்தான
தானே யிருக்காது. யிருக்கிறதுமே யிருக்கப்பட்ட கரு
ஜீவன் பரமாத்மா நவக் காட்டின மின்ன மன் று. ஸ்த
னவக்காட்டினம் கற்பிதபுருஷனைப் படிப்பின்ன மல்லவோ;
அப்படிப்போலே பரமாத்மா நவக்காட்டினம் கற்பித ஜீவன்
அபின்னந்தானே. ஜீவப்பிரமத்துக்கு முன்னேயும், ஜீவவுபா
தியுடனே கூடுகிறதற்கு முன்னே, பரமாத்மா வேகரா
யிருக்கிறாரே; அப்போது ஜீவனாக யே.

அ.தெப்படியென்றால் புருஷனைக்காட்டினால்
ஸ்திரீயான அன்னியந்தானே பிராந்திகருமன்னே கற்பித புரு
ஷனிடையே அப்போது தானுமாதிரமா யிருக்கிறதே;
ஆகாய சூரியனிடத்திலே ஜலசூரியன் கற்பிதன். கற்பித
ஜலசூரியனாகாயசூரியனைக்காட்டும் பின்னால் அதன்
யசூரியனானுல்கற்பித ஜலசூரியனைக்காட்டும் விவகார
தானே கடஜலமில்லாத பாது ஆகாய சூரியன் மாத்திர
மாகத்தானே யிருக்கிறார்; அப்படியப்போல ஜீவன் கற்பி
தன் கற்பிதயக் கள்ளர் மதிஷ்டானத்தை காட்டினும் பி
ன்புள்ள பின்புள்ளமோவென்றால் ஆரோபஜீவனைக்கா
ட்டினு மன்னியந்தானே; ஆரோபயில்லாதபோ தாத்மாந்
தானே யிருக்கிறார். பரமார்த்த ஞானத்தினாலே கற்பித வி
கவதிருஷ்டமும், கற்பித ஜீவதிருஷ்டமும், நகித்துப்போம்.
வந்திர காரண பரமார்த்த திருஷ்டமினாலே கற்பிதகா
திருஷ்டிகளெல்லா நகித்துப்போ மீதுண்கை. இனி ஜீவ
ரோபமீதுக்கற்பிதமன்றால் நகிச்சுரப்பம்போலையும், ஸ்தா
னபுருஷன்போலையும், ஜலசூரியன்போலையும், ஜலசந்தி

ரளப்போலையும், ஜலாகாம்போலையும், ஜலமுகம்போலையும், கற்பித்தானே. அஃதெப்படியென்றால்? சைதன்சிய மாந்திரம் ஜீவனல்ல, அந்தக்கரணமாந்திரம் ஜீவனல்ல. —கிந்த அம்சமும், அந்தக்கரண விரத்தியிங் கூடியிருந்தன. அந்த ஜீவன் சமூகாரி. அந்தக்கரணத்திலே பிரதிபலித்திருக்கிற சைதன்சியம் ஜீவன். அந்தக்கரணத்திலே மறைக்கப்பட்டிருக்கிற சைதன்சியம் ஜீவன். இவன் விக்குளானமயனென்று வியாசர் மதம். அவித்தையோடே கூடியிருக்கிற சைதன்சியம் ஜீவன். அவித்தையிலே பிரதிபலித்திருக்கிற சைதன்சியம் ஜீவன். அவித்தையிலுலே யாவரிக்கப்பட்ட சைதன்சியம் ஜீவன். அந்தரன் கூடஸ்தர். அவர் தான் பரமார்த்தக் ஜீவன். விக்குளானமயர், வியவகாரிக ஜீவனென்று பாஷியத்தாரும், விக்குளாயுயர் கூடஸ்தாதானே ஆனந்தமயர். விவியத்தோய் திக ரவர் தானே பரமார்த்தமான ஒருத்திரக்காரர் மதம். விஷ்ணுவினிடத்திலே தாசுதிபாவம் போலையும், கருணவினிடத்திலே தேர்பாசு தன்மைபோலையும், ராஜபுத்திரவினிடத்திலே வேடபாவம் போலையும், தகவினிடத்திலே தசமனல்ல வென்கிற பாவம் போலையும், ஜீவபாவம் பரமத்தினிபாவம் போலையும், அவித்தையிலுலே ரச்சவினிடத்திலே பரமம் கற்பிதம், அவித்தையிலுலே ஸ்தானவினிடத்திலே பரமபாவம் கற்பிதம் போலே, பரமாத்மாவின்னிடத்திலே யவித்தையிலுலே ஜீவபாவம் கற்பித்தானேயென்று பாஷியக்காரர் மதம். இனி ஜீவசமூகாரய் கற்பிதம்பெய்யுமென்ற சமூகாரமாவது? புத்திரதாராதி சம்பந்தஸ்தனென்று இன்னம் ஜீனனமரணப்பிரவாகாதி சம்பந்தஸ்தனென்று தட்பயவிதசமூகாரமும் கற்பித்தானே.

அஃதெப்படியென்னில்? ஒரு கிரகத்திலே பித்தாவனம் புத்திரனென்றும், பாரியென்றும், தம்பியென்றும், தடையென்றும், பேரென்றும், பாட்டென்றும், அம்மாவென்றும், மகனென்றும், தங்கையென்றும், தம்புகையென்றும், தாபென்றும், சிறியதாயாரென்றும், தலையென்றும், மாமிபென்றும், பசுக்களென்றும், ஆடுகளென்றும், ஆளடுமை யென்று மொருகிரகத்தி லெல்லாருவகனமானுசாரமாக வந்துகூடி பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளவரன் தன் தன் கருமவேதுவாக வந்திருக்கிறார்கள். தன் தன் கருமத்திலுலே சஞ்சரிக்கிறார்கள். தன் தன் கருமங்களைத்தானே படிக்கிறார்கள். அஃதெப்படியென்றால்? இராத்மிரி காலத்தி னொருவிறு கஷத்திற் பசுநிபட்டம்போலவும், சச்சைக் கூட்டம்போலவும், கவியானத்திலும் திருநாளிலும்வந்து கூடுகிற ஜனக்கூட்டம்போலவும் மொரு கிரகத்திலே கருமானுசாரமாகப் புத்திரதாராதிக ளெல்லாம் வந்து கூடியிருக்கிறார்கள். தன் கருமங்களைப் புதித்துக் கருமங்கூயமாக மட்டிலே, தானே தன் கருமங்களைத் தழிதி தன்கருமங்களினுலே, இழுக்கப்பட்டும் பரலோகத்தையடைகிறார்கள். ஆனால் தெத்தன்மைத்தாய்த் தென்ற புத்திரபாரிகளெல்லாருந் தன்கருமங்களினுலேவந்து, தன்கருமங்களினுலே ஜீவசரித்தத் தன் தருமங்களைப்படுத்தித் தன்கருமங்களினுலே பரலோகத்துக்குப் போகிறார்கள். கடன் சம்பந்தத்தால்:— பசுவிறி, பிள்ளைகள், வீடுநிலித்தியாத் ரூபமாக வந்து கடனிரிந்தாம். சம்பந்தமுமாத்மையை யடைகின்றன. இதிலே துக்கமுன்னவென்று சொல்கிறிருக்கிறபடியினுலே போகிறபோது கிமையின்புல அவாவாகருமப்படி பரலோகத்துக்குப்போவார்கள். சமூக

ரவிசிதிரமனாதும் கருமுகப்பித்தானே. ஏ! பிராநா? வுனக்குஸ்திரியார், புத்திரனார், அதிவித்திரமாயிருக்கிற சமுசாரியா துரீபாருக்குயார், தீதான்யார், தீதான்மெய்கே யிருந்து வந்தாய்; ஆதலால்:—தத்துவத்தைச் சிந்தனைபண்ணு வென்று ஆசாரியசுவாமிகள் வசனமிருக்கிற படியினாலே; சொப்பனசமுசாரம்போலே ஜாக்கிரதாசாரமும் கற்பித் தானே. ஜலன்மரணப்பிரபஞ்சலக்ஷணமாயிருக்கிற சமுசா ரமுபாதி கற்பித்தானே. ஆதலால் அசங்கரனாரும், அசமு சாரியென்றும், அவிகாரியென்றும், நிரீக்ஷனரென்றும், நிஷ க்கிரியரென்றும், வேதசாஸ்திரங்கள் கோஷிக்கின்றன. ஆனபடியினாலே; ஆத்மாவீனிடத்திலே ஜீர்பாவமும், சமு சாரமும், அந்தக்காரனோ பாதி கற்பிதம். ஜலசூரியனிடத்தி லையும், ஜலசந்திரனிடத்திலேயும், ஜலாகாயத்தினிடத்திலே யும், ஜலமுகத்தினிடத்திலேயும், இருக்கிற அலைச்செலப்படி ஜலோபாபாயிவிஷ்டாவத்தினிடத்திற்கற்பிதமோ; அப்படிப் போலே:—இந்திரியவர்க்காரனோபாதி கற்பித சமுசாரமா த்மாவீனிடத்திலேயேயேத்தப்படுகிறது. மேகமொடுகிறபோது சந்திரன்மடசந்திரஞ் சேக்கிரகதியில் வோடுகிறது போலே எப்படித்தோற்றுக்கிறதோ; அப்படிப்போலே:—இந்திரிய வி யவகாரங்களாத்மாவீனிடத்திலேயே தோற்றுக்கிறது. இன்னு லே சொல்லுகிறோம்; புத்தியிருந்தாற்போலே சொப்பனங்கள் லே ராகத்துவேஷாதிகள் சகல கிரைகளுக்கும் கண்டிருக்கி றோம். சமுத்தியிலே புத்தியில்லாதபோது ராகத்துவேஷா திகளில்லை. ஒருகருமங்களுமில்லை. ஆனபடியினாலே; ராக த்துவேஷாதிகளும், சகல கருமங்களும், புத்திதருமந்தா னே. அதுமத்திரமல்ல:—ராகத்துவேஷாதிகள் புத்தி கருமமென்று வேதங்களுக்கு சொல்லுகின்றன.

ஆனபடியினாலே; புத்திதானே கர்த்தா. ஞானவீந்திரி யங்கருமவீந்திரியங்களுடனே கூடியிருக்கிற வந்தக் கரணந் தானே; சகலகிரியா கூட்டங்களுடனே கூடியிருக்கிறது. இதுமாதிரமல்ல:—சொப்பனத்திலே புத்திதானே சகல சொப்பனப்பிரபஞ்சவியவகாரமெல்லா நிருவகிக்கிறது. மால்புசையிலே ஞானருனே சகலவியவகாரமு மிருக்கிறது. பண்ணுகிறதும் ஞோராசகியத்திலேயே, சகலநிரு வாகமும் புத்திதானே பண்ணுகிறது. பாகியவீந்திரியங்க ளெல்லாஞ் சகாதாரி அந்தக்கரணந்தானே பிரதானம். பாகி யவீந்திரியங்களுடனே கூடியிருக்கிற வந்தக் கரணந்தானே கர்த்தா.

பூருவம் பாகிய வீந்திரியங்களினாலே யருபவித்தபுகார நங்கோயெல்லா மெய்யானத்திலேயிருந்துகொண்டு னம் ற்க்கிறான். ஆனதால்? அந்தக்கரணந்தானே; சகலகர்த்தா சகலபோக்தா. சகல சமுசாரி. அந்தக்கரண சம்பந்தத்தினு லே; ஆத்மா கர்த்தாப்போலவும், மெய்த்தாப்போலவும், க வன்போலவும், சமுசாரிபோலவும், வியவிகாரிபோலவும், அ விவகிகளுக்குத் தோற்றுகிறார். ஜலத்தினுடைய வலச்சல ஜலசூரியனிடத்திலே தோற்றுகிறதுபோல வந்தக்கரண சமுசார மாத்மாவீனிடத்திலே தோற்றுகிறதென்று சாஸ திரங்கள் கோஷிக்கின்றன.

ஆனதால்:—ஆத்மாவீனிடத்திற்கு சமுசாரம் ரத்தப்படிச ம் லீஸைபடிசம் ரத்தஜலம், லீஸஜலம், பரிமாஜலம், கலச ஜலம், இத்தியாதிகளைப்போலே கற்பித்தானே. அப்ப ிப்பெட்ட கற்பிதபுத்தி யதார்த்தக் கியானத்தினால் நன்குப் போம். இனித்தேதும் கற்பிதமெப்படியென்றும்? தேம் புத்திவசையம். அல்லெப்படியோலே யென்றில்லை? புதிக்கிற அ

என்பானவர்கள் சக்கில சுரோணிதமாய் பரிணமித்தக்
கெற்ப கொள்கத்திலே இரண்டுகடிப் பண்டமாய்க் கா
சாணாதி யவையுயங்குள் முளைத்துச் சேர்ந்தாய்ப் பத்து
மாதங் கெற்பத்திலிருந்து வெளியிலே வந்து, வாலிபயங்
வன கௌமர வார்த்திக் அவத்தைப் பட்டனே கூடுகிறது,
வெறுது, கேட்கிறது, வசனிக்கிறது, கொடுக்கிறது, வா
ங்கிறது, பூங்கிறது, வருகிறது, திருக்கிறது, எழுந்திரிக்கி
றது, படுக்கிறது, அன்னபானங்களைப் புதிக்கிறது சகல வி
யவகாரங்களையும் பண்ணுகிறது, இவைகளைல்லா மெப்படி
கடக்கிறதென்றால்; பிரதியுத்தர முகபாவந்தானே. அகிர்வ
சகீயந்தானே. இந்தந்தேகத்திலே:—முன்னுத்தமப தெது
ம்பு, எருபத்திராயிர காடி, மூன்றாக்கோடி ரோமம், ஆ
றுதுவக்கு, அஸ்தி, மாமிசம், உரோமம், மேதச, மச்சு
சுரபு; மூத்திரபுரிசு சங்காத மிந்தச்சுரீரம். இவைகளெல்ல
லாகியுடையுபபடிக்க சாணாதி யவயவமாய்ச்சுரீரமாயிருக்
கிறது; இவதச்சுரீரமுல சமூகாரங்களை யும், சகல வியவ
காரங்களை யு மெப்படிப் பண்ணுகிறதென்று கேட்டாற் பிர
தியுத்தர மாச்சுரீயந்தானே. ஆனந்தால்:—தேகாதிப் பிரபஞ்
சம் விசாரிக்குமிடத்திற் கற்பிதம் அன்றிப் பி லகிர்வசகீயந்
தானே. விசுவப் பிரபஞ்சத்துக்கும், பிரமத்துக்கும், பேத
மில்லை. இது விஜாதிகபேதரகிதம் இரண்டாம் பிரமமில்லை.
ஒன்றே பிரமமானபடியினாலே இவதபேதமில்லை. இப்படி
பேதத்திரய குணியமா யன்னியவஸ்துவில்லாதபடியினாலே
பிரமம்தொய்தமென்று சொல்லப்படும். பிரமமன்றதெ
ன்று சொல்லப்படும். அதாவது? காலத்தினாலேயும் ப்ரேசத்
தினாலேயும், வஸ்துவினாலேயும், பரிச்சேதாதித மிதற்கா
தம், பிரமம் நித்தியமானபடியினாலேயும், காலத்தைகட

திருக்கிற படியினாலேயும், இன்னகாலத்திலே பிரமமில்
லையென்கிற ஆரவங்கெடயாது பிரமம் விபமானபடியினா
லே:—இன்னுடைய சத்திலே யில்லையென்பது இதிரேகங்கெட
யாது. பிரமஞ் சகல உபாதான காரணமானபடியினாலே
இன்னவஸ்துப் பிரமமல்லவென்கிறவிதிரேகங் கெடயாது.
ஆனபடியினாலே:—பிரமம் பரிச்சேதத்திரய மையம்.
இதை யானந்தமென்று சொல்லப்படும். அப்போது பிரமமே
கமாயிருக்கு பிரண்டாம் வஸ்துவில்லை. அப்போதொரு புத
ங்களுமில்லை. ஒரு ஞானிகளுமில்லை. அண்டமுமில்லை. புன
னங்களுமில்லை. சூரிய சந்திராளுமில்லை. பூமி யந்திரிக்ஷ
கனர்க்களுமில்லை. ஸ்தாலமுமில்லை. சூக்ஷ்மமுமில்லை. கார
ணத்தேகமான மானய யத்வியத்தமுமில்லை.

பிரமத்தைத்தவிர வேறே வஸ்துவில்லை பிரமமாத்தி
ரம் மேகமாயிருந்தது. அப்போது சகல பிராணிகளும்
பிரபஞ்சங்களும், ஆலவிரையி லாஸமரம் பத்திருந்தாற்
போலவும், அரசவிரையி லாசமரம் பத்திருந்தாற்போலவு
ம், அந்தந்தப் பீசங்களிலே யந்தந்த விருக்டம் வயிற்றிருந்
தாற்போலவும் அப்புவிலே உப்புப்பெய்வும், சகலமுஞ்
சூக்ஷ்மப்பிரமத்தினிடத்திலே வயித்திருக்கும். அப்போது
பிரமம் நித்தியமாய், திருவாய்ப்பாய், கிராகாரமாய், தீக்
குணமாய், சத்தப்பரிபூரணமாய், ஆனந்தமாய், ரகசிக்கத்த
குதாய், கித்தாய், முகிய சமாய், சத்திய ஞானானந்த
லகூணமாய், சுயஞ்சோதியாய், சுககாரமாய்,
மாகத்தானே யிருந்தது. எவ்வ வஸ்துவானவன், சூரியமன்
—முஞ் சூரிய கிரணம் போலவும், சந்திரமண்டலமுஞ்
சந்திரகிரணம் போலவும், தீபமுந் தீபப் பிரகாசப்போலவும்,
மணிபு மணிப்பிரகாசப்போலவும், பரமாத்மா ஜீவாத்மா யிரு

க்கிரார் அவரை;—ஞானமயூர், ஞானகுணகரன் மஞ் சொல்லுவார்கள். இப்படி மந்தப்பித்தியினுலே சொல்லுவார்கள். பிக்குணக்கருதிவிரோதத்தினுலே யந்தப் பம்பாய்ந்து அப்பாற் பிரமம் நிஷ்வரபஞ்சமாய் பெருகாமிருந்தது. கிருஷ்ணகாலம் வந்தமட்டிலேதானே பிரபிரமத்தினிடத் தோன்றும்மாயை யுண்டாயிற்று. பப்படிப்பட்ட மாயை யுடனே பிரமங்கூடிக்கொண்டார். சர்வக்ருத்தவா திருணங்களுடனே கூடினவா அப்படிப்பட்ட வீசுரானவர் தாமெகாங்கியாயிருந்துகொண்டிருந்த காலம் வந்தமட்டிலேதானே சுயவிச்சையினுலே வப்பிப்பஞ்சத்தை கிருஷ்ணக்க வேண்டுமென் நிச்சத்தார் தந்தானே பிரபஞ்சரூபியாய், வெகுரூபமாய், வினாடாடவேண்டுமென் நிச்சத்தார், பிரமத்தானே கிமித்தோபாதாய். அனந்தசத்திகளேருடைய கூடியிருக்கிற பரமேசுவரானவர்;—தம்மிடத்திலே விளையும் பிரகிருதி புருஷானென்று சொல்லுகிற விண்ணு தத்துவங்களைச் கிருஷ்ணத்தார்.

மென்றுவது அத்தியாவிரோகப்பிரகாரணம்

மூற் பிற் ற.

நான்காவது, பிரகிருதி கிருஷ்டிப்பிரகாரணம்.

இப்பிரகிருதி கிருஷ்டி சொல்லுகிறோம்.

அந்தப் பிரகிருதிதானே; இருபத்தாறுதத்துவ மாய்ந்து, புருஷனிருபத்தைத்தான் தத்துவமென்று வேதம்கூறுகன் சொல்லுகின்றன. பிரகிருதி மாயா அம்சம், புருஷன் பிரம அம்சம்;—போதமயன், கிஸ்பேர் பெரியவான் சுத்த

சத்துவப் பிரதிபலமாக விருக்கிப் பிரகிருதி தானே; மாயை யென்று சொல்லுகன். மன்னசத்துவப்பிரதானமாகவிருக்கிப் பிரகிருதிதானே; அவித்தப்பென்று சொல்லுவார்கள். தம்பிரதானமாக இருக்கிற பிரகிருதிதானே, பிரகிருதி யென்று சொல்லுவார்கள். பிரமத்தானே; மாயை யுடனே கூடி கிமித்தகாரணம் என விவர ராஜரென்றும். பிரமத்தானே; பிரகிருதியுடனே புராதானகாரணம் விருக்கிற கூடஸ்த ராஜரென்றும் பிரமத்தானே; அவித்தையாவந்தக்காரணத்துடனே கூடிப் போக்தாவான் ஜீவனானென்று சொல்லுவார்கள் கிஸ்பேர் பெரியவான் மானபுவேதே, பிரகிருதி வேற, இரண்டுக்கும் பேதமுண்டு; மாயோபாதிக்கார, பிரகிருதி ஜீவோ பாதியென்று சொல்லுவார்கள். கிஸ்பேர் பெரியவான் பிரகிருதி யீசுரோ பாதியென்றும் அந்தக்காரணம் ஜீவோபாதிப்பாதித்து சொல்லுவார்கள். பரமேசுவரானவர்;—விவரப்பத்தியி. ததியம் பிரகிருதி புருஷானென்று யுத்தியுக்கூட்டவேண்டுமென்று நினைத்தார். ஸ்திரீபுருஷான்கூடிய வேறுபாதி போலவும், புருஷனும் புமிபுங்கூடிப் பயிருப்பத்திபோலவும், பிரகிருதி புருஷான்கூடிய வேறுபாதி யிலே; காரணம். சையோகமாவ தத்தியாச்சமபித்தம். பிரகிருதி புருஷ பிரிவு;—விசுவசங்காரத்திலே காரணம். பிரகிருதி புருஷையோகமென்றும், ஆதமானாதம் என்றும், சிந்தையோகமென்றும், பெரியவான் சொல்லுவார்கள். ஸ்வரூபவான் பகஷம்;—சகரன் வேறு, பிரகிருதி புருஷான் வேறே, சகரானுக்குப் பிரகிருதி புருஷனிரண்டும் விசுவசிருஷ்டி லீகியிலே யுபகாணசாதனம். புருஷனானே கூடியிருக்கிற பிரகிருதியி டத்திலேகின்பு மகதத்து

வமென்றெ நத்துவாக்த முண்டாயிற்று அந்த மகதத்து வம்—அந்தக்காண சமஷ்டிருபம். இவ் விய கற்பவுபாதி. அவர்தானே; ஜீவசமஷ்டிருபர். இவ் விய கற்பர். அந்தக்கா னசமஷ்டிருபி. மகதத்துவத்திலே நி மகங்காரத்தவ முண்டாயிற்று. அகங்காரம் முண்டாம். வைபரி, வைசதம், பூதாதி, அதைத்தானே—அந்தக் கங்காரம், ராசத் அக கங்காரம், சாமத அகங்காரம். சொல்லுவார்கள். சாத திக வகங்காரத்திலே நின்று நு னேத்திரியங்களுந் தேவ லதகரு முண்டானார்கள். ராசத் அக காரத்திலே நின்று வ கருமேத்திரியங்களுஞ் சகல பாபாவகளு முண்டாயிற்று. பூதாதி, தாமத வகங்காரத்திலே நின்று சத்ததன்மாத்திரை யுண்டாயிற்று.

நான்காவது பிரகிருதிசொஷ்டிப்பிரகாரணம்
முற்றிற்று.

பிரகிருதிசொஷ்டிப்பிரகாரணம்

புத்தொஷ்டிப்பிரகாரணம் சொல்லுகிறோம்.

சிலபேர் பெரியவர்கள்—ஆழ்மாவீடத்திலே நின்ற மாகாசமுண்டாயிற்று, ஆகாசத்திலே நின்றும், வாயுவுண்டாயிற்று, அப்புவிலே நின்றும், தேயு, தேயுலே நின்றும் அப்பி அப்புவிலே நின்றும் பிருதுவி, பிருதுவிலே நின்ற மோஷதிக, ஓஷதியிலே நின்ற மன்னம், அன்னத்திலே நின்றும், ஸீவிராண்டானார்களென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவர்கள்—பிரமத்திவிடத்திலே நின்றும் தேயு வுண்டாயிற்று, தேயுலே நின்றும் அப்பு, அப்புவிலே நின்ற

மம் பிருதுவி, பிருதுவிலே நின்ற மன்னம், அன்னத்திலே நின்றும் பிரமத்திவிடத்திலே நின்றும் சொல்லுவார்கள். ஸமிருத்தியங்கள் வேரத்தினுடைய பொருளைச் சொல்லுகிறபடியினால்; வேதங்கடையும், ஸமிருதிபுராணங் கடையும், மொன்றாகக்கட்டி பவிரோதமாக ஆர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். பூதாதிபிரகிருதி தாமதவகங்காரத்திலே நின்றும்; சத்ததன்மாத்திரையுண்டாயிற்று, அன்னத்திரை, மஹாபூத சூக்த மலவத்தை, சத்த தன்மாத்திரத்திலே நின்ற மாகாசமுண்டாயிற்று, ஆகாசத்துக்குச் சத்தஞ் சூக்தம். சூக்தத்திலே நின்றும் பரிசதன்மாத்திரையுண்டாயிற்று, பரிசதன்மாத்திரையிலே நின்றும் வாயுவுண்டாயிற்று, வாயுவுக்குப் பரிசதனம். வாயுவிலே நின்றும் ரூப தன்மாத்திரையுண்டாயிற்று, ரூபதன்மாத்திரையிலே நின்றும் தேயு வுண்டாயிற்று, தேயுவுக்கு ரூபஞ் சூக்தம். தேயு விலே நின்றும் ரசதன்மாத்திரையுண்டாயிற்று, ரசதன் மாத்திரையிலே நின்றும் அப்புவுண்டாயிற்று, அப்புவுக்கு ரசஞ் சூக்தம். அப்புவிலே நின்றும் கந்ததன்மாத்திரையுண்டாயிற்று, கந்ததன்மாத்திரையிலே நின்றும் பிருதுவியுண்டாயிற்று, பிருதுவிக்குத் ததஞ் சூக்தம். தன்மாத்திரைகளைப் பிரகாரங்களென்று சொல்லுவார்கள். இத்தப்படி பரமேசுவரர் சூக்தமபஞ்ச மஹாபூதங்க ளைச் சொஷ்டித்தார்.

பிரகிருதியானது பிரகிருதி, பிரகிருதி அபிபுத்தானே கூடியிருக்கும். மகதத்துவம், பரிசதனம், ரசதனம், விபத்தினே கூடியிருக்கும். அகங்காரத்துவம், பிருதுவியுண்டாயிற்று, தேயுவிபத்துடனே கூடியிருக்கும். சூக்ததத்துவம், பிருதுவியுண்டாயிற்று, தேயுவிபத்துடனே கூடியிருக்கும்.

பரமாத்மாவானவா:—நது பஞ்சபூதங்களோடே யாரும்பூதமாய்க் கலந்து, திவ்ய ரசகுளிகையோடே கூடின, லோகத்தானே பொன்னுகிறதபோலே; தூதரானே விசுவபிரபஞ்சமாகூர். உருச்சமைக்கிற இன்னவன், இன்னினாலே சுகவுருபமாய் நாளே மெருகு கட்டி, மேற் செம்பை யுருக்கிவிட்டு வந்தான்.

பஞ்சமஹாபுதங்கொன்றுக்கொன்று சேராதபடியி
யாகிய பரிநிக்க வேண்டிப் பஞ்சேகரணம்
பண்ணினார். பஞ்சேகரணமாவது? ஆகாசாதி பஞ்சபுதங்க
ளை யிரண்டு கூறுகப் பிரித்துப் பாதினைத் தனிப்பீறும்பாய்
வவத்து மற்றப்பாதினைய நா லுபங்கு பண்ணி அடுத்த தன்
தும்சத்துடையே கூட்டிவிடும். லீதா புதாம்சங்களுடனே
கூட்டவேறுபுது பஞ்சிகரண மென்பது. இதுவிஸ்தாச
பெரிதவருண்டாயிருக்கிறபடியினாலே; இப்போ சங்கிக
காசகொல்லும், பாமேகாசம் போன்ற பஞ்சேகரண
ம்மேயாவிரிவோதம்பரிசுத்திப்பஞ்சமஹாபுதங்களையொ
ன்றேனே சேர்த்துப் பஞ்சேகிருதமாயிருக்கிற பஞ்ச
மஹாபுதங்களிலேயொன்றும் அண்டத்தைச் சிருஷ்டித்து

பாஷிய நுதய

வண்டிக்குள்ளே தந்தாமே பிரசிபகம் ரூபியாய் பிரவேசித்த திந்த விசுவதீபச் செருடித்தார். இன்னஞ் சொல்லுகிறோம்; பாமேசா னவர் மூன்றோ யப்புவைச் செருடித்தார். அப்படிக்குள்ள தன்னுடைய வீரியத்தை விசர்ச்சமபண்ணினார். அ விரியசக்தியினாலே திற மண்டமுண்டாயிற்று. அந்தவிரியப் பொன்மயப் பரஞ்சூரியப் பிரகாசமாயிருக்கும் தக்கிடைவண்டியிலும், அதி கையிப்போலடி மருங்கும். அப்படிக்கொத்தவண்டத்தை பாமேசாரானவர் மஹாலிலுமத்திலு ளுருவினார். சமுத் திரமத்தியிலே ஓடும் நிறத்தினுடையோலே நித்திரைநொன் றும், அப்படிக்கொத்தவண்டத்திலே தந்தாமே இரணிய வபுபிரியாய் பிரவேசித்தாரென்றும், மனுஷ்யன்.

ஆரூர்தி அண்டகிருஷ்ணப்பிரகாசன முற்றம்.

ஏழாவது. விசுவசிருஷ்டிப்பிரகாசம்.

விசுவநாதர் சொல்லுகிறார்.

அடத்தைச் சிறுஷ்டித் அண்டத்தக்குள்ளே பர
 மேசார் தாமே இரண்டதம்பருபாய் பரமசித் திந்தவி
 சுவப் பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சிறுஷ்டித் தார். தம்முடையசீராய்
 களிலே வினமஞ் சகல பிரபஞ்சமகி பஞ் சிறுஷ்டித்
 ஆதிவிலே பருஷபு. வாழ், ஆக வகளைச்
 ஷ்டித்தார். பதிகா லுலோகம் பருஷங்கோபு
 தார் சத்தகோபு பஞ்சிசுஷ்டித்தார். சத்தசமுத
 பஞ் சிறுஷ்டித்தார். மஹாமேருமுதலான பருஷங்கோ

என்று, கௌசிஞ்சுடிப்பிரகாரணம். என்.

புய கங்கை முதலாக நதிகளைப் புஞ்சிறுவடித்தார். புயி யந
திரஞ் சுவர்க்கங்களை புஞ்சிறு...த்தார்.

மஹாலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், சத்திய
லோகம், முதலான பன்னிய லோகங்களை யெல்லாஞ் சிரு
ஷ்டித்தார். லோகலோகத்தைப் பஞ் சிருஷ்டித்தார். அதல,
விதல, சுதல், சாதல, தராதல, ஹாதல, பாதான, இர்தக்
கோளோ லோகங்கு சிருஷ்டித்தார். சூரிய சந்திராதிக்கள்
முன்கற்பம்மேயெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். ஜாதாராதி
லோகபாலாளை யெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். அவானவான்கு
லதான பலங்களை யெல்லாப் பூருபகற்பம்போலே சிருஷ்
டித்தார். அதிசாரங்களை யெல்லாம் சிருட்டித்தார். இந்திர
னுட்கு சுவர்க்காதி காரமும், மருகுகாரகீகாரமுஞ்சிரு
ஷ்டித்தார். தேவதைகள், கந்தருவன், கிண்டரவன், கப
ருஷான், கிந்தான், விந்தியாதராவ், காகான், எக்ஷான்மு
தலாபிய தேவதைகளை யுஞ் சிருஷ்டித்தார். அக்ஷான், ராக்ஷ
தான், பிசாசர் ளிவர்களை யெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். மனு
ஷான், பூஷி முதலாபிய மிருகங்களை யுஞ் சிருஷ்டித்
தார். ராமன், கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரான் முதலான
வர்களை யுஞ் சிருஷ்டித்தார். பிரமதேவர்; தம்முடைய
முகத்திலே நின்றும் பிராம்ணனைச் சிருஷ்டித்தார். இந்திர
னே நின்றஞ் சூத்திரியனைச் சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய
தலையிலே நின்றும் வைசியனைச் சிருஷ்டித்தார். தம்
முடைய பாதையிலே நின்றஞ் சூத்திரனைச் சிருஷ்டித்
தார். தம்முடைய பாதையிலே நின்றும் பிருதவியைச்
சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய காபியிலே சிண்டு மந்தரிச்
சத்தைச் சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய கிரகிலே நின்றஞ்

சுவர்க்கத்தை இருஷ்டித்தார். தம்முடைய ராதுகளிலே நின்று திருக்களைச் சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய முகத்திலே நின்று மிந்திரனையும் மனையையும் சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய கண்களிலே நின்று சூரியனையும் பிராணனிலே நின்று வாயுவையும் மனதிலே நின்று சந்திரனையும், தம்முடைய கக்கிலே நின்று புவையும், சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய சிரசிலே நின்று மாகாசத்தை யும், இருதயத்திலே நின்று மனதையுஞ் சிருஷ்டித்தார். தம்முடைய சீராமங்களிலே நின்று மரம், செடி, கொடி, கலம்பகம், விருகா முதலானவையுஞ் சிருஷ்டித்தார். முனசென்ன நரவர்களைக் கு சிருஷ்டித் தவர்களுக்கவரவர் தருமங்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். பிராமணனுக்கு யாகம், உபநிசம் பண்ணுவித்தாலாகிய தருமங்களையும், சந்திராதி நரவர்களையும், அக்கிவிதேவாதிராதி தருமங்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். சுத்திரியர்களுக்குப் பிராணிகளை சகித்து பரிபாலனம் பண்ணுகிறது முதலான தருமங்களெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். சூரியனுக்கு வெள்ளாளனம், கோவை சகிக்கிறது, வாணிக முதலான தருமங்களெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். சூத்திரர்களுக்கு சிருஷ்டித் முதலான தருமங்களெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். பிரமசாரி, பிராணிகளை வானப்பிராணிகள், சூரியாதி, நாலாச்சிரமமுஞ் சிருஷ்டித்தார். வாகன தவரவர் தருமங்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். பிரமசாரிக் வேதத்தியானம், பிரமசாரியங், குருகோகத், லே வசம், பிஷுக்குச் சந்திரதன் முதலான தெய்வாஞ் சிருஷ்டித்தார். பிரகஸ்தனுக்கு:— விவாகம், பிள்ளைகளை யுண் குதல், அதித் பூசை, தேவதைகள், பிதிர்க்க விவகாரங்குத்

திருபதி பூசணதல், ஓமம் பூசணம், அக்கிவிதேவாதிராதிகளிலாவகொல்லா தருமமாஞ் சிருஷ்டித்தார். வானப் பிரஸ்தத்திக்கு:—வனவாசம், கரய, கிளங்குமுதலானது பகலிக்கிறது, திரிகாலஸநானம், சடைதரிக்கிறது, பிரமசாரிய போதுதல் முதலானதெல்ல மவனுடைய தருமமாச்சிருஷ்டித்தார். ஸ்திரியோடுகூடிய வானப் பிரஸ்தாள்:—ஸ்திரீஇல்லாதவாபிரஸ்தர் ஸிர்ஸ்திதம். சந்தியாகிளுக்குச் சகல தருமங்களையும் விட்டுவிட, காஷாய, தண்டங்களைத் தரிக்க, வேதாந்தத்தினாலே பிரமவசாரப் பண்ண, பிஷாசனம், பிரமசாரியம், மடவாச மிதுமுதலான தெல்லாஞ் சந்தியாகிகள் தருமமாக சிருஷ்டித்தார். பிராமணனுக் கிந்த நாலாச்சிரமமுஞ் சிருஷ்டித்தார். சுத்திரியனுக்கு முன்னுச்சிரமம், அவசிய பிரஸ்தாச்சிரமமும், சூத்திரனுக் கோராச்சிரமம், பந்தப்படிசிருஷ்டித்தார். ஸ்திரிகளுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும், சிருஷ்டித் தருமமாகச் சிருஷ்டித்தார். வேதசாஸ்திர புராணங்களை யுஞ் சிருஷ்டித்தார். வக்கியம், தானம், தபசுகளை யெல்லாஞ் சிருஷ்டித்தார். அவரவர்களுக்கவரவர் தருமத்திலேகிர்த்தையை சிருஷ்டித்தார். அனடசம், சுவேதசம், முற்பீச்சம், சராயுசம், மானசிக மிந்த வந்தவனகப் பிராணிகளையுஞ் சிருஷ்டித்தார். அனடசம் முன்னுள்ள பகலிச்சப்பாதி கள், சுவேதசம் வேர்ஸவிலே யுண்டான சிருமி முதலானவைகள். உத்பீச்சம் வீரகாதி பூணிகள். சராயுசம் பையிலே யுண்டான மலுக்காதி கள், தேவதைகள், ஸ்திரிகள், மாஸாள் இரத்தப்படிச் சகலபிராணிகளையும், ஸ்பூதங்களையும், சிருஷ்டித்த தந்தானே சகல சூத்திரர்க்களிலேயும் ஜீவருபியாய்ப்பிரவேசித்தார். கிரகியானவன் சிர

கத்திலே பிரவேசித்தால் போலவும், பதறியானது கூட்டுக்குள்ளே பிரவேசித்தாற்போலவும், பிரவேசித்தார். தானே விசுவரூபியாய், அனந்தரூபியாயினார். பரமேசுவரானவர்:—மாயாவியானவன் மாயையினுலேயென நகுபங்களை பெடுத்த போலவும், வேஷதாரியானவன் எனேகம் வேஷங்களை பெடுத்தாற்போலவும், அனாத சத்திகளுடனே கூடியிருக்கிற பரமேசுவராவ் அனந்தகோடி ரூபங்களை பெடுத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த விசுவப் பிரபஞ்சத்திற் பரமேசுவரனானே நாம். சிருஷ்டிகர்த்தாவும், ரக்ஷிக்கிர்த்தாவும், சம்பராகர்த்தாவும்; அப்பரமேசுவரனானே. சிருஷ்டிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களு மவர்தாமே ரக்ஷிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களும், அவர்தாமே, சம்பாதிப்படுகிற வஸ்துக்களும் அவர்தாமே. இந்தப் பிரபஞ்சத்துக் கவர்தாமே மாயையோடே கூடி சகராய நிமித்தகாரணம், இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பிரசுருதியோடே கூடிக் கூடஸ்தராயுபநானகாரணம். அவர்தாமே யவத்தையா வந்தக்காரணங்களோடே கூடி ஜீவ வஸ்து ஆரியனானே ஜலசூரியன்போலவும், சுந்திரானானே ஜலசுந்திரன்போலவும், முகந்தானே கண்ணாடியிலேயும், ஜலத்திலேயும், பிரதிமுகம்போலவும், வன்னிதானே பெரிப்போலவும், மதுகாசந்தரோடே போலவும். அதானே பிரண்ணப்போலும், பிரமந்தானே:—மாயையோடே கூடி சகரானாகவும், அவத்தையா வாக்ககரணங்களோடே கூடி ஜீவ வஸ்துக்குகொண்டு விளையாடுகிறார். யிருத்தாதானே கடம்போலவும், சுகந்தானே படம்போலவும், தகையானே சகிதம்போலவும், சுகந்தானே சரப்பம்போலவும், சுவர்ணந்தானே ஆபரணம்போலவும், காள

தானே ஜலம்போலவும், சருஷ்டிரானே தாங்கம்போலவும், கூடஸ்தப்பிரமந்தானே மயம். எதுவெது காணப்படுகிறதோ, எதுவெது கேட்கப்படுகிறதோ, அதுவெல்லாம் பிரமமயந்தானே. சரமசரமெல்லாம், பிரமமயந்தானே. ஸதா மம், சூஷாமம், வியத்தம், அவ்வியத்தம், மூர்த்தம், அமூர்த்தம், காரணம், காரியம், சாதனம், சாத்தியம், ஆகிய வெல்லாம் பிரமமயந்தானே. பிரமத்தெத்தவிர வேறேவஸ்து வில்லை. பிரபஞ்சத்திலே:—அந்திபாதிப் பிரிய மூர்த்தம் பிரபஞ்சம். காமரூப பிராண்டும் பிரபஞ்சம். அவ்வைந்து நாமங்களும் பிரமத்திலே கற்பிதம். குழந்தைகள் விளையாடுவதுபோலவும், ராஜாக்கள் சொக்கட்டான் சதுரங்கம் விளையாடுவதுபோலவும், கேளிக்கை கூத்துப்பார்க்கிறாதுபோலவும், சகரனுக்குப் பூதசிருஷ்டியெல்லாம் விளையாட்டுத்தானே பிரயோஜனம். சகரனுக்குப் பூதசிருஷ்டி ஜீவபோகார்த்தமென்று தார்க்கோள் சொல்லுவார்கள்.

சைவ வைஷ்ணவன் ஜீவனைக் குறித்துப் போகார்த்தம், நுகரின்க்குறித்து லீலார்த்தம், பூதசிருஷ்டியென்று அங்கீகரித்தார்கள். வேதாந்திக லீசரனுக்கு லீலார்த்தந்தானே பூதசிருஷ்டியென் நங்கீகரித்தார்கள். லோகவியவகாரதிகையினை துஷ்டநிக்கிரக கிஷ்டப்பிரபலனம் சகரனானே. இதிலே சமஸ்தினை யங்கையின்மையிலலை. அந்திபாதி கருமாஞ்சாரமாக நடப்பது. அதாவது அவன் படி கேட்டாற் றோட்டுவான், துஷ்டத்தனம்பன்னுல நிக்கிரகம் பண்ணுவான். அப்படிப்போலவும், பிதாவிலிவர் பூத்திரானைச் சுகையண்ணுவர்; தோட்டு அப்படிப்போலே பரமேசுவன் துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுவான். அவரோடு கருமாஞ்சாரங்களாகக் கருப்ப

நகரிக் கொடுக்கலானவர்களைச் சுவர்க்கத்திலே
சுடுகலாகவும், பாவினைத் துக்கலாகவும், புண்
ணியபாவ மிராளா யிருக்கிறபேரை, மனுஷலோகத்திலே
ககதுக்கலாகப்பண்ணி நடப்பிப்பர். சாத்திகாளுக்குத் தே
வலோகம், ராசதாளுக்கு மனுஷலோகம், தாமதாளுக்கு
அதோகதி, இந்தப்படி பலத்தைக் கொடுப்பர். தாமதாளுக்
கெஞ்சியிருக்கிற பாவர்களுக்கு:—தாபர ஜன்மங்களையும்,
பசு பகலி ஜன்மங்களையும், சண்டாளாதி ஜன்மங்களையும்,
கொடுத்தித் கருமானு யிரகச் சுகதுக்கபலன்களைக் கொ
டுப்பர். பரமேசுரனுக் கிதனலே சமயின்மையிற் தன யின
மையுயிலை. ஆனதால் அவாவர் கருமாவுசர மாக அவரவ
ர்களுக்குப் பலங்களைக் கொடுப்பர். ஈசுரனே அந்தரியா
யியா யிருந்துகொண்டந்தந்தக் கருமா பாரமாகப் பூரு
வகருமப்படிக்குத் திரும்பவும் கருமங்களிலே யிரோசிப்பர்.
சாத்திகாளைச் சாத்திக் கருமங்களிலேயும், ராசதானை
ராசத் கருமங்களிலேயும், தாமதானைத் தாமதகருமங்க
ளிலேயும், இந்தப்படி பூருவகருமப்படிக்கிப் பிரேரிப்பர். மீ
மாம்ஸாள்:—ஈசுரனேயிலை கருமமே பலன்தரவென்று
சொல்லுவார்கள். அந்தப்படி சாங்கியானும்:—ஈசுரனிலை
யென்று சொல்லுவார்கள். அதுகூடாது அன்சொன்னதரு
மமுடைய அப்பரமேசுரன்களையையே கருமத்தினாலே
பூசித்து, எக்ரபதின பசுகளினாலே பூசித்து, நித்த
மித்திய கருமங்களினாலே பூசித்துப் பூசாதோத்திராதிகா
லாலே பவரை பிரதிபண்ணிவித்து அவைகளா வவர்க
ளுக்கு அனல் சகலதாயிபுக்களை மடைவன். தமர்த்த
கார பலன்கள் தப்பின்கள். மேலுத்தானே மஹாபலம்
ஆளப்படியினாலே மஹாபலமோகம் வேண்டுமென்று சுய

மே பரமேசுரனைப் பிரார்த்திப்பவென்றும். அவரந்திர
பலன்களா யிருப்பிற தருமர்த்தகாமங்கள் தானெடுத்
திலும்.

அஃதெப்படியு, அல்? பழம்பேண்டுமென்று மாமரம், வா
ழைமரம், பலாமரம், இவைகளை வைத்துப்பயிராக்கினால்; கா
யிலுபுஷ்ப மவாந்திரமாகச் சித்திக்கிறபோலவும், கங்கா
ஸநான முக்கியபலத்துக்குப் போகிறவனுக் கிதர கதிகா
னைய ஸநானங்களெல்லா மவாந்திரமாகச் சித்திக்கிறதா
பேலவும், அந் ப பலமாயிருக்கிற தர்மர்த்தகாமங்கள் மு
க்கி மாயிருக்கிற முக்திபலத்தை யிச்சிக்கிறவனுக் சுவாந்
திர ஸமாகச் சித்திக்கும். பிரமஞானமாகிற தேன்பாகைப்
புகித்தால்; அவிதையாரோகம்போய் முக்தியாகிற பூஷ்டி
பையடைவன். ஈசுரனுக்கு மாயையு வில்லையோவெ
ன்றுவர:—தார்க்கோ லீசுரன் அருபி, மாயாரகிதென்னு
சொல்லுவார்கள். சிலபேர்வேதாந்திக லீசுரனுக்கு அநர்
தசத்திகளுண்டென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் மாயை
யென்றும், பிரகிருதியென்றும், இரண்டு சத்திகளுண்டென்
று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் மாயையென்றும், பிரகிருதி
யென்றும், இரண்டு மொன்றுதானே; ஆனபடியாம் மே
சுரனுக் கொரேத்தியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள் அப்ப
டிக்கொத்த பரமேசுரனே மதேனு, கற்பனா
கூடம், சிந்தாமணிபோலேயிஷ்டவஸ்து களைக்கொடுப்பார்.
ஆவரை மஹாபலமாயிருக்கிற முக்தியைத்தானே கொடுக்
கச்சொல்லிப் பிரார்த்தித்தாம் கேட்டவர்களை கொடுப்
பார். விட்பங்களிலே சுயயிலை, சவுக்யமே எனக்கொளையு
ம், ஜலபானங்களிலேயும், கந்தகஸ்தாரிசுகந்தா பந்த
ரிக்கிறதிலேயும், ஸதிர்போகாதிசுளிலேயும்; ஆகியவிலை

அச

புருதயம்.

களிலேசுகசவுக்கியமில்லை. இவைகளின்சுகம்பிராந்திதானே. இவைகளெல்லாம் வியாதிகளுக்கும்புரமனத்தானே;பகிரோ கத்துக் கன்னம், நாகரோகத்துக்கு ஜக்பானம், காமரோ கத்துக்கு ஸ்திரிபோகம், உபசமனம். அறிவுஷயபோகங்க ளிலே சுகமில்லை. வழிநடந்தவனுக்கு:—மிதிக்கிறது, குத்து கிறது, பிடிக்கிறது, இவைகளெல்லாம் சுகமாய்த் தோற்று கின்றதுபோலே;விஷயங்களிலே சுகமில்லை.வியாதிக் குபச மனந்தானே சுகம்போலே தோற்றுகிறது. விஷயசம்புத் தமுந் துக்கம். ரகிக்கிறதுந் துக்கம்,நாசமுந் துக்கந்தானே. ஸ்திரிபாலராதி சமுசார சம்பாதனமுந் துக்கம். ரகி கிற் துந் துக்கம். நாசமுந் துக்கந்தானே. ஆன் ஸ்விஷயப் பா கங்களெல்லாந் துக்கந்தானே. பிராந்திதானே. பிரமந்தா னே சுகம். பிரமந்தானே சவுக்கியம். பிரமசாயுச்சியந்தா னே முக்தி. அந்தமுந்தி ஞானத்தினுலே யடையத்தக்கது. ஞானம்:—வேதாந்த கிரவணத்தினுலேயும் குருகடாக்ஷத்தி னுலேயும், வரத்தக்கது. தேகேந்திரியாதிகளெல்லா காம லை; நமக்கு ஜீவத்துவங் கற்பித்தானே. நார்தானே பரப்பிரமமென்கிற நிச்சயமே மோக்ஷாதனம். அந்த வயிற் மோக்ஷம். ஞானிகளா யிருந்தபேர்ஊக்கு:— எதுவெது காணப்படுகிறதோ, எதுவெது கேட்கப்படுகிற தோ, எதுவெது சொல்லப்படுகிறதோ, ஆகியசகலமும்பிர ம மயந்தானே யெய்து நிஷ்டை. நெல்லிக்காயைத்தின்னு ஜலமாதுரிபத்தை யறிகிறதுபோலே—வேதாந்தகிரவணத் தினுலேயும், குருவுபதேசத்தினுலேயும், பிரமத்தைக் கேட் டறிந்த பிரமத்தை யநுபவிக்கவேண்டும்.

காவது விசுவகிருஷ்டப்பிரகரண முற்றிற்று.

89

எட்டாவது. அதிகாரிப்பிரகரணம்.

அதிகாரிப்பிரகரணஞ் சொல்கிறோம்.

புண்ணியபாவங்களிலே மனுஷன்ருனே யதிகாரி. சுவ ரக்கத்திலேயும், நரகத்திலேயும், மனுஷன்ருனேயதிகாரி. ஞானத்திலேயும், மோக்ஷத்திலேயும், மனுஷன்ருனே யதி காரி. சாங்கியயோகங்களிலேயும் மனுஷன்ருனே யதிகாரி. பசுவகியிருகாதிக்கெல்லாம்புண்ணியபாவங்களைச்சொல்ல வந்தேறியாது, கேட்டவுந்தெறியாது; சுவர்க்க நரகங்களி லே மதிகாரியில்லை. வேதசாஸ்திர புராணங்களிலேயும், எக்கியந் தானந்தபகங்களிலேயும், அதிகாரியில்லை. கித்திய ணையித்திய கருமங்களிலேயும் மதிகாரியில்லை. பசு பகி மிரு காதிக்கு:—இங்கேதானே யடிக்கடி பிறத்தவுஞ் சாகவு மதிகாரம். பாலோகத்திலே கமனா கமனமும் மில்லை. தே வதைகளுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், ஞானதிகார முண்டெ னது பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். ஜனகாதிகளெல்லா ரும் ஞானயோகிகள். இந்திராதி தேவதைகளெல்லாரும் ஞானகரும் யோகிகள். வியாசவதிட்டாதிக ளெல்லாரும் ஞானத்தகரும்யோகிகள். மனுஷாள் கரும்யோகிகள். ஞானத் திலேயும், கருமத்திலேயும், சுலக்கத்திலேயும், இவ்வுத் திலேயும், மனுஷன்ருனே யதிகாரி. இந்தப் பரதபூமிதா னே; கருமபூமி. இதரபூமிகளெல்லாப்போக பூமிகள். மனு ஷனுக்குத்தானே; சொல்லுகிறதற்கும், கேட்கிறதற்குந் தெரியுபதிகாரமுண்டு. ஸைகண்ணாயிலேயும், தெளிந்த ஜலத்திலேயும்; மூகத்தைப்பார்த்தால முகம் காணப்படுதெ றிகிறதுபோல, மனுஷனுக்குப் பிரமஞ்ஞானம் னன்றுத்

அக

புறநாடுருதயம்.

தெரியவரு மதிகாரமுண்டு. சந்திரமண்டலத்திலேயும், பிதிர்
லோகத்திலேயும், பிரமவிசுவரூபத்துக்குக் கூடினும் சொப்ப
னக்ஞானம்போலே போய்விடும். நரத்திலே ஐந்தபா
ருள்ளியத்தினாலே; கேட்கவுந்தெரியாது, சொல்லவுந்தெரி
யாது. சுரர்க்கத்திலே கூத்தம், பாட்டும், சங்கீதமு மதிக
மானபடியினாலே; அலையெறிகுற ஜலத்திலே நிழற்பார்த்தா
ம்போலே சித்தமலைநுபோய்விடும். வேதாந்தசிரவணத்தி
னாலே: அறிவிலே புத்திவாராது. நிழலுக்கும், வெய்யிலுக்
கும், பேதற்செளிகுறதுபோலப் பிரமலோகத்திலே நன்றாக
அறிவுதெரியும். சொல்லுகிறதற்கும் கேட்கிறதற்கு மதிகார
முண்டு. பிரமலோகத்திலே போகிறதற்கு மதிகாரமுண்டு. இல்
மனுஷலோகத்திலேதானே மனுஷனாக விருக்கிறவன் பிர
மவிசுவரூபம் பண்ணிப் பிரமலோகத்தை பண்ணிப் பிரமவுபாசக
னாக விருந்தா லவனுக்குப் பிரமலோகத்திலே போகிறதற்
கதிகாரமானபடியினாலே; ஞானதிகார வுபாசையிலே யதி
காரம் மனுஷனுக்குத்தானே. அப்படிப்பட்ட பிரமக்ஞா
னம் வேதாந்த சிரவணத்தினாலேயும், குருகடாகுத்தினா
லேயும், வரவேண்டும். வேதாந்த சிரவணத்தினாலே மனுஷ
னதிகாரியென்று சிலபேர் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பிர
ம, ஸுத்திரிய, வைசியா ளதிகாரியென்று சொல்லுவார்கள்.
சிலபேர் பூமியடாள் பிரமனு ளதிகாரியென்று சொல்லு
வார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் சந்திரியை யதிகாரியென்று
சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் ஸ்திரீ சூத்திரானு
க்கு ஞானதிகாரமுண்டு முக்தியுமுண்டென்று சொல்லு
வார்கள். ஸ்திரீ சூத்திரானுக்குப் புராணதிகாரியென்று,
ஸ்திரீ சூத்திரியென்று, ஞானசம்பாதனமுன்று சொல்லு
வார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் சாதனசதுஷ்டய சம்பன்ன

அ-வது. அதிகாரிப்பிரகாரணம்.

அக

னாக விருக்கிறவ ளதிகாரியென்று ப்ரவியவிருதயம். ஆயி
ரம்பேரிலே யொருத்தன் சிரவணம்பண்ணுவன். இப்படிச்
சிரவணம் பண்ணுகிறபேரிலே யாயிரத்திலே யொருத்த
னறிந்துகொள்ளுவன். இப்படி யாயிரத்திலே யொருத்தன்
மனனம்பண்ணுவன். இப்படி யாயிரத்திலே யொருவன் அ
ருபவ சம்பன்னனாக விருப்பன். ஆசாரிய ராயிரத்திலே
யொருவர் கிடையாது. சிரவணம்பண்ணி ஞானம்வந்து கை
வல்லியத்தை யடையவேண்டும். மனுஷ ஜன்மமெடுத்த தாத்
மாவை யநியாமற்போன லவன் மனுஷ ஜன்மம் போன
பிறகு கருமபரம்பரையும், ஜன்மபரம்பரையும் அந்தானே யடை
வன் மனுஷ ஜன்மத்திலே ஞானஞானியல்லாதேபோனால்; அநி
த்தய லோகத்தைத்தானே யடைவன். மனுஷ ஜன்மமெடு
த்த ஞானமன்றியலே போய்விடவன் புகுவென்று சொல்லப்
படும். வெகுஜன்மங்கொடுத்த, வெகுபிரயாசப்பட்ட, புண்
னியவசத்தினாலேயும், தெய்வயோகத்தினாலேயும், மனுஷ
ஜன்மத்தை யடைந்து ஞானஞ் சம்பாதித்தால்; பிரயாச
ஸாபல்லியம். ஜன்மஸாபல்லியம். அல்லவென்றால்? கஷ
டந்தானே. அஃதெப்படிப் போலவென்றால்? ஒவ்வொரு
பணமா யொவ்வொரு காலம், வெகுபணஞ் சம்பாதித்தவ
னுக்குச் சம்பாத்திரக்களிலே கொடுத்தத் தானும் புசித்
தாற் றபலம். அல்லவென்றால்? கஷ்டமென்று மனுஷ
ஜன்மத்தையெடுத்தும்; ஞானஞ் சம்பாதிப்பாற்றப்போன
ன்றான், குருடு, செவுடு, மூடையென்று சொல்லுவார்கள்.
மனுஷ ஜன்மமெடுத்து அஞ்ஞானியாயிருந்தானான லவன்
றான் தன்னைக் கொன்றான். அவன்ற ஞாத்மசோர்ன். மனு
ஷ ஜன்மமெடுத்ததனால் முக்தியெப்படி; பந்தமெப்படி வந்
தது? நாடெங்கேயிருந்து வந்தோமென்று விசாரிக்க

னும். இப்படி விசாரித்தால்துவே, தவசென்று சொல்லு
வார்கள். இலபேர் பெரியவான் திரவியத்தைச் சம்பாத்தி
ரங்கனிலே கொடுக்கிற தானத்தைத், தவசென்று சொல்லு
வார்கள். இலபேர் மியமத்தைத்தானே தவமென்று சொ
ல்லுவார்கள். இலபே ருபவாசத்தைத்தானே தவமென்று
சொல்லுவார்கள். இலபேர் பிரமவிசாரத்தைத்தானே தவ
மென்று சொல்லுவார்கள். இந்தச்சமுசாரம் மஹாவிதித்தி
ரம். ஸ்திரியார், புத்திரனார், தம்பியார், தமையனார், தகப்
பனார், தாயாபார், தானார், நானெங்கேயிருந்து வந்தோ
மென்று விசாரம், தப்பார்த்தாலொன்றுமில்லை. கூடவந்
தபெருமில்லை. கூட வருகிறதெல்லாம் மாயாமோகினை
யென்னவென்று சொல்லப்போகிறோம். சந்தைத் கூட்டம்
போலேயும், பொழுதுவிழுந்தகொம் ஈனத்தெனதுபழி
களெல்லா மொருவிருக்கத்திலே கூட்டங்கூடியிருந் துதை
யமானவேளையிலே யந்தவிருக்கத்தைவிட்டுக் கருமவசத்தி
னாலேதங்களுடைய விச்சையினாலே போய்விடுகிற பகல்கள்
போலேயும், ஒருகிரகத்திலே—தாய்தகப்பன், அண்ணன்
தம்பி, பெண்சாதிபிள்ளை யென்று சொன்னுபுத்தப்படியே
கூடியிருக்கிறார்கள். ரொணம் கூடியமான விதச்சமுசாரமெ
ல்லாமெங்கேயோ மறைந்து போய்விடுகின்றன. வழிகட
த்திறமெல்லாபேர்கூடிச் சிறிதுதூர மொன்றாகப் போ
யாக எப்போ விடையிலே பிரிந்துபோவார்கள். பிரவாகத்
திலே பிரிந்துகாட்டிங்க ளொன்றாய்க்கூடிவந்து திரும்பப்
பிரிந்துபோம். அதுபோலே புத்திரமித்திராதிசமுசாரக்கூட்
டுறவும், பிரிச்சலும், இப்படியாகவே யிருக்கும். எதெதுபிற
ந்துதோணுகிறதேவதுவெல்லாபிறந்துபோகிறதுதானே.
நிலவானுசையோ மெல்லாம் பிரிச்சுவிடக்கூடின தென்

நெது நிலவரம். உயர்ந்ததெல்லாம் தாரும். நீர்க்குமிழி
போலே—இந்தச்சரிசும். மாதாபிதார்களுடைய சுக்திசக
ராணித்தத்திலேயேயானது. பிதாவினுடையவிந்துமாதா
வினுடைய கெற்புகோளையிலேயிருந்து மாதாவினுடைய
சுரோணித்தத்துடனேகலந்து திரண்டிருவாயடைவிலேயுரு
ப்பும், காலும், கையுமுண்டாய் விவனாய் வெளிமீலெவந்து சி
கவாய்க் கௌமாரம், வார்த்திகெழுமன்று வெகுவேசங்கனோ
டேகூடிய பார்த்தக், கேட்கச் சொல்லக் கொடுக்க, வாய்கப்
போக, வரப், பகலிக்கப், பானம் பண்ணிச் சித்திக்கத், தியான
ம் பண்ண, இவைகளெல்லா மந்தவித்தானே எடப்பிக்கிற
அதிதைப்பார்க்கு, பிந்திரசாஸுண்டோ விடலை. இன்னஞ்
சொல்லுகிறோம்; இந்தத்தேகத்திலே—முன்றுற்றமபதெ
துமடி, எழுபிறந்தான். பம்பம்பு, முன்றுறக்கோடி யோ
மம், ஆறுதொக்கு, சந்தந்தாது, திவந்தி, அளதி, முமிசம்,
தூதிரம், மேதை, மச்சை, சனாபு, முத்திரம், மலம், கிருமி,
இவைகளுடைய கூட்டுறவும்; மலமுத்திரப்பை, பஞ்சபூதங்க
ளுடைய சங்காதம். இந்தத் தேகமாவது? பொய். நாளைக்கி
ருக்குமென்று நிலவரயில்லாதது. சகராதுடைய மாயையை
யொருத்தராலேயு மளவிடக்கூடாது. நகரன் பொம்மை
யாட்டுகிற சூத்திரதாரிபோலே தேகவெந்திரத்தைப்பிரா
ணனாகிற சூத்திரத்தினாலே மாயையுடைய வெந்திரூ
பினே யிருந்துகொண்டு சூட்டிவிக்கிற நிகந்திரியா
தை பென்னென்று சொல்லப் போகிறோம். வெகுவித பாவ
ங்களினாலே எண்பத்தராலுக்கூட ஜன்மத்தைபு மெடுத்த
ப் புண்ணியவசத்தினாலேயும், தெய்வாதினத்தினாலேயும், உத்
தம் மனுஷஜன்மத்தையடைந்து, திலேயும், புருஷஜன்
மமாக வித்தியா விவேகத்துடனே கூடியிருந்தாகும்.

விசாரம்பண்ணி யாத்மஞானஞ் சம்பாதி யாமல்; வித்தியா கெதவம், ஐசாரியகெதவம், நல்லகுலம், நல்ல சவுந்த்ரிய மென்கிற கெதவபருவத்திலே சம்பாதி யாமலிருப்பதிலே; குருடனானவன் கணத்திலே விழுந்தாற்போலே விழுகிறான். கிலபேர் மூடான்; பாவமாகிற கல்லோடத்திலே நரக்ககுழியிலே விழுந்து போகிறார்கள். கிலபேர் கருமமாகிய வோட்டைத்தோணியிலே நடுவாந்திரத்திலே சமுசாரசமுத்திரத்திலே மூழ்கிப்போகிறார்கள்.

கிலபேர் பெரியவான் ஞானமாகிற கல்லவோடத்திலேயி யாயாசியல்லாம், சமுசாரமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடந்து அக்கரையாகிய மூக்குப்பீத்தத்தை யடைவார்கள். ஆற்றமண்ணிலே யெண்ணிலுமெண்ணலாம், ஆகாசத்திலேயிருக்கிற மூச்சுத் திரவங்களெண்ணிலுமெண்ணலாம்; மூத்திரஜலத்தை யளந்தாலுமளக்கலாம், ஜீவனெடுத்த ஜன்மங்களை எண்ணக் கூடாது. சம்பாதித்த பண்டபதார்த்தங்களெல்லாங்கிரகத்திலே தானேயிருக்கும். பந்து ஜனங்களெல்லாம் மயானபாசீத் தம் வருவார்கள். அப்பாற் றுனேகாங்கியாய்ப் போவன். செய்த புண்ணியபாவங் கூடவரு மிதுவே நிச்சயம். அசுனார்க்குக் கையிலே பலகாரம், கட்டமுதுகொண்டுபோகிறவன் சுகமேபோவான். சும்மாவே போகிறவன் பசிகாக்கங்கூடனே யுகைக்கபோவான் என்படிப்போல; மூனுஷலோகத்திலே யுள்ளதானம், ஜலதானம், பலதானம், இவைமுதலான தானங்களைக் கொடுத்திருக்கிறவனுக்குப் பசுலோகத்திலேயும், இவைகளெல்லா மாகாரமாக வந்து ஸயிக்கும். இங்கேதானே கொடுத்திருக்க வேண்டும். கொடாதே யிருந்தவனுக்கு யிந்தலோகத்திலேயு மொன்றும் ஸயியாது. அப்பாற் றலோகத்திலேயு மொன்றும் ஸயியாது. ஆனபடி

யினாலே யுண்டாயிருக்கிறவ னிராவும், பகலும், கொடுக்க வேண்டும். இவ் விருக்கிறபோதும் கூடவேயிருந்தவிருப் பன். எழுந்திருக்கையில் பகலும், அசுவாருக்கு போனாலும், புதித்தாலும், ஓடிக்கூடனே வார்த்தை மென்னவம், மிருத்தவா பீரியாமலிருப்பன். இது, னறியிலே மென்னேரமும் பிடரியிலே யிருந்துகொண் டெப்போ சமயமென்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பன்.

சமயம் வந்தமட்டிலே பரம்பு தவனையைப் பிடித்தாற் போலக் கொண்டுபோவன். ஆனதால்? தனக்கு னன்மதா ன்ருனே சீக்கிரஞ் சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும். சமுசாரம் துக்கபாருள்ளபதானே. செல்வம்:—சம்பாதித்தவன் துக்கம், நரசமுத் துக்கம், அன்றியிற்ற பத்திரயங்களுடனே கூடினது. அடிக்கடி மரிக்கிறது மடிக்கடி ஜனிக்கிறது மடிக்கடி. மாதாவினுடைய கெற்கோளகையிலே வந்திருக்கிற துமேசமுசாரம், ஆதியாதீகம்; கராதிகள், ஆதிபலுதிகம்; சுவர்க்காதிகள். ஆதிதெய்வீகம்; பெருமறழ் பெருங்காந்தம், இடி, இவைமுதலான வுபத்திரமான துக்கங்களோடே கூடியிருக்கும். சமுசார சமுத்திர மித்தன்மம்தா மாகையாலிவை துக்கம், மூகத்தானே யிருக்கும். சுகம் லேசமுயிலினை. விடயங்களெல்லாம் துக்கங்களானே பிரமமே கூதம். விடய சுகாபாசங்களைத் தூரத்திலே விட்டுப் பிரமசுகத்தைத் தேடவேண்டும். பிரமசுகத்திலே ஞானஞ் சாதனம். ஞானத்திலே வேதாந்தசிரவணஞ் சாதனம். வேதாந்தசிரவணத்திலே மனுஷன்ருனே யதிகாரியென்று பெதாந்தங்களை ஸாமுதையுடிகின்றன. இராவும் பகலும், வேதாந்த சிரவணம்பண்ணவேண்டும். அதிகு

Page 2

பாஷிய இருதயம்.

யாதும் வறிதப்படுவார். ஆத்மாவை யறிந்தாற் பிரமசாயிச் செய்ந்ரு வெயன்று வேதாந்தங்கள் கோலிக்கின்றன.

உடாவது அதிகாரி

ஒன்பதாவது. ஸ்தானபுரகரணம்

ஸ்தானப்பிரகரணஞ் சொல்லுகிறோம்.

பிராமணனாய்ச் சுதநுமலோனாய்க் கிரகஸ்தனாக யிருக்கிறவனுக்குத் தசப்பிரமர்களுடைய லோகம். வானப்பிரமத்தனாய்ச் சுதநுமத்தோடே கூடியிருக்கிற பேருக்குச் சத்தரிஷிகள் லோகம். கைவடிபிபிரமசூரிகளுக்கும், சந்திரியிகளுக்கும், பிரமலோகம். காவியிஷிதாஸ்தகா யிருக்கிறபேர்களுக்கு மோஷம். எக்கிய லோனாயிருக்கிறபேர்களுக்கும், கூத்திரியாளாய்ச் சுதநுமலோனாயிருக்கிறபேருக்கும், இந்திரஸ்தானம். விஷ்ணுபக்தானுக்குவிஷ்ணு லோகம். சிவபக்தானுக்கு சிவலோகம். தபசிகளாயிருக்கிறபேருக்குத் தபாலோகம். எக்கியலோனாயிருக்கிறபேருக்குத் தவலோகம். சூரியவபாசகாளாயிருக்கிறபேருக்கு சூரித்தலோகம். கைவியாளாய்ச் சுதநுமலோனாயிருக்கிறபேருக்குக் கைவலோகம். சூத்திராளாய்ச் சுதநுமலோனாயிருக்கிறபேருக்கு கந்தருவசுவர்க்கலோகம். அந்த அந்த லோகஸ்திரிகளாய்ச் சுதநுமலோனாயிருக்கிறபேருக்கு வரவர் பத்தாவனுடைய லோகம். புண்ணியலோனாயிருக்கிறபேருக்குத் தேவலோகமென்று பொதுவசனம். எக்கியதான, தபலோனாய்ச் புண்ணியலோனாய்ச் கவிரக்காயிகளாக யிருக்கிறபேர்கள் தகவியனத்திலே யிறந்து அவர

சுவது. விதேக முக்திப்பிரகரணம் ௯௩

[illegible]

ஒன்பதாவது ஸ்தானப்பிரகாரண முற்றிற்று.

பத்தாவது. விதேக முக்திப் பிரகரணம்.

பூரணக்ஞானம் எல்லாப் பூரணப்பிரம
மாக விருக்கிற பேருக்குத் தீவிரத்திலேதானே முக்தி. அவர்
களுக்குப் பிரானன் போகக் கரும்வசத்தினாலே இன்னொரு
தேகமெடுக்கிறதில்லை. கோகாந்திரங்களிலே போக்குவர
த்துமிகு. பூரணப்பிரமமாகத்தானே யிருப்பார்கள். பிரா
ரத்தங்களைப் புசித்துத் தேகேந்திரியாதிகள் நஷ்டமாய்ப்
போனபிறகு; வாயு வாயுவோடே கூடினாற்போலவும்,
ஜோதி ஜோதியுடனே கூடினாற்போலவும், ஜனஞ் ஜஸத்
துடனே கூடினாற்போலவும், சூகாயம் சூகாயமுடனே
கூடினாற்போலவும், கங்காநதிகளெல்லாஞ் சமுத்திரத்த
துடனே கூடினாற்போலவும், கலலாற்றிலேபோய்க் கூடின
தெல்லாஞ் சிஸையாய்ப் போனாற்போலவும், ஞானியு
டைய வரத்தாய் பிரமசாயுச்சிபத்தை யடைந்து ஞானி பூ
ணசாயம்போடு பூரண பிரமமாகத்தானே யிருப்பான்.
சினமாதிரி மாகத்தானே யிருப்பன், சிஸையோடு பெரிய

சினமாதிரி மாசுத்தானே யிருப்பன், கிணைப் பாய

வள்ளு, ஈசரசாயுச்சியத்தை யடைந்து ஈசரின் துக்கத்தானே யிருப்பவன் என்று சொல்லுவார்கள். இது விதே கைவல்லிய முக்தி. சைவவைஷ்ணுவா ஸ்ரானியா யிஸை ஜீவனுக் கவித்தையுண்டு, பிரமவுபாசணியினுள் ஜீவனுக் கவித்தையுடையது. அவித்தைக் கிண லீசரன்போலே யிருப்பன். இது சாமீபமுத்தியென் றங்கேகரித்தார்கள்.

பத்தாவது விதேகமுத்திப்பிரகரணம்

முத்திற் து.

பதினொராவது. ஜீவன்முத்திப்பிரகரணம்

ஜீவன்முத்திப்பிரகரணம்

பிராணனிருக்கச்சேதானே பிரமவித்தையினுலே யவித்தையிலே நின்று, விடுபட்டது ஜீவன் முத்தியென்று சொல்லுவார்கள். ஞானியினுடைய ஜீவதிசை ஜீவன்முத்தியென்று சொல்லுவார்கள். ஞானியாயிருக்கிறவன் ஜீவன் முத்தனென்று சொல்லுவார்கள். சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஞானே மனுஷன் கிரேஷ்டன். மனுஷானுக்குள்ளே பிராம் ணன் கிரேஷ்டன். பிராமணுக்குள்ளே வித்தவாயிஷன் கிரேஷ்டன். வித்தவாயிஷானுக்குள்ளே கருமகருத்தாவாயிருக்கிறவன் கிரேஷ்டன். சரும கருத்தாக்களுக்குள் தவசி கிரேஷ்டன். தவசிகளுக்குள்ளே யோகி கிரேஷ்டன். யோகிகளைக்காட்டிலும் ஞானி சர்வகிரேஷ்டன். ஞானியாயிருக்கிறவன் னெந்தவமிஷத்திலே, எந்தகுலத்திலே ஜனக்கினுலே; அந்தக்குல வமிஷத்தினால் கருமேயுறுமென்று சொல்லிக் கலவேதார்த்த சம்மதம். ஞானியாயிருக்கிறவன்

கூசு. ஜீவன் முத்திப்பிரகரணம்.

னெந்தத்தேசத்திலே, எந்தக்கிராமத்திலே யிருக்கிறவன் அவடமெல்லார், காசி, குருக்ஷேத்திரமென்று சொல்லுவார்கள். ஞானியாக இருக்கிறவனைப் பாவிக்கக் கூடாது. ஞானே புனிதானவர்கள். கிராமம் மாய்த்தாம்பிரமணியிருக்கிறதேவதைகள், கங்காதி நீர்த்தங்கள், பாவிக்க விரும்புகிறவன் சிலகாலத்துக்குப் பிறகு புனிதனாகப் பண்ணும். ஞானிகளாக விரும்புகிறபேர் பாவிக்கக்கூடாது. ஞானே புனிதனாகப் பண்ணுவார்கள். ஞானியாய்ப் பெரியவரளாயிருக்கிற மகாத்மாக்களைக்கண்டால் வர்களை; ஈசராகப் பாவித் திசராகப் பூசிக்கவேண்டு. ஞானிக லீசராவதாரமென்று மீசர முர்த்தியென்று சாக்ஷாதீசரன்ருளையென்று வேசங்கொண்டு ஞானியாயிருக்கிறபேர்கள் கையிலே பிஷாமாத்மிரமணம். மொரு சங்குநீர்த்தமாகிலும் கொடுத்தால் லனம் மேருவாயிருக்குமென்று பெரியவரன் சொல்லுவார்கள். ஞானியாயிருக்கிறவன் புகித்தால்; மூன்றலோகமும் புத்ததாகவிருக்கும். ஞானியாயிருக்கிறவன் திருப்தியடைந்தார் சகலபிரானிகளுக்கும் திருப்தியடையும். ஞானியாயிருக்கிறவன் சந்திஷ்டனானும் சகலலோகமுஞ் சந்திஷ்டியாகுமென்று சகலவேதார்த்தமும், மனுவாதிகருதிகளும், சொல்லுகின்றன. ஞானிகளாயிருக்கிறபேருக்குப்பிரார்த்தனருமங்கள். சிகழ்கால வநபவதினா ஈசரம். இலவம்பஞ்சிலே ஈசரப்பூப்பற்றினும் போலவும், காஷ்டங்களை சொற்பாக்கினி தகிக்கிறபோலவும், சகல சஞ்சித கருமங்களும் ஞானுக்கினியினுலே தகனமாய்ப்போம்.

ஞானிகளுக்கு; ஆகாயம், கரும சம்பந்தமில்லவேயிற்று. புனியம்பட்டம் மோடுப்போலவும், தாமசபூமி

பாஷிய இருதயம்.

ஸ்ரீராம பாலவும், பின்னிப்பூச்சியும், சதம்போல
 வும், சதந்துடக்குகள் ஞானிகளுக்குக் காடாது. ஞானி
 யாயிருக்கிறவனுக்குப் புண்ணியபாவம் கைண்ணாயிருக்கிற
 வாகாபு. கரும் மெப்படிப் பாமென்றால்? ஞானியாயிருக்
 கிறவனுக்கு மித்தருவென்றுச் சத்தருவென்றாயிருக்கிற
 புத்திரானுண் டிவர்களிற் செருடை முதலானது யெது
 மித்தரு புண்ணியத்தைக் கொள்வன். தாவிக்கிறதெல்லா
 னவை செய்து சத்தரு பாவத்தைக் கொள்வன். ஞானியா
 யிருக்கிறவனுடைய கருபுத்தினுலே கித்தியாகிற பரப்
 பிரம சாயுச்சிபத்தையடைந்தேகேந்திரியாதிகெல்லா
 ம் நாமல்ல: தேகேந்திரியத்திற் சாதிபாய்ப் போதாம
 னாயிருக்கிற தானே பரமாத்மாவென்றுச் சத காணப்
 படுகிறதோ; அதெதுவதோ; அவைகெல்லாம்
 பிரமமயந்தானே யென்கிற நினைதையுமுள்ளவனே ஞானி.
 கிஸ்பேர் ஞுரியன்றானே சமஸ்த தேவதாசொருபி, கிஸ்பே
 ரக்கிவிதானே சமஸ்த தேவதாசொருபி, கிஸ்பேர் பிராம
 னுந்தானே சமஸ்த தேவதாசொருபி, கிஸவேதங்கள் அப
 புத்தானே சமஸ்த தேவதாசொருபி, கிஸவேதங்கள் அப
 ந்தானே சகலசொருபி, இருதயத்திலேதானே வீசாரிருக்
 கிறாரென்று சொல்லுகின்ற சகல வேதங்களும், எல்லாம்
 பிரமத்தானேயென்று கோவிக்கின்றன. கிஸமுடாளாயிருக்
 கிறபேர்கோயில்களிலேயும், ஞானங்களிலேயும், கிஸாதிதாமி
 பிராதி வீக்கிரகங்களிலேயும், வீசாரிருக்கிறாரென்று பார்ப்
 பார்கள். அவர்களத்தியந்த்முடாள்தானே, கிரகத்துக்குள்
 னே புதைத்திருக்கிற நிதியை யுலியாம லிவன்மேலே சஞ்ச
 ரித்துக்கொண்டு தாநித்திர சூகாளாயிருக்கிறபே ரெப்ப
 டியேயேயப்படிப்போதை தேகத்துக்குள்ள யிருதயத்தி

ககவுது. ஜீவன் முக்திப்பிரகரணம்.

லாத்மாவாய்த் தானாகவருக்கிற பிரமான் ததிதையப் பிரம்
ல வெகிர் முகாளாய்க் கோயி முதலியவை ஸ்ரீ ஸகரதி
ருஷ்டியைப் பண்ணுகிறார்கள் அவர்களத்தியந்த முடாள்.
கண்ணிலாதவனுக்குச் சூரியன் தெரியாது கண்ணுள்ளவ
னுக்குச் சூரியன் தெரியும். அப்படிப்போல வஞ்ஞாலிக் காத்
ம்ப் பிரமன் தெரியாது. ஞானியாயிருக்கிறவனுக் காத்தம்ப் பிர
மம் விளங்கும்.

பரமேசுரரானவரார்தியிலே சகல லோகங்களிலேயும் ஞானிகளாகச் சிருஷ்டித்தாரவ்ருத்தியில்லாம்ற்போயிற்று அப்பால் பிதுனமாகிய ஸ்திரீ புருஷானையும், அவ்ந்தையா மேகத்தையும், தீர்த்திங்களையும் வெகிர்முகங்களாகச் சிருஷ்டித்த படியினாலே; சகலலோகங்களும் வெகிர்முகாளாக விஷய நாட முண்டவர்களாத! வொன்றாக் கொன்று சேர்க்கையாய் கூடி வ்ருத்தியடைத் தந்தர்ம கத்தைவிட்டுச் சகல ஜீவங்களும் விஷயநிஷ்டாளானார் கள். லக்ஷத்திலே யொரு தன், கோடியிலே யொருத்தன், முழுக்காவாயிருக்கிற ஞானி; வெகிர்முகமாகிற விஷய நிஷ்டையைவிட டுந்திரியசிக்கிரகம்பண்ணி யந்தர்முகமாகிற பிரமநிஷ்டையை யடைந்த முக்கியபடைவனென்று கடவல்லியு பபிடத்தத்திற் சொல்லியிருக்கிறது சிலபேர்மாதாவேமுந்தின் தெய்வம், சிலபேர் பாவேருந்தின் தெய்வம், சிலபேர்யதிதி யேமுந்தின் தெய்வமென்று சொல்லுவார்கள். அதிலுமாசாரம் யிரே சமஸ்ததேவசொரூபியென் றுக்கலவேதங்களுஞ்சொல்லுகின்றன. தைத்திரியவுபபிடத்தத்திலேயுஞ் சொல்லியிருக்கிற துமாதாபிதாக்கள் ஜன்மத்தைக்கொடுப்பார்கள். அதிதிக வர்க்கத்தைக்கொடுப்பன். ஆனவரநிஷ்டைக்கொடுக்கத் சகல ஜீவிகளும்ங்களைய மொழித்து மொழியும்

பாஷிய இருதயம்.

பத்திலே பட்டாபி வேகம் பண்ணிப் பிரமசாய்ச்சிய
த்தை யெய்யப்பண்ணுவா. ஆனபடியினாலே, ஆசாரியரே
யதிகம், சமஸ்தத தேவதா சார்பி, திரிமூர்த்தி செருபி.
குருப்பிரசாதத்தினாலே, வேதாந்த சிவணம்பண்ணித் தே
கேந்திரியாதி ஸௌலபுனத்தமா; நஸ்வரம், ஆனபடியின
லே, தேகேந்திரியாதி சாஷியாய்ச் சின்மயனாக விரும்பி
தானே பரமாத்மாவென்று யாதொருத்த னிற்குற
வவனே ஞானியென்று ஞானிலகணுஞ் சொல்லுவார்கள்.
யாதொருத்த னிகலோக பரலோக விஷய விச்சை
யைத் தகித்துச் சமதமாதிகளுடனே கூட முழுஞ்ஞவாய
வேதாந்த சிவணத்தினாலே தேகேந்திரியாதிக ஸௌல் ம
னத்தாவென்று தன்னிப்போட்டுத் தேகேந்திரியாதி சாஷி
யாய்ச் சின்மாத்மாவாயிருக்கிறதானே பரப்பிரமமென்
று யாதொருத்த னிற்குறவே வவனே பிரமஸித்து. இப்படி
யறிந்து பூரணப்பிரமமாக விருதுகொண்டு தேகேந்திரி
யாதிகளாத்மசன்னிதானத்தினாலே சகலகிருத்தியங்களையும்
பண்ணுகிறது நாமொன்றும் பண்ணவில்லை நாமசங்கோதா
சின் சின்மாத்மிரப் பிரமமயனென்கிற மிஷ்டையுடனே கூட
லோகோபகாரார்த்தமாகத் தேகேந்திரியாதி திருஷ்டியி
னாலே நித்திய, நைமித்திகமாய், சற்கருமங்களெல்லாம்
பண்ணிக்கொண்டு ஞானசக்தியாகியாயிருக்கிறனே வவ
னானுனியென்று சொல்லுவார்கள். பகவான் வாக்கியம்:—
யாதொரு மனுஷன் குருப்பிரசாதத்தினாலேயும், வேதாந்த
சிவணத்தினாலேயும், இந்திரிய சம்பந்தமாயிருக்கிற தேக
ம் நாமல்லக் கரணசாக்ஷியா யுயிலுமயனாயிருக்கிறதா
னே பரமாத்மாவென்று மறிக்கொண்டு காணவந்திரியங்
களதான சிற்சாணிதானத்தினாலே சகல கருமங்களையும்

கக-வது, ஜீவன்முகதிப்பிரகாசம்.

பண்ணுகிறது நாமொன்றும் பண்ணவில்லையென்று பூரண
ப்பிரமமாகத் துகொண்டு மானமின்மை முதலிய ஞான
குணங்களோடே கூடிக்கொண்டு லோகோபகாரார்த்தமா
க வர்ணசகிம தருமங்களை யிந்திரிய திருஷ்டியாய் இந்
திரிபங்கள் தானே பண்ணுகிறது. யாதொருத்த ஞானிக்
கிறனே வவனே ஞானி. யாதொருத்த னக்குரோதாதி
ஞான குணங்களோடே கூடிக்கொண்ட சிவணத்தினாலே
வாக்குமனே தேகங்கள் நாமல்லத் தற்சாக்ஷியாய் பிரக்
ஞானமயனாயிருக்கிறதானே பரமாத்மாவென்று மறிகுற
வே வவனே பிரமஸித்து. இப்படிப் பூரணசக்தியாகிய பிர
மமாயிருக்கொண்டு லோகோபகாரார்த்தமாக வாக்கும
னே தேகங்கள் பண்ணுகிறது; நாம்பண்ண வில்லையென்
றசங்களுயிருந்துகொண்டு நித்திய நைமித்திக, கருமங்கள்,
யாதொருத்த ஞானிக்கிறனே; அவனே ஞானி. ஞானசக்தியா
செய்யுண்டது சொல்லப்படுவது, யாதொருத்தனான தனய
யாதி-யட்டவீத குணங்களுடனே கூடிக்கொண்ட சிவணத்
தினாலேயும், குருப்பிரசாதத்தினாலேயும், தேகேந்திரியா
திகள், மனது, புத்தி, இவைகளெல்லாம் நாமல்ல: தேகே
ந்திரிய மனோபுத்திரசாக்ஷியாய்ச் சிதாசாசுயிருக்கிறதானே
பரமாத்மாவென்று மறதுகொண்ட நபவநிஷ்டையையடைந்
து தேகேந்திரியங்களோடே கூடியிருக்கிற மனோபுத்திரசாக்
ஷியான வந்தக்கரணத்தானே கலகிருத்தியங்களையும் மாத்
மசன்னிதானத்தினாலே பண்ணுகிறது; நாமொன்றும் பண்
ணவில்லை யென்கிற வசங்கா நசந்தானத்துடனே கூடி லோ
கோபகாரார்த்தமாக வெக்கிய தான தபசுகளே யானிக்கிற
வன்போலே யிருக்கிறனே; அவனே சக்தியான அவனே
ஞானி. ஞானபிஷ்டமம் கருமத்தியாகியாயிருக்கிறவன்

பாஷிய இருதயம்.

சந்திரபாகியும், ஞானியும், அவன் குழந்தையிலே. ஞானியில்லாமற் கருமத்தை பண்ணித் தரலும், கருமத்தைப் பண்ணிப் பலத்தை யச்சித்தாலும் அவன் பந்தகமான சமுசாரத்தைத்தானே யடைவன். பூரணக்ஞானியாயிருந்தே ஆயிரம் ருமசாலங்களை யாசரித்துக்கொண்டிருந்தாலும் அவன் சந்திரபாகிதானே. அவன் ஞானபலமாய் பிரமசாயுச்சியத்தை யடைவன். ஞானமே சந்திரசமென்று சகல வேதாந்தங்களுடைய கித்தார்தம். யாதொருத்தன் லோகவாசனையும் விட்டு, சாஸ்திரவாசனையும் விட்டு, தேகவாசனையும் பரித்தியாகம் பண்ணி பந்தர்முகனாய் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானே; சமதமாதிரிதானே கூடி இருக்கிறானே; அவனே ஞானி. யாதொருத்தன் னுச்சிரமதருமங்களுடனையும், சமதமாதிகளுடனையும் கூடி, வேதாந்தக்ஞானசம்பன்னனாக வந்தர்முகனாய் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானே; அவனே ஞானி. யாதொருத்த னிலோகவாசனையும் விட்டுப், பரலோக விநியவாசனையும் விட்டு, வேதாந்தரவணத்தினாலே ஞானபுரிஷ்டையுடனையும், ஆத்மாவின்னிடத்திலே சந்தோஷத்துடனையும், கூடியிருக்கிறானே; அவனே ஞானி. யாதொருஞானியானவன் பிரமநிஷ்டையோடே கூடி துக்கங்கள் வந்தபோது துக்கமன்றியிலே; சுகங்கள் வந்தபோது மனமில்லே; ஆசை, பயம், தரோத, லோப, மோகம், ரோகம், வஞ்சகத்தானே பிரமமென்ற நிச்சயத்தோடே கூடினவன் ஞானி. கல்லமனத்தோடே கூடினவன், மிதகுரு, சத்தகுரு, வதானேன், மத்தியஸ்தன், பந்து, துவேஷி, புண்ணியவான், பாவி, இவர்களை யெல்லாம் பிரமமென்று பண்ணின ஞானி. வித்தைகளோடே கூடியிருக்கிற பிராமணன், பசு, யானை, குயர்ணம், குத்தி

கக-வது. ஜீவன் முக்திப்பிரகாரணம்.

ரன், மனுஷன், சண்டானன், இவர்களை யெல்லாம் பிரமமென்று பண்ணினவன் ஞானி. பிரமநிஷ்டனாய், மோககுணமாய், கானே பிரமமென்றும், சுகமும், பிரமமென்றும், நிச்சயத்தோடே கூடிச், சுகம்வந்தாம் சந்தோஷமில்லாமற், துக்கம் வந்தால் விசுமனநிலையிலே யிருக்கிறவன் ஞானி. யாதொருத்தன் ஆத்மநூதனத்தோடே கூடி மாறாத் சந்துஷ்டனாய் பந்தர்முகனாய் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானே; அவனே பிரமநிஷ்ட. யாதொருத்தன் சிரவணத்தினாலே, பரிவுசம்பாதித்து மனத்தினாலே சகல சமுசாரமும் போய் அசங்கபாவையினாலே சகல கருமபந்தங்களும் போய் சமதமாதிகளுடனையும்; பிரமநிஷ்டையுடனையும் கூடி, யாதொருத்த னிருக்கிறானே, அவனே ஞானி. உபவாசங்களிருந்தால் விஷயங்களிலே பிரவிருத்தி போய் ஆசையொழியாது. பிரமத்தைக்கண்டாற் சுகலவாசையுமொழியுமானபடியினாலே பிரமத்தையறிந்து சுகலவாசை களுடையுழிந்து பிரமநிஷ்டையோடே யிருக்கிறானே; அவனே ஞானி. ஆமையானது ஜனங்களைக்கண்டாற் தன்னவை யவங்களை யுள்ளே சுருக்கிக்கொள்ளுமோ; அப்படிப்போலே ஞானியானவன் விஷயங்களைக்கண்டா லித்திரியங்களை யுடக்கியந்தர்முகனாய் பிரமநிஷ்டையோடே கூடியிருக்கிறானே; அவனே ஞானி. சகல விஷயங்களையும் விட்டாசையொழிந்து காணெனதென்கிற மோகமில்லாம லாத்மஞானியாய் யாதொருத்தன் சஞ்சரிக்கிறானே; அவனே ஞானி. சுயசனம் பரஜன்மென்ற பிராந்தியில்லாமற் கனகங்களை யுமோடு களையுஞ்சுமமாப்பார்த்துச் சுகல ஸந்திக்கிறவனாய் யாதொரு

பாஷிய இருதயம்.

த்தலைநுக்கிறுனே; அவனே ஞானி. ஆயிரம் ஸ்திரீபோகங்களுடனையும், ஆயிரங்கறமங்களோடேயுங் கூடியுந் தாலும்; நானென்கிற வகங்கார வான்மையற்ற: ஆதம்குளாயாயறிவோடே யாதொருத்த நிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. கூடியுங் கூடாமலும், பண்ணியும் பண்ணாமலும், அறிந்து மறிந்தலும், அறிந்துதபவியாமலுமிருந்துகொண்டு ஞானத்தோடேகூடி யாதொருத்த நிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. தேகேந்திரியாதிகளிலே நானென்கிற மோகமாயிறியிலேயும், அந்தக்கரணதருமமாகவிருக்கிற கிருத்தியங்க ளிலேயும், நான் கர்த்தாவென்கிற மோகமன்றியிலேபூரண மாயிருக்கிற வறிவோடேகூடி யாதொருத்த நிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. விசுவத்திலே கண்ணிருந்தாலும் கண்ணில் லாதவனாய், காதிருந்தாலும் காதுகளாதவனாய், மனோ வர்க்கு களிருந்தாலும் மனங்களில்லாதவனாய், பிரமநிஷ்டையோடேகூடி யாதொருத்த நிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. லோகசாஸ்திரங்களைப் படித்து, லோகங்களைப் பார்த்து, கேட்டு, சிந்தித்து, அறிவுலே முத்தனல்ல. யாதொரு வறிவு ளுலேயும், நிஷ்டையுலேயும், முக்த்துகிறுனே; அவனே ஞானி. யாதொருத்தனுடைய வறிவு கருமபந்தத்தின் பொ ருட்டாகவிலையோ; யாதொருத்தனுடையவறிவு முக்தியின் பொருட்டாகுகிறதோ; அவனே பூரணமாயிருக்கிறவறிவுள்ள ஞானி. லோகமெல்லா மியாற வஸ்துவைப் பரிர்க்கவிலையோ; அந்தவஸ்துவை யாதொருத்த னறினே; லோகவிஷய நிஷ்டையைத் தள்ளிப் பிரமநிஷ்டையா தொருத்த நிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. யாதொரு ஞான மன்றியிலே நிருக்கிறவன் குச்சிரனே; யாதொரு ஞானத் தினுலேயே மனனே; அப்படிப்பட்ட வாக்கங்களான

கக-வது. ஜீவன் முக்திப்பிரகரணம்.

முள்ளவனே ஞானியென்று சொல்லுவார்கள். யாதொரு ஞானியாவன் சூரியனைப்போலே சகலவிஷயத்திலேயு மிருக்கிற நெகிழ்ச்சியாநிறைவுக் கிரகிக்கிறுனே; வாயுவைப் போலே யெங்குஞ்சஞ்சரிக்கிறுனே; அக்ஷிணியைப்போலே சர்வ பக்ஷணனாக விருக்கிறுனே; ஆகாசம்போலே யெங்கும் பூரணனாக விருக்கிறுனே; அப்படிப்பட்டவனே ஞானி. யாதொருத்தன் சொந்தஸ்திரீயோடேகூடி யிருக்கிற கொண்டும், தன்னுடைய தருமத்தை நடப்பித்துக் கொண் டும், பாஸ்திரீகளை மாதாவைப்போலே பார்த்துக் கொண் டும், பரதனங்களை யோந்போலே பார்த்துக்கொண்டும், பிரமநிஷ்டை ஞானஞானங்களோடேகூடியிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. யாதொருத்த னிந்திரியங்கள் தானே சகல விபாபாரங்களையும் பண்ணுகிறதா காமொன்ற பண்ண லலை நாம் பரப்பிரம மென்கிற பாவனையோடேகூடப் பிரம நிஷ்டை விருக்கிறுனே; அவனே ஞானி.

யாதொருத்தன் வாக்கு, மனது, தேகங்களே காத்தா நாம் பரமாத்மா நாமொன்றம் நிண்ணவில்லையென்கிற பாவனையோடே யெக்கிய தான தபசுகளை லோகோபகாரார்த்தமாக நடப்பிவித்து கொண்டு பிரமநிஷ்டை விருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. ஜீவன் முக்தன்; சரீரத்தைத் தேராகவும், இத்திரியங்களைக் குத்தாயாகவும், ஞானதைவ்யரூபம், புத்தியைச் சாரதியாகவும், விஷயங்களைத் தேசங்களாகவும், பரமாத்மாவாகிற தன்னைத் தேராளியாகவும், அபிந்த பாவித்து ஞானஞானங்களோடேகூட ஞானியா யாதொருத்த நிருக்கிறுனே; அவன் பிரமபரத்தைத்தானே யடைவன்; அபின் முக்தன் என யாதொருத்தன் சரீரத் தைச்சிவானியமாகவும், இருதயகமலத்தைக் கெற்பகிரக

மாகுமி) அதில் மனதைச் சிவலங்கமாகவும், மனோபாதிச
ராயிருக்கிற ஜீவனைச் சிவனாகமறிந்து; அக்ஞான மாகிற
நீர்மாவியத்தைப் பரிகரித்துச் சோகம்பாவனையினாலே பூசித்
து; இந்தப்படி நிரந்தரபூசையோடே கூட ஜீவபாவத்தை
விட்டுச் சிவனாக விருந்துகொண்டு ஞானகுணங்களோடே
கூட ஞானியானது தேகாந்தத்திலே சிவசாயுச்சியத்
தையடைவானே; அவனே ஜீவன்முகத்தன். யாதாமொரு
த்தன் சீரமாகிற கிரகத்திலே யிருதயகமலமாகிற சயன்க்
கிரகத்திலே புத்தியாகிற ஸ்திரீயோடே கூடி யிந்திரியங்க
ளாகிற பரிவாரங்களோடே கூடப் பரமாத்மாவாகிறதான்
கிரகத்துக்குடையவனாகவு மறிந்து பாவித்தவன் ஞானகு
ணங்களோடே கூட ஞானியாய்ப் பிரமசாயுச்சியத்தையடை
னான்; அவனே ஜீவன்முகத்தன். யாதாமொருத்தன் சீர
மாகிற விருகத்தி விருதயக்குகையாகிற கூட்டிலே ஜீவி
சராளாகிற வீரன் புகழுகளுண்டு; அதில் விக்ஞானமய
ன் ஜீவன். ஆனந்தமயரீசர். அந்த வீரனிடத்திலே விக்
ஞானமயராகிய ஜீவன்; முகம் பின்னாடியிலே பிரதிவீம்ப
முகம்போலேயும், சூரியன் ஜலசூரியன்போலேயும், கம்பித
ராளதால்; சகரஸ்ருனே இந்த ஜீவன். ஆனதா லன்னிய
மல்ல. அவனே கானாகிய பரமாத்மாவென்றறிந்து பாவித்
துக்கொண்டு ஞானகுணங்களோடே கூட ஞானியாய் சிவ
சாயுச்சியத்தைத்தானே யடைவான்; அவனே ஜீவன்முகத்
தன். யாதாமொருத்தன் சீரமாகிற பிரமபூர்த்திலே வெத்
துவாரவாசனுடனே கூடியிருக்கிற பட்டினத்திலே யிருதய
கமலமாகிற ஆரண்மனையி லாத்மாவாகிற ராசா; வித்தையா
கிற ஸ்திரீயோடே கூடி யிந்திரியங்களாகிற பரிவார ஜனங்
கள் குழு மனதாகிற சிவனானத்தினபேரிலே யிருந்துகொ

ண்டு பரமாத்மா ஜீவனென்றிறபெயரோடே கூடி யுயங்க
ளாகிற ராச்சியபரிபாலனம். பன்னி வினையாடிக்கொண்
டிருக்கிறார். அந்தப்பரமாத்மாவே தானென்றறிந்துபாவித்து
ஞானகுணங்களோடே கூட ஞானியாய்ப் பிரமசாயுச்சியத்
தைதானே யடைவனே; அவனே ஜீவன்முகத்தான். யாதொ
ருத்தன் சீரமாகிற கடத்திலே யந்தக்கரணமாகிற ஜலத்
திற் சூரியன் ஜலசூரியன்போலே பரமாத்மாய் பிரதிவீம்
பித்து ஜீவனானான். அந்தக்கரணத்திலே பரமாத்மாவின்
ய பிரதிவீம்பம் ஜீவனென்றறிந்து பாவித்து தானே மா
த்மாவென்றறிந்து ஞானகுணங்களோடே கூட ஞானியாய்
பிரமசாயுச்சியத்தைத்தானே யடைவனே; அவனே ஜீ
வன்முகத்தான். யாதொருத்தன் மனதாகிய குதிரையுமலே
பரமாத்மாவறி ஜீவனென்றிற. பேரையடைந் திகளே
பரனோகங்களாகிற ஜகங்களிலே விஷயாதபுவ மார்ச்
கங்களிலே சவாரிபண்ணிக் குதிரையுந் தானு மிளைப்படுனே
கூடவந் திருதயகமலமாகிற அசுவாஸையத்திலே குதிரை
யுங் கூட்டித் தாழுஞ் சுகமாய்த் துங்குகிறார்.

அவரே சமுத்திரபாண்டமயர். அவரே விக்ஞானமயர்.
அவரே பரமாத்மாவென்றறிந்தக்கம்பனுவல்தாபே
தங்களெல்லா மவருடைய வினையாட்டுண்டாக் தானே பர
மாத்மாவென்று மறிந்து ஞானகுணங்களோடே கூட ஞா
னியாய்ப் பிரமசாயுச்சியத்தையடைவனே; அவனே ஜீவன்
முகத்தன். யாதாமொருத்தன் சூரியனும், சூரியகிரணமும்,
போலே பிரமமும் ஜீவன் என்றும், மேகம்போலே அவி
த்தையென்றும், அறிந்து; மேகத்தினாலே சூரியகிரணங்
கள் முடுபட்டதுபோலப் பரமாத்மாவுக் கன்னியயில்லாம
லிருக்கிற ஜீவன் அவித்தையினாலே மூடப்பட்டானென்றும்,

வித்தியை யுலகத்தையே யுள்ளவல்லுருவம்போலே
யன்னியமில்லாமற்றானே விளங்குவனென்றும், அறிந்து;
தானே பிரமாந்தமாவென்று பாவித்து; ஞானகுணங்களுட்
னேகூடப் பிரமமாகத்தானே யிருந்துகொண்டு பிரமசாயுச்
செய்ததை வணே; அவனே ஜீவன்முகத்தன், தானே பா
மாந்தமா, அவத்தையுடனே கூட விசுவவிலாசமெல்லாஞ் சொ
ப்பிரபஞ்சம்போலே தன்னைத்திலே தனனாலேதானே
கற்பித்தென்கிறவறிவுயாதொருத்தனுக்குத் திடநிச்சயமோ;
அந்நிராமணனானும், குந்திரானானும், அவனஜீவன்மு
ன், யாதாமொருத்த னின்றவிகல்மெல்லா மறுபவத்தினு
லேயும்; சாஸ்திரத்தினுலேயும், குருவுதேசத்தினுலேயும்,
அந்நியமென்றும், நான் தேவயிலாசனானும், ஜீவத்
துவின் கற்பித்தென்றும், சானே பிரமமென்று மறித்து, ஞா
னகுணங்களோடேகூட ஞானியாகிவிடுவனே; அவனுக்கு
ஞானத்தினாலே யவனுடைய சஞ்சிதகருமத்திற்கெல்லா நா
சம். ஆகாயிய கருமத்துடனே சம்பந்தமில்லை. பிரார்த்தவ
மாந்திரங் புதிக்கத்திகது. அப்படிப்பட்ட ஞானி ஜீவன்மு
கத்தன். யாதாமொருத்தன் ஸேகத்திலேயிருந்தும் பயமில்லா
திருக்கிறனே; யாதொருத்தனைத் தொட்டு ஸேகத்துக்குப்
பயமில்லையோ; ஞானகுணங்களுடனேகூடி ஞானியாயிரு
க்கிறனே; அவனே ஜீவன்முத்தன். யாதொருத்த னின்றிராதி
பதங்களை யுங், திரானிகரித் பரிசுல்லாமல் கரபாத்திர
வானாய், பூமிதானே சயனமாய், கண்ணே தலைக்குயர்
மாய்த், திகம்பரனாய்க், காடுகள், வனங்கள், ஓர்க்குங்களிலே
படுக்கின்றவனுய்க், கிராமமேகராத்நிரி சஞ்சரிப்பாய்ச்செல
கருமங்களையும் பரிசுதித்துக் கந்தியாகியாய், ஞானகுணங்
ளுடனேகூடி, ஞானியாய், மொனியாய்ப், பிரமதிஷ்டனா

யிருக்கிறவனே; ஜீவன்முகத்தன். யாதொருத்தன் விசுவமெ
ல்லாந் தானாயிருக்கிறனே; அப்படிப்பட்ட ஞானி மந்தி
லெந்தவஸ்துவைப் பார்க்கப்போகிறான், எதினெந்தவஸ்துவை
துவைக் கேட்கப்போகிறான், எதினெந்தவஸ்துவைச்
சொல்லப்போகிறான், எதினெந்தவஸ்துவைக் கேட்கப்போகிறான்,
எதினெந்தவஸ்துவைத் தவிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்,
எதினெந்தவஸ்துவைச் சிந்திக்கப்போகிறான், எதினெ
ந்தவஸ்துவை யபியப்போகிறான், சகலமும் தானாகவிரக
அந்தமமாந்தமா ஜீவன்முகத்தன். யாதொரு ஞானியானவன்
காமக்ஞானே ஸேப மாகாதி துற்குணங்களைப் பரிசு
த்துக்குருவுபதேசத்தினால் ஸேபமாகமென் மறித்
தாந் சிவனுதலில் அவனே ஞானகுணங்களுடனே
ஞானியாய், ஞானியாய்ச்செய்ததைத்தானே யடைவன். அவனே
ஜீவன்முகத்தன்.

பதினொருவது ஜீவன்முகத்திப் பிரகாசனம்

மு பிற் று

பன்னிரண்டாவது சாஸ்திரப்பிரகாசனம்.

சாஸ்திரப்பிரகாசனம் சொல்லுகிறோம்.

சாஸ்திரத்தினாலே சகலமும் மறியவேண்டும். சகலத்
துலையும், திபத்தினாலேயும், திபத்தினாலேயும், இருட்டி
லே யிருக்கிறபொருத்தமறிக்கிறதானே—சாஸ்திரக்கண்
னினாலே சகலமும் மறியவேண்டும். எனமென்றும் பரிசு
காது. ஜலமென்றும் ருகம்போகாது. அவிமத மென்றும்

பாஷிய இருதயம்.

ரோகம்போகாது. தேற்றுகொட்டையென்று லப்புத்தெரியுமா. அந்தப்படி செய்து பண்ணையவேண்டும். அப்படிப்போய்ச் சாஸ்திரம் படித்த தந்திரத்தினாலே யவத்தை யாகிறவர்களுளம்போகாது. பின்னையேதினாலென்றால் கிரவணம். அதித்திர சனமாகிற வதுபவக்ஞானத்தினாலே யவதையாகிற வகளுளும். நீங்கும். அந்தகாரம் விளக்குஞ் சேலே போகிறதுபோலே யென்ப இலபேர் சொல்லுகார்கள். இலபேர் போகிகள் சாஸ்திரவீகேசத்தினாலே மோகம்போம். விளக்குப் பிரபயினாலே யந்தகாரம் போகிறது போலே— வாசனாகூட்டம். தந்திரம் பாவனையினாலே போம். அஃதெப்படிப்பது? தந்திரம்? பாத்திரத்திலே யிறுத்த நெய்ப்பூச்சு வுஷணஜலத்தை போகிறதுபோலேயும், தாம்பிரபாத்திரம் புளிக்கொண்டிருக்கிறதினாலே களிம்பாகிய வழுக்குப்போய்ச் சுத்தமாகிறதுபோலேயும், சாம்பலினாலே வெங்கலப்பாத்திரத்தை தேயக்கவே யந்தப்பாத்திரஞ் சுத்தமாகிறது போலேயும், வாசனாகூட்டமாகிய மலம்போய்ச் சுத்தமாகுதலாம்.

அப்பாற் கருமமனது இருக்கிற வலித்தையா மலம் பிரமத்தியானத்தினாலே— களிப்படித்தினாலே சுவர்ண மலம். நீங்கினப்போல நகிது போம். அப்பாற் சர்வக்ஞத்துவமாகிய நிவ்விதக்ஞானம் இருக்கின்ற சொல்லுவார்கள். அப்படியாகட்டு மலம் வகைகவர்:— அந்த மதம் வேதாந்திகளுக்குச் சமமதமல்லென்று மத்தாம். மனுஷனுக் காகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், இவை முதலாயிருக்கிற வறியிருக்கிறபடினாலே சாஸ்திரக்கூர் னமேதுக்குத் தேவையிலையென்று சுவகைகவர்:— அந்த சாமான்னியக்ஞானம் பசு, பகலி, மிருகாதிகளுக்கெல்ல

க2-வது, சாஸ்திரப்பிரகாசனம்.

லாழுண்டு. அந்த சாமான்னியக்ஞானத்தினாலே யிவன் ஞானியல்ல. விசேஷக்ஞானத்தினாலே யிவன் ஞானியாகவே ன்றும். விசேஷக்ஞானமுதே? இருத்தியா இருத்திய விவேகம், அந்தவறி சாஸ்திரத்தினாலே வரவேண்டும். ஆனதால்; சாஸ்திரம் விசாரித்தறியவேண்டுமென்று மத்தாம். நதிப்பிரவாகத்தின் பின்னோடே போகிறதுபோலே காரம், நித்திரை, பயம், மைதுனங்களோடே கூடியிருத்தல், அக்ஞானம், ஓடத்தின் பெரினேறி யக்கரைக்கீழ் பேர்தி மதுபோல சாஸ்திரக்ஞானமாகிய வோடத்தை யடைந்து மோக்ஷமாகிய வெண்ணெய் மத்தாம். கல் பெரினாலாவதிகளாய்விட்டு சமுத்திரத்திலேநின்ற மறுக்கரையேறுகிறதன் போலாகிய வோடக்காரனைத் தோத்திரப்பூசாதி— சாஸ்திரவசனஞ் சொல்லவே யவராய் மன்றியிலே கஷ்டமேற்பி விடுவர்.

ஞானமாரி:— அதிகுஷுமம் கடினமென்று சொல்லுவார்கள். சமுத்திரத்தைக் கைகளினாலே நீந்திக்கரையேறினப்போல ஞானமாரி:— மிகடினம். ஈசர் வபாசன மாரிக்கமே சுவர்க்கமென்று சொல்லுவார்கள். அவர்கள் பக்ஷம்போராது. அவர்களுக்குச் சாஸ்திரவிருதயந்தெரியாது. அந்த வோடந்தானே யறிவார். அந்த வோடக்காரனாயிருக்கிற வீசரன்றானே ஜீவாதமா ராரானே ஈசரென்குப வறி வில்லாம லொன்றாகிய வெண்மை புளறுகிறார்கள். இன்னமேற் சித்தாந்த சொல்லுகிறோம். சாஸ்திரத்தினாலே யறிவு வேண்டும். அறிவினாலே மோக்ஷமென்று தானே யறிவு வேண்டும். அறிவினாலே மோக்ஷமென்று தானே யறிவு வேண்டும். சாஸ்திரத்துக் கெல்லா சகலமத சமந்தமென்று மத்தாம். சாஸ்திரத்துக் கெல்லா மித்திரியங்களினாலே யவ்வாறு பபடாது. வஸ்துவீதேதானே தாற்பரியம். தேறையொரு பிரமாணத்தினாலே யவியுப்

பாஷிய இருதயம்.

பட்ட ஸ்தலிலே, தாற்பரியில்லை. பிரத்தியக்ஷமெப்படி
ஞானசாதனமோ; அனுமானமெப்படி ஞானசாதனமோ;
வுபமானமெப்படி ஞானசாதனமோ; அப்படிச் சாஸ்திரம்
ஞானசாதனம். சாஸ்திரத்தினால், கருத்துவக்ஞானம் வர
வேண்டும். பூசபதம், ஸலசபதம், தெரியவேண்டும். தர்க்
சாஸ்திரத்தினாலே, தர்க்கக்ஞானம் வரவேண்டும். மீமா
யிஸத்தினாலே, மீமாயக்ஞானம் வரவேண்டும். நீதிசாஸ்த்
ரத்தினாலே, ராஜநீதிக்ஞானம் வரவேண்டும். தருமசாஸ்த்
ரத்தினாலே, தருமக்ஞானம் வரவேண்டும். காவிய நாடக
வகையகாரங்களினாலேவிதம் வரவேண்டும். வை
யத்திசாஸ்திரத்தினாலே, விதிக்ஞானம் வரவேண்டும்.
அப்படிப்போலே வேதாந்தசாஸ்திரத்தினாலே பிரமக்ஞா
னம் வரவேண்டும்.

இஃது குருகடாக்ஷ வுபதேசத்தினாலே வரவேண்டும்.
வேதாந்தத்தினாலே வந்திருக்கிற பிரமக்ஞானம், அவத்
தையைவிடிப்பித்து முக்தியைக் கொடுக்கும். ஞானமிரண்டு
வீதம். பரோக்ஷக்ஞானமென்றும், அபரோக்ஷக்ஞானமெ
ன்றும் சொல்லுவார்கள். பிரமமென்று சொல்லுகிறது
பரோக்ஷக்ஞானம். நானே பிரமமென்கிற தபரோக்ஷக்ஞா
னம். பரோக்ஷக்ஞானத்தினாலே சகல பாவங்களும்போம்.
அபரோக்ஷக்ஞானத்தினாலே வித்தை, கருத்துப் பிரமா
னந்தமாக யிருக்குகை மொக்ஷம் என்று பெரியவாள் சொல்
லுவார்கள். வேதாந்தக்ஞானமாவதே யப்பிராஸித்தி
போது பரோக்ஷக்ஞானம்போலே யிருக்கிறது. அந்த வேதா
ந்தக்ஞானந்தானே யடிக்கடி விசாரப்படுத்துகின்றேன். டே
கூடிய பரோக்ஷக்ஞானம் மெய்யாகிறது என்று வித்தியாச
ன்னியசுவாயிகள் சம்மதம். விவரணையாள் சம்மதம்

கடவது சாஸ்திரப்பிரகாசனம்.

சொல்லுகிறோம். சாஸ்திரத்தினாலே யறிவு. அந்தவறிவு
ஆகியிலே பரோக்ஷக்ஞானம்போலே யிருக்கும். அடிக்கடி
யப்பிராஸித்தோடேகூடலு ஸதுதானே யபரோக்ஷக்ஞான
மென்று சம்மதம். பாஷிய காரர் சம்மதம்; வேதாந்த சி
வணந்தானே ஞானசாதனம். முக்கியசாதனமென்கிற
த்தியாசனம். டிரண்டுமங்கங்கள். பித்தபந்தங்களைப்போக்க
டிக்கும். பிரதிபந்த நிவிர்த்தியெப்படியென்று சங்க
—மனனத்தினாலே முசயநிவிர்த்தி. நிதித்தியாசனத்தி
னாலே விசேஷபரமை யிர்த்தி. சிவணத்தினாலேயறிவு
அறிவினாலே வித்தியாசம் சம்மதம். சிவ
மனன, நிதித்தியாசனம், விசேஷபரமை யிருக்கிற வந்தக்கா
னந்தானே யறிவு. அதுவாசனம் வசஸப்பதி மிகர்
சம்மதம். தார்க்க சம்மதம் சாஸ்திரத்தினாலே பரோ
க்ஷக்ஞானம்; இரத்திரபத்தினாலே யபரோக்ஷக்ஞான மென
து சொல்லுவார்கள். அதுகூடாது? வேதாந்திகள் பரோக்ஷ
வஸதுவப்பற்றி வருகிறக்ஞானம் பரோக்ஷக்ஞானம்.
அபரோக்ஷ வஸதுவப்பற்றி வருகிறக்ஞானம் பரோக்ஷக்
ஞானம். பிரமமாவது? தத்தியாபரோக்ஷ வஸதுவானபடி
யினாலே; வேதாந்தத்தினாலே பிரமத்தவப்பற்றி வருகிறக்ஞா
னம் பரோக்ஷக்ஞானந்தானே. பிரமம் பரோக்ஷ வஸது
வென்று வேதாந்தங்கள் சொல்வதற்குள்ளென்று சொல்ல
வார்கள். அதுமந்திரமில்லை. —பிரமத்துக்கும், அபரோக்ஷ
வஸதுவஸதுவுக்கும் தத்தியாபரோக்ஷ வஸதுவானபடி
யினாலே பிரமவஸதுவான பரோக்ஷம்போலே
தோற்றுகிறது. அபரோக்ஷ வஸதுப் பிரமமென்று கித்தம்.
ஸசவ லக்ஷணவா ஞாபாணந்தானே காரணமென்றும்;
முக்கியசாதனமென்று சொல்லுவார்கள். அவர்கள்மதஞ்

பாஷிய இருதயம்.

இவ்வாறு குருப் பந்தந்தானே. அந்தப்பந்தம் பரமார்
தந்தானே. ஜீவன் அவித்தையை புடைத்தானவன். பிர
மத்தையறிந்து அபாசித்தார் பிரமவுபாசனையினாலே யவித்
தை நீங்கும். அவித்தை நீங்கி அந்தவுபாசன் பிரமம்
போலே யிருப்பான். அதுவே அந்தத்தியென்று
ம், அவர்கள் மதம். இப்போது சைவாள் சாய் சிய முகத்தியை
யங்குகிறீர்களா? எவ்வாறுவாள்மதம்? வறு மருபிதா
னே, பிரமமும் மருபிதானே, சாயுபித்தியை முகத்தியென்று
மயங்கும்மதம்.

பனசிரண்டாவது.

பதினமூன்றாவது. வேதாந்தப் பிரகாசனம்.

வேதாந்தப் பிரகாசனம் சொல்லுகிறேன்.

வேதாந்தங்களுக்கு அபேதத்திலேதானே தாற்பரி
யம். பேத்திலே தாற்பரியமில்லை. பேதம் பிரத்திக்ஷி கித்த
மானபடியினாலே யதுவென்றவா:—வேறேயொரு பிர
மானத்தினாலே யறியப்படுததாயும், பலத்தை புடைபுடா
யும், இவ்விருத்தியினாலே யியல்புடாததாயு மிருக்கிறவர்த்
தத்திலே காஸ்திதம் பிரமாண மென்று பெரியவா ளங்குகி
த்திருக்கிறார்கள். ஆல்படியினாலே யறிவத்தக்கு வே
யமில்லாமலிருக்கிற வேறேதத்திலே வேதாந்தங்களுக்குத்
தாற்பரியம். அஃதெப்படியென்னில்? பிரமத்தக்கும், விசுவத்
தக்கும், பேதயில்லை. ஜீவனுக்கும், பிரமத்தக்கும், பேதயில்
லை. பிரமத்தத்தவி பிரண்டாம்வனுதலில்லையென்றிருக்கிறா

கடவது. வேதாந்தப் பிரகாசனம்.

எனம் அபேதக்ஞானம். வேதாந்தவிசாரத்தினாலே காணுகிற
குருப்பிரசாதத்தினாலே யபேதக்ஞானம் வரவேண்டுமே. பே
தக்ஞானத்தினாலே முகத்தியென்று சொல்லுவார்கள். வே
தாந்தங்களுக்கு அபேதத்திலேதானே தாற்பரியம். சநிவித
லிங்கங்களினால் சொல்லுகிறோம், சநிவிதவிசாரவாதேதெ
ன்றால்? உபக்ஷமம், உபசம்மாசம், அப்பியாசம், அபூர்வதை,
பலம், அருத்தம், அபுத்தம், எளப்படும். இந்தவசனங்க
ல்களினாலே வேதாந்தங்களுக்கு அத்தொய்யத் பிரமத்தினி
டத், வேதாந்தத்தாய். அஃதெப்படியென்னில்? சா
ந்தோக்கியானாலே; ஆதியிலே அபேதவுபக்
ஷமம். அந்தவசனங்களை மிரண்டு மொருவி
ங்கம். ஒன்பது விதமான பிரமமென்று அடிக்கடிசொல்
லியிருக்கிறோம். பனசிரண்டாவது அப்பியாசலிங்கம். * பிரம
மாவது? வேதத்தினாலே யறியத்தக்கது, குருவுபதேசத்தினா
லேயறியத்தக்கது, அபூர்வதை: இதுமன்றும்லிங்கம். † பிரம
ஞானத்தினாலே முகத்தி பலம் இது காலாமிலிங்கம். ‡ பிரமத்
தை யறிந்தார் கைதென்பு மறித்தது அருத்தவாதம்: இது
அஞ்சாமிலிங்கம். இதற்குமுக்கதி புருத்தவிண்டத்தை யத்
ந்தார் கைதெடங்கியும்நீதாற்போலேயென்றெது.

* துரியன் நிகழ்விராஜா, த நென்னகையு வதை
என்றும் பாடம்.

† பாறியவிராஜா, மறித்தவென்னகை பலம்
என்றும் பாடம்.

‡ பிரத்தியான்மவுருமாம் பிரமத்தனக்கு, மாறிய
வைத்தெய்துத்தருத்தவனு செப்புதல் வயங்குத்த
வாதமெனவும் பாடம்.

கலை பாஷிய இருதயம்.

தற்கு மீர்த்திகை, தத்துவக்கு ஆர்னகாபி, நிமித்
தம் பால் இகத்தக்குக்காரணம் பிரம்மமென்று சொல்ல
தற்கு இருட்டாந்தமென்கின்ற உபபத்தி: இது குறும்பீரகம்.

இந்த ஆழவிகங்குகளினாலே வேதாநுக்கபேதக்
ஞான மத்தொய்தப் பித்தினிடத்திலே நற்பரிபமென்
தும்; பெரிபவான் சொல்பவர்கள் சொந்த விசாரம்
பண்ணுகிறபோது அதிலே வேதாநுக்கஞானம் பரோகூக்
ஞானம் போலே யிருக்கும். அந்த விசாரப்பியங்க
குடனே கூடின ஸத்தானே அந்த
அபரோகூக்ஞானம் முக்கியபெரியவான்
சொல்லுவார்கள்.

பதினமூன்றுவது வேதாந்தப்பிரகாரம்.

முந்நித் து.

பதினான்காவது மஹாவாக்கியப்பிரகாரணம்.

மஹாவாக்கியப்பிரகாரணஞ்சொல்லுகிறோம்.

பித்தியகூமெப்போது சாதனமோ; அனுமான
மெப்படி ஞானசாதனமோ; அனுமான மெப்படி ஞானசாத
னமோ; அப்படி மஹாவாக்கியம் பித்தினுள்ளதற்கு ஸந்த
ரங்கமா யிருக்கிற சாதனம் இதைத் தந்தாலே
பிரமக்கு ஞான வுபதேசமென்று சொல்லுவார்கள். மஹாவா
கியார்த்த விசாரத்தினாலே அத்தொய்தப்பிரகாரமும் வரு
ம். மகத்தாய்ப் பூரண யிருக்கிற பிரமத்தைச் சொல்லுகிற

கசு.வது. மஹாவாக்கியப்பிரகாரணம். 117

படியினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லுவார்க்கு மக
த்தாயிருக்கிற அர்த்தத்தையும், அபேதத்தையும், சொல்
கிறபடியினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லுவார்கள்.
மஹாவாதம் யிருக்கிற முத்தி ஞானசாதனமா யிருக்கிறபடி
யினாலே மஹாவாக்கியம் சொல்லுவார்கள். வேதங்
களுடைய சிவத்திலே கிரீடம்போட்டுப் பிச்சிப்பிட்டதாயிருக்
கிறபடியினாலே மஹாவாக்கியமென்று சொல்லுவார்கள்.
சகல வேதங்களுக்கும் அபாரஞளாயிருக்கிற பிரமத்தைச்
சொல்லுகிறபடியினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லு
வார்கள். கிரீடம்போட்டுப் பிச்சிப்பிட்டதாயிருக்கிற
வேதாந்தங்களுக்கு அளங்குறையாய் மென்று சொல்லப்
பறும். வேதாந்தப்பிரகாரமென்று சொல்லப்
ப்படாம யிருக்கிற ஜோதியைச் சொல்லுகிறபடியினாலே
மஹாவாக்கியமென்றே சொல்லுவார்கள். பாடொருஞான
த்தினாலே மஹாஞானவன் சகலஜேதத்துக்கும் பூசிக்கப்
படுகிறவனாகிருஞே; யாதோரறிவினாலே சகலபாபங்களி
லே நின்றம் விடுபட்டுச் சுகல கரும பந்தங்களிலே மித
முத்தஞ யவித்தையாபாசத்திலே மிதந் முத்தனாய் மோக
சாம்பிராச்சிய பதமாதிரி மஹா ஸத்தையடைகிருஞே;
அந்த ஞானசாதன வாக்கியமே மஹாவாக்கியமென்று
சொல்லப்படும். மந்தனாய்ச் சுகல வேதாந்தங்களை யுத்தி
தற்குப், புத்தியினாலே யிருக்கிற சுகல பைபுபாய மதி
கெட்டிசெத்தமாயிருக்கிற உபாயம் கூத்திவிக்கிறதாயிருக்
கிற உபாய பித்தியினாலே மஹாவாக்கியத்தைக் கொடுக்க
கும் தருவுபதேசத்தினாலே வரவேண்டும். இது ஞானசாதிக
ளாயிருக்கிறபடியினாலே மறியப் படாமலிருக்கிற பிர
மக்கு ஞானத்தைக் கொடுக்கும்.

பிறந்த ஞானத்தினாலே ஜீவன் முக்தனாவன். அப்படிப் பட்ட மஹாவாக்கியத்தைச் சொல்லுகிறோம்.

மஹாவாக்கியத்துக்கு முழுக்ஷணவதிகாரி, ஆத்மாவுக்கும், பிரமத்துக்கும், எகத்தையும் விடயம். அத்தொய்தக்ஞானம் விஷயம். அத்தொய்தக்ஞானம் மோக்ஷஞ சாத்தியம். ஜன்னஞ சொல்லுகிறோம். தற்பதத்துக்கு, சர்வக்ஞத்துவாதி விஷயம். சைதன்னியம் முக்கியார்த்தம். தொம்பதத்துக்கு, தேகேதிரியங்களுடனே கூடியிருக்கிற கிஞ்சித்துவாதி விஷயம். சைதன்னியம் முக்கியார்த்தம். அசிபதத்துக்கு, இரகநிபேருக்கு மைக்கியஞ சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஜீவராணுக்கு, ஐக்கிய மங்கிகரித்தார பிரத்தியக்ஷ விரோதம் அஃதெப்படியினால்? ஈசான் சர்வக்ஞத்துவாதிபேரமும், ஜீவன் கிஞ்சித்துவாதிபேரமும், கூடி முக்கியார்த்தப் பிரப்ப தைக்கியங்கூடாது. விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி. லக்ஷியார்த்த மங்கிகரித்தார்கள். முக்கியார்த்தத்தை யொன்றுக்கொன்று சேர்க்கிறதில் விரோதம் வர:—அதற் குறிமான அர்த்தத்தைக் கற்பிக்கிறது லக்ஷணையென்று சொல்லுவார்கள். அந்த லக்ஷணை முன்றுவிதமாயிருக்கும். அஃதியாதெனில்? ஜகதலக்ஷணையென்றும், அஜகதலக்ஷணையென்றும், ஐசதக்ஷகதலக்ஷணையென்றும். இப்படி லக்ஷணையிரண்டுமும் முன்றுவிதமென்று சொல்லுவார்கள். அஃதென்னென்று:—கங்காயாங்கோஷாவென்கிற விடத்திலே ஜகதலக்ஷணை. சோனோவியென்கிற விடத்திலே யஜகதலக்ஷணை. சோனத்தேவதத்தகாவென்கிற விடத்திலே ஜகதலக்ஷணை. அஃதெப்படியென்றால்? கங்காபதத்துக்கு, கங்காஜலமர்த்தகாஷபதத்துக்கு, இடைச்சேரிபுர்த்தம். கங்காயாங்கோஷாவென்கிற

வாக்கியத்திற்கு, ஆதாரவாதேயபாவமார்த்தம். அஃதெப்படியென்று வர:—கங்காஜலத்திலே இடைச்சேரியிருக்கிறதென்றெவ்வாத்தம் முக்கியார்த்தம். இப்படியங்கிகரித்தால் நெகிழ்தவன் தவாக்கியஜலத்திலே இடைச்சேரி இருக்குமோ; இராது. இருக்குமென்று நங்கிகரித்தால்; இதுபிரத்தியக்ஷ விரோதமானபடியினாலே விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி லக்ஷணையங்கிகரித்தார்கள். கங்காபதத்துக்கு, ஜலமர்த்த அர்த்தத்தை விட்டுச் சமீபக்கரையில் லக்ஷணையங்கிகரித்தார்கள்; அப்போது விரோதமில்லை. கங்காபதத்துக்கு, கங்காதீரம் அர்த்தமென்று அங்கிகரித்து இடைச்சேரிக்கும், தீர்த்தத்துக்கும், ஆதாரவாதேயபாவமாயிருக்கிற வாக்கியார்த்தம். அஃதென்றுத்தாம்.

இனி அஜகதலக்ஷணை சொல்லுகிறோம். சோனோவியென்கிற விடத்திலே சிவப்புக்குச் சோனென்கிறதென்று வாக்கியார்த்தஞ் சொன்னால்; சிவப்பாகிய குணஞ் சிவப்பாகிய குணிரையைவிட்டுத்தவிய இராது. தவியே போடாது. சிவப்போடுமென்றால்? பிரத்தியக்ஷ விரோதமானபடியினாலே விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி. லக்ஷணையங்கிகரித்தார்கள். சோனத்தகத்துச் சிவப்புக்கு நிரையர்த்தம். சிவப்புக்கு நிரையோடுதெனில்? விரோதமில்லை. இது சிவப்பாகிய அஜகதலக்ஷணையென்றுத்தாம்.

இனிமேல் ஜகதஜகதலக்ஷணை சொல்லுகிறோம். சோயகதேவதத்தகாஷபென்கிற விடத்திலே வாக்கியத்திற்குப் பொருளே தென்றுவர:—முன் காகியினே கண்டதேவதத்தனே வப்போ திராமேசரத்திலே உண்டா விவளர்த்ததேவதத்தனென்று அபேதக்ஞானப்புகிறது. சகாவென்கிற தற்பதத்துக்கு, அந்தத்தேசம் கங்காஷ காலத்

பாஷிய இருதயம்.

தாடேகூடியிருக்கிறதேவதத்தன் அர்த்தம். அயமென்கிற
அவம்பதத்துக்கு, இந்தத்தேச மிந்தக்காலம் காஸத்தோ
டேகூடியிருக்கிற தேவதத்தன்ர்த்தம். இன்னுபேருக்கு
மைக்கியஞ் சொல்லுகிறபோது பிரத்தியக்ஷவிரோதம். அந்
தக்கால மிந்தத்தேசத்தோடே கூடியிருக்கிறவனுக்கும், இந்
தக்கால மிந்தத்தேசத்தோடே கூடியிருக்கிறவனுக்கும், ஜக்
கியங்கூடுமோ; கூடாது. அந்தக்காலமந்தத்தேசவிசேடத் து
க்கும், இந்தக்கால மிந்தத்தேச விசேடத்துக்கும், ஜக்கியங்
கூடுமோ; கூடாது. ஜக்கியஞ்சொன்னால்; பிரத்தியக்ஷ
ரோதமென்று வர விரோதம். பரிசுரிக்கவேண்டிய பூபு
க்கும், வுபாடியே கூடியிருக்கிற இரண்டுபேருக்குக்
கு மைக்கியமாடி மக்கியார்த்தத்தை விட்டு ஸக்ஷண யங்
கிகரித்தார்கள். அப்படியென்று வர:—தற்பதத்துக்கு,
அந்தக்கால மிந்தத்தேசவிசேஷணங்களைப் பிரத்தியாகம்
பண்ணித் தேவதத்தனிடத்திலே ஸக்ஷணயென்றும், தேவ
தத்தன்ர்த்தமென்றும், அவ் கிரித்தார்கள். தவம்பதத்து
க்கு, இந்தக்கால மிந்தத்தேச விசேஷணங்களை யெல்லாம்
பிரத்தியாகம்பண்ணித் தேவதத்தனிடத்திலே ஸக்ஷண யெ
ன்றும், தேவதத்தன் பெருனென்றும் அர்த்த மங்கீ
கரித்தார்கள். இரண்டு தேவதத்தனும் விசேஷணங்களை வி
ட்டு விசேடியரூபம் தேவதத்தனுக்கு, ஜக்கியஞ்
சொன்னு ஊகித்தானே. அப்படிப்போலே மஹாவாக்கிய
த்திலே விட்டுவிடாத ஸக்ஷண யங்கீகரித்தார்கள். அஃதெப்
படியென்றுவர:—தற்பதத்துக்குச் சர்வக்ருத்துவ ஈசரத்
துவ ஜகத்காரணத்துவாதி விசேடங்களோடே கூடியிருக்
கிற விசாரணை நிய மர்த்தம். தொம்பதத்துக்குக் கிஞ்
கிக்குத்துவ அபிருத்துவ தேகேந்திரியாதி விஷடத்துவ

கச-வது.. மஹாவாக்கியப்பிரகாரணம்

ஜீவ தவாதி விசேடங்களோடே கூடியிருக்கிற சைதன்
னிய மர்த்தம். இரண்டு சைதன்னியங்களுக்கு மைக்கியஞ்
சொன்னுபோது பிரத்தியக்ஷ விரோதம். அதேதென்று
வர:—சர்வக்ருது யிருக்கிற விசாரணுக்கும், கிஞ்சிக்குறையி
ருகிற ஜீவனுக்கும், ஜக்கியங்கூடுமோ? கூடாது. ஜக்கியங்
சொன்னுப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமென்று வர:—விரோதம்
பரிசுரிக்கவேண்டிய ஸக்ஷண யங்கீகரித்தார்கள். அஃதெப்
படியென்று வர:—தற்பதத்துக்கு, சர்வக்ருத்துவாதி, ஈச
ரத்துவாதி, விசேடங்களையெல்லாம் தகித்து ஸக்ஷணயினு
லே சுத்தப்பிரம சைதன்னிய மர்த்தம். தொம்பதத்துக்கு,
கிஞ்சிக்குத்துவாதி ஜீவத்துவாதி விசேடங்களை யெல்லாம்
தகித்து ஸக்ஷணயினுலே தேகேந்திரியாதி சாக்ஷி சைதன்
னிய மர்த்தம். இரண்டு சைதன்னியங்களுக்கு மைக்கியஞ்
சொன்னு; பிரத்தியக்ஷ விரோதமில்லை. உகித்தானே.
இதுதானே விட்டுவிடாத ஸக்ஷண. மஹாவாக்கியத்திலுலே
ஜக்கியக்ருதானம்வரவேண்டும்குருவுபதேசத்தினாலேவ் வே
ன்றும், இந்தப்படி மஹாவாக்கியார்த்தத்தையடிக்கடி வி
கரித்தா லைக்கியக்ருதான முதிக்கும். ஆதியிலே மஹாவாக்கிய
க்ருதானம் ரோக்ஷக்ருதானமேயிருக்கும். அடிக்கடி
விசாரித் தடிக்கடி மனவிதித்துயர்சனத்தோடே அடி
ரு ஸந்த மஹாவாக்கிய ஸக்ஷண யெனையுபோக்ஷக்ரு
தாயிருக்கும். இந்தக்ருதானமே சர்வம். தாஷியம் வேண்டி
மெய்கிறவன் வைக்கோலையெல்லாம் தள்ளித் தானியத்
தை யெப்படிச் சேகரிப்பானோ வப்படிப்போலும்; அம்மை
மானது பூனையும் ஜலத்தையும் பிரித்து ஜலத்தைத் திபா
கம்பண்ணி னானில யங்கீகரிக்கிறதுபேருலும், அனேககிர
தங்களை விசாரித்துப் பார்த்துச் சாரமாயிருக்கிற ஸ்ரீவை

யெடுத்தாக்கொண்டு கிரந்தங்களை யெல்லாம் பரித்தியாகம் பண்ணவேண்டும். சாஸ்திரமனந்தம், அறியத்தக்க பொருள்களந்தம், ஆயுளநம்பம், விக்ஷிணங்களந்தம், இப்புதுயாருக்கிறபடியினாலே:—எதுசாரமோ வதைத்தானே யங்கே விக்ஷிணமே. ஆபடியினாலே:—மஹாவாக்கியப் பிரமக்ஞைந்தானே சாரம். இராவும் பதனும் பிரமத்தைத்தானே; உபாதிக்கவேண்டும். சமதமாதிக்களோடே கூட மஹாவாக்கியத்தினாலே பிரமத்தை விபரித்தறிந்து பிரமவித்தாயப் பிரமநிஷ்டையைச் சம்பாதித்தானாலு; அவனானே பிரமக்ஞானி. அவனானே பிரமபாபுச்சியத்தை யடைவன்.

பதினெகாவது மஹாவாக்கியப் பிரகரணம்

முநிநிநம்.

பதினெகாவது

தொம்பதார்த்தசோதனைப்பிரகரணம்.

தொம்பதார்த்த சோதனைப்பிரகரணஞ் சொல்லுகிறோம்.

தொம்பதத்துக்கந்தமார் ஜீவனா? நீலுன்பி வியவகரிக்கிறவ ஜீவன அந்தஜீவனாவதார்? நாரியேன் நான்குளானி யென்கிற யவத்தையோடே கூடியிருக்கிறவன். அவித்தையாவ தியாதி? அனாதி, திரிஞ்ஞாநமகம், அகிர்வசகீயம், பிரகிருதி யென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆதமாவாவதார்? அகண்டானந்த வேகாசர், போகமயர், பாபுரத்தமா, அனாதி, வேதாந்த வேத்தி அவித்தைக்கு மாத்மாவுக்கு சம்பந்த மனாதி. அந்தச்சம்பந்தம் கற்பி

தம். பொதமயரா யிருக்கிற பாபாத்மாவானவர் தன்னுடைய அவித்தையோடே கூடி ஜீவனென்கிறபெயரையடைந்தார். பாபுரத்தமாவுக்குத்தானே யவத்தையினாலே ஜீவபாவங்கற்பிதம். ஜீவதெப்படியென்னில்? ஜீவனும்; ரசகசர்ப்பம் போலேயும், விதாஜபுருஷன்போலேயும், ஜிஞ்ஞனபோலேயும், ஜலசந்திரன் போலேயும், ஜலாகாசம்போலேயும், ஜலமுகம்போலேயும், கற்பித்தந்தனே. இன்னஞ்சொல்லுகிறோம். கிருஷ்டிக்கு முன்னம் ஜீவனாத்மாவதில் நான்காரணோபாதிகார யிருந்தபடியினாலும், மஹாப்பிரகாரத்திலேயும், கருத்தியிலேயும், மூர்ச்சையிலேயும், சமாதி யிலேயும்; பிரணன்போகிறதியிலேயும், நாம் பிரமந்தானே, இந்த ஆத அவசரங்களிலேயும் காரணோபாதிகாரம் நாம் பிரமமாகத்தானே யிருந்தோம் மத்தியிலே ஜாக்கிரதையுடைய பனங்களாகிய இரண்டவசரங்களிலே நாம் அந்தக்கரணத்தோடே கூடி ஜீவனென்றும், லோக்தாவென்று மானோம். இந்த ஆத அவசரங்களிலேயும், பிரமமாகத்தானே யிருந்தோம். பிரமபாவத்தை யடைந்தவனுக்குத் திரும்பவுருத்திலை. ஜலத்தோடே ஜலம் கூடினால் அந்தஜலந்தான் திரும்ப வரம் பட்டது. அப்படியுபோலத் திரும்ப வருத்திலை. ஆனால்; கருத்திய கியினே யிருந்துத் திரும்ப வருகிறவன் வேறே யொரு ஜீவனென்கிறவன் சொல்லவேண்டு? அப்படியல்ல; அவனானேவாரான். பழித்தி யடைந்தவனான திரும்பவரவேண்டுமானால்? லானத்தினாலே பிரமத்தை யடைவன்; திரும்பவரவேண்டும். இரண்டிடத்திலேயும், பிரமத்தை யடைந்திருக்கிறது சரிதானே யென்றால்? இரண்டுக்குப் பதமுண்டு. கருத்தியா கியிலே யுத்தக்கரணம்:—அவித்தை கருமங்களோடே யடைந்திருக்கிறான்.

என்கிற பெயரை யடைந்தாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் போதமயராயிருக்கிற வாத்தா அவர் தாத்திரய சம்பந்தத்தினாலே ஜீவநாமத்தை யடைந்தாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் போதமயராயிருக்கிற வாத்தாவானவர் குணத்திரய சம்பந்தத்தினாலேயும், வர்க்கு மனோதேக சம்பந்தத்தினாலேயும், அந்தக்கரண சம்பந்தத்தினாலேயும், ஜீவானந்த பெயரை யடைந்தா

லவ்வாறு ஆதமா தேகேந்திரியா விலக்ஷணர். தேகேந்திரியாக னா யதெது? தேகேந்திரிய பிராணமனோபத்தி சித்தபூஷகா ப் பிரகிருதிகள். இந்த லைட்டு தத்துவங்களும் ஆனாதமா. ஆதமாவானவர். ஆனாதியாயிருக்கிற அவித்தையாமோ த்தினாலே. தேகேந்திரியங்களுடனே கூடிச் சர்த்தாப்போலேயும், ரோபிதாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயும், ஜீவனபோலேயும் தோற்றுகிறார்.

ஆஃதெப்படிப்போலே யென்ன? செம்பரத்தம் பூவினுடைய சன்னிதானத்தினாலே படிக்கு விவப்பாய்த் தோற்றுகிறதுபோலேயும், நீலவஸ்திர சம்பந்தத்தினாலே படிக்க நீலம்போலேயும், சித்திரவஸ்திர சம்பந்தத்தினாலே படிக்கு சித்திரவண்ணம்போலேயும், பிலகுரிய விம்பம் ஜலசம்பந்தத்தினாலே யலைகிறபோலேயும், கடசம்பந்தத்தினாலே கடாசாசஞ்சலித்திறத்தினாலேயும், மெகபெளது தமா யோடுகிறபோது சந்திர நட்சேத்திரங்கள் துரிதிரயோடுகிறதுபோலேயும், ஓடத்திலேயிருக்கிற வினாக்குப்பிரபையினாலே கரையிலேயிருக்கிற விருஷங்கள் ஓடுகிறதுபோலேயும், அஃதப்படி யாத்மாவுந் தோற்றுகிறார். தோந்திரவணத்தினாலேயும், குடும்பிரசாதத்தினாலேயும், ஆதமானாதம்

விசாரத்தினாலேயும், தேகேந்திரியாதிகள் சடமானபடியினாலேயும், அவைகள் திரிசியமானபடியினாலேயும், அவைகள் நஸ்வரமானபடியினாலேயும், அவைகள் பவதிகமானபடியினாலேயும், ஆதமாவல்ல. தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியாய்ப் போதமயராயிருக்கிற தானே பராத்மாவென்பதொருத்த னறிகிறுஞ் வவனே முக்தாத்மா வாகிய ஞானியென்று சொல்லப்படும். ஆதமா தாத்திரய விலக்ஷணத்திரயங்களாவதென்றால் லைட்டுசாரம், குக்ஷாமசாரம், கரணசாரமென்று மூன்றுவிதம். இதற் தூலசாரமாவது? சிவ பாஷிய தியாதிற தூலபிண்டம், பஞ்சேகிருத பஞ்சமஹா பூதகார்ப்பம், கரும்புத்திசுக்கதுக்கங்களுக்கெல்லா யிருப்பிடம், கருக்கிரோஷ தமயம், அன்னமயம், துவக்கு, அஸ்தி, வாயு, உதிர, கொழுப்பு, மச்சை, சூரபு, மூத்திரம், மலம், கிருமி, ரோமம், மிருந்தகட்டமாவிய மல மூத்திரப்பை, மலமூத்திர பிண்டமென்று சொல்லப்படும். நீர்க்குமிழிபோலே நஸ்வரம். இப்படிப்பட்ட சாரம் ஸ்தூல சாரமென்று சொல்லப்படும்.

இதுபோகத்துக்கு யிருப்பிடம். இதற்குப்பிரமானவாக்கியமென்னால்? பஞ்சேகிருத மஹாபூதகாரியமாயும், கருமத்தால் சம்பாதித்ததாயிருக்கிற சாரம், சுருதுக்கபோக லுக்கு ஸ்தானமென்று சங்கராசாரியாள் வசனம். இனிச் சூக்ஷமசாரமாவது யாதென்றால்? பஞ்சப்பிராணன்க லீர்ஞ்ஞானேந்திரியமன்றது, கபமேந்திரியமன்றது, மனோபுத்திகளிறு, ஆகப் பதினேழுஞ் சூக்ஷம சாரமென்று சொல்லப்படும். இதுபோகசாதனம். இதுஜீவோபாதி. இதற் குவாக்கியப்பிடமான மெதென்றால்? பஞ்சப்பிராணமனோபுத்திதேகேந்திரியம் ஆகப் பதினேழும் அபஞ்சேகிருத பூதவுப்ப

த்தி. குகும்பசாரம் போகாதனதென்று சங்கராசாரியான் வசனம். காரணசாரமாவதென்றால்? அவித்தை, அனாதி, அகிரவசாரியம், பிரகிருதியென்றால் சொல்லப்படும். இந்தக்காரணசாரியம் காரணபாதிபென்று இருதிபர் சொல்லுவார். இத்திரசம்மதம்:—ஸ்தூலபூதம் மங்களுக்குக் காரணமானபடியினாலே காரணசாரமென்று சொல்லப்படும். காரணசாரமென்கிறபதத்துக் காரணத்தினாலே நீர்சமாபதியினாலே சாரமென்று சொல்லப்படும். காரணசாரமென்றும் காரணபாதிபென்றும், பெயர். அனாதியாயும் இன்னும் பெயர் சொல்லக்கூடாததாயும், யாதொருவவிதன்புண்டோரபதற்குக் காரணசாரமென்றும், காரணபாதிபென்றும், காரணபாதிமபோத்திற் சொல்லியிருக்கிறதே இதற்குச் சாரியப்பிரமானம். போதமயராக விருக்கிற சாத்மாவானவர் ஜாக்ஷிதிகையிலே ஸ்தூலதேகத்தோடே கூடி விகவென்கிறபெயரோடு கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விஜாயாடுவர். சொப்பனதிகையிற் லிங்கதேகத்துடனே கூடித் தைசதென்கிற சாமம்பெற்றனேக சொப்பனங்களுடேகூடி கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விஜாயாடுவர். சுழித்தியிலே காரணசாரத்தோடே கூடிப் பிராக்ருணென்கிற பேரோடு மானந்தங்கடைய நுபவிக்கிற போலே தோற்றுவர். கிரமயராயிருக்கிறவாத்மாவானவர் சாரத்திரய சம்பந்தத்தினாலே கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குகிபோலேயும், ஜீவன்போலேயும் தோற்றுவர். வேதாந்த நிரவணத்தினாலேயும், குருப்பிரசாதத்தினாலேயும், சாரத்திரயங்களுக்கடம்போலே திரியேமானபடியினாலேயும், சடமானபடியும்

னாலேயும், நஸ்வரமானபடியினாலேயும், போகாதனமானபடியினாலேயும், அனாதியும், சாரத்திரய சாக்ஷியாய் திருக்குருமாயிருக்கிறதானே பரமாத்மாவென் றெப்போதறிகிறோ; அப்போதே ஜீவன் முக்தன்.

ஆத்மா பரமேஸ்வர விஷக்ஷணம். பஞ்சகோசங்களுவதென்றால்? அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விக்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்று பஞ்ச கோசங்களுள். அதிலன்னமயகோசமாவதென்றால்? அன்னவிராத்தினாலேயும், சுக்கிலகரோணிதங்களாலேயு முண்டானது. இதைத்தானே ஸ்தூலதேகமென்று சொல்லப்படுகிறது. துவக்காதி ஷக்ஷணமாயிருக்கிறதேகம். பிராணமயகோசமாவதென்றால்? பஞ்சப்பிராணங்களும், கருமேந்திரியங்களும், கூடிப் பிராணமய கோசமென்று சொல்லப்படும். இது அன்னமய கோசத்த்குள்ளே யிருக்கும். மனோமய கோசமாவதென்றால்? மனமும் ஞானந்திரியங்களும் கூடி மனோமய கோசமென்று சொல்லப்படும். விக்ஞானமய கோசமாவதென்றால்? புத்தியும் ஞானந்திரியங்களும் கூடி விக்ஞானமயகோசமென்று சொல்லப்படும். பிராணமயகோசங்கிரிட்டுசத்தி. மனோமயகோச மிச்சாசத்தி. விக்ஞானமய கோசம் ஞானசத்தி. இந்தமூன்று கோசங்களும் ஜீவோபாதி. இனி ஆனந்தமயகோச மாவதென்றால்? பிரியபிமோதம், பிரமோதம் ஆனந்த மிச்சாசத்தி. விக்ஞானமயகோசமாவதென்றால்? அவித்தையென்று சொல்லப்படும். போதமயராயிருக்கிற ஆத்மாவானவர்—ஜாக்ஷிதிகையிலே யன்னமயகோசத்தோடேகூடி கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயு யிருப்பார். சொப்பன திகையிலே பிராணமய மனோமய, விக்ஞானமய கோசங்களுடனேகூடி கர்த்தாப்போலே

யும், போக்தாப்போலேயுந் தோற்றவர். அனேக சொப்பனங்களெல்லாம் காணுவர். சுழத்தியிலே ஆனந்தமய கோசத்தோடே கூடிப் போக்தாப்போலே யிருப்பர். ஜாக்கிரதையிலே புருவமத்தியிலேயிருந்து தோண்டி மனோபாதி கராய்ந்து தோலாபாதிதராய், விசுவரூபபெயருடனே கூடி ஸ்தூலவிஷயபோகங்களைய நுபவிக்கிறவனைப்போலே யிருப்பர். சொப்பனதிகையிலே கண்டத்திலேயிருந்து கொண்டு சூக்ஷ்மதேகவுபாதிதராய்த் தைசதனென்கிற பெயருடனே கூடி கந்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயு யிருப்பர். சுழத்தியிலே, இருதயத்திலே, அவத்தியோபாதிதராய் பிராக்ஞனென்கிற பெயருடனே கூடி கூடஸ்தப் பிரமமாவேருந்து கொண்டு சுவானந்தங்களை நுபவித்துக்கொண்டு போக்தாப்போலேயிருப்பர். ஆனந்தமய கோசமீசரோபாதியென்று சூத்திரக்காரர் மதம். ஞானமயம் யிருக்கிற வாத்தமாவானவர் அவித்தையினுலே பஞ்சகோசங்களுடனே கூடித் தத்தன்மயர்போலேயும், புருவஞ்சொன்ன கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயும், ஜீவபோலேயும், தோற்றுகிறார். பஞ்சபாத்திரங்களை யடிக்கெவந்தா லொன்றுக்குள்ளே யடங்கியொன்றாக தோற்றுகிறதாலேவும், வானமுமரம்போலவும், முஞ்சிப் புல்லுப்போலவும், உயித்தண்டலம் போலவும், கத்தியு முண்டாயும் போலவும், பஞ்சபாசங்க ளிருக்குமென்று சொல்லப்படும் வேதாந்த விசாரத்தினாலேயும், ரூபபிரசாதத்தினாலேயும், பஞ்சகோசங்களும்:—என்னுடைய சரீரம், என்னுடைய பிரானன், என்னுடைய மனது, என்னுடைய புத்தி, என்னுடைய வானந்தமென்று அநுபவத்தினாலே விரியியங்கார். குட்டியம்போலே சடங்கன். புற்புத்

ம்போலே எஸ்வரங்கள் ஆனபடியினாலே:—இவைகளானுத் தமா. பஞ்சகோசவிலக்கணராய்ச் சாக்ஷியாய்ப் பிரக்ஞானமயராயிருக்கிறதானே பரமார்த்தமாவென் றெப்போதறிகிறுனோ; அப்போது பஞ்சகோசத்தினைய ஞானியென்று சொல்லப்படும்தம். இதற்கு வாக்கியப்பிரமாண மேதென்றால்? நிரவியவமாகிய வாத்தமா பஞ்சகோசாதி சம்பந்தத்தினாலே தத்தன்மயர்போலேயிருக்கிறார்.

அஃது பெய்ப்படியென்றால்? கீல்வஸ்திராதி சம்பந்தத்தாற் படிக்கெய்யது. யதன் மயமாகிறதோ வப்படியென்று சங்கராசாரியாள் வசனம். ஆதமா விருபத்துநான்கு தத்துவ விலக்கணர். இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாவதே தென்றால்? பஞ்சமஹாபூதங்களைத் து, ஞானவீர்திரியங்களைத் து, கருமேந்திரியங்களைத் து, ரூபசகந்த பரிசுபத்தங்களைத் து, மனோநாகார புத்திகள்மூன்று, மூலப்பிரகிருதியொன்று, ஆகவிருபத்துநான்கு தத்துவங்களென்று சொல்லப்படும். போதமயராயிருக்கிற ராதமா விருபத்தாந் தத்துவமென்று சொல்லப்படும். கிலேயே அரணிகள் தசப்பிரானன்களையு யிருபத்துநான்கு தத்துவங்களுடனே கூடக் கூட்டிச் சொல்லுவார்கள். போதமயராயிருக்கிற பரமார்த்தமாவானவர்:—விகாரிகளாய், வியாபாரிகளாய், குணிகளாய், கிரியா கிரயங்களாய் யிருக்கிற விருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடு கூடிய தத்தன்மயர்போலேயும், கந்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயும், ஜீவபோலேயும், தோற்றுகிறார். வியாபாரிகளாயிருக்கிற வீர்திரியங்களோடே வந்தான் பார்த்தேன், நான் கேட்டேன், நான் சொன்னேன். இவைமூலையிருத்திறவீர்திரியப்பிரமைகளைத் தம்மிடத்திலே யாரோபித்து விலை

யாடுகிறார். வேதாந்த சிவனத்தினாலேயும், குருப்பிரசா
தத்தினாலேயும், இருபத்தாண்டு தத்துவங்களையும், ஆத்
மாவையும், பிரித்தறிந்து, நெருத்திறைவுபாயத்தினாலே
நெல்லுமியைத் தள்ளித் தண்டுலத்தைச் சாப்பிடுவதுபோல
வும், தானியத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வைக்கோலைத் தள்
ளுகிறதுபோலவும், ரசத்தைக் கொடுத்துக் கரும்புச்சக்கை
யைத் தள்ளி விடுகிறதுபோலவும், தாம்பூல ரசத்தைக்
கொடுத்துத் தாம்பூல கவசத்தை தள்ளுகிறதுபோலவும்,
அனாத்மாவாயிருக்கிற விருபத்துநான்கு தத்துவங்களையு
மாந்த்மாவல்லவென்று புள்ளித் தத்துவங்கள் சடமாகியும்,
திரிபிமாயும், நஸ்வரமாயிருக்கிறபடியினாலே யனாத்மா
த்தானேயென்று நிச்சயித் திருபத்துநான்கு தத்துவங்களு
க்குஞ் சாஷியாய்ச் சச்சிதானந்த லட்சணராயிருக்கிறதா
னே பரமாத்மாவென் றெப்போதறிகிறுனோ; அனாதே
ஜீவன்முக்தன். இது வீட்டு: தத்துவக்ஞான மென்றும்,
பிரகிருதி புருஷவிவேக மென்றும், துத்தமானுத்ம் விவேக
மென்றும், சிற்சடவிடுவதென்றுஞ் சொல்லப்படும். இது
சாஷிய மதம். ஆகமா வவத்தாத்திரய சாஷி, அவத்தாத்
திரயங்களாவ தேதென்றால்? ஜாக்ராவவத்தை சொப்பன
வவத்தாத், சுருத்தியவத்தையென்றுமுள்ளன. அதில் ஜாக்
கிராவவஸ்தையாவ தேதென்றால்? பாகியேந்திரியங்களி
னாலே ஸ்தூல விபூயா பவம், ஜாக்ராவ க்தை யென்று
சொல்லப்படும். சொப்பனவவத்தையாவ தேதென்றால்?
பாகியேந்திரியங்க ளபாவமாயிருக்கிறபோ துநாந்திரி
யத்தினாலே சூக்ஷ்மங்கள் யட்டி: பொய்களா: மகிர்வசீய
ங்களாய்: வ்ரசனாமயங்கள் யிருக்கிற விஷயா துப்பவஞ்
சொப்பனமென்று சொல்லப்படும். சுருத்தியவத்தையாவ

தேதென்றால்? பாகியேந்திரியங்களும்; அந்திரியமாகிற
மனதும், ஸயித் தவத்தையோடு கூட வவத்தையா விர்த்தி
மயங்களாயிருக்கிற பிரியம், ரோதம், பிரமோதம், ஆனந்
தமென்கிறனையாவதுவஞ் சுருத்தியென்றுகொல்லப்படும்.
சிலபேர் ஜீவனுக்குக் கூட ஸ்தூல பிரமத்தினிடத்திற்
சேர்க்கை சுருத்தியென்று சொல்லுவார்கள். போதமயரா
யிருக்கிற ஆத்மா ஸ்தூலதேகத்தோடே கூடி ஜாக்ரபோ
கங்களை யதுபவிப்பர். சூக்ஷ்ம தேகத்தோடே கூடிச் சொப்
பனபோகங்களை யதுபவிப்பர். காரணசீரத்தோடே கூடிச்
சுருத்தி யதுபவிப்பர். தாத்திரிய வண்ணவாள், சை
வாள், சொப்பனவவத்தை ஜாக்ரத்தினுடைய ஸ்மரண
யென்றும், சொப்பனஞ் சத்தியத்தானே யென்றும், சொல்
லுவார்கள். வேதாந்திகள் சொப்பன மகிர்வசீயமா யசத்தி
யமென்று சொல்லுவார்கள். ஜாக்ரப்பிரபஞ்சஞ் சொப்ப
னப்பிரபஞ்சம் பேராலேயும், இந்திர சாலவித்தை போடே
யும், பொய் சித்தி: சொப்பனாலே ஆகிர்வசீயம் கற்பிதம்.
நாமரூபமெல்லாம்: விபூயா சித்தியம். ஜாக்ர: சத்தி:
ராதிபாதிசத்தியம், சொப்பனத்திற் பாரமார்த்தீசத்தியம்;
சுருத்திப்பிரமத்திற் பிரமவிவதிநீக்தம். சகலபிரபஞ்சமும் பி
ரமத்தினிடத்திலே மாயையினாலே கற்பிதம். பிரபுத்தானே
சத்தியம். மேகமானது சூர்யனை யெப்படி மறைக்கிறதோ;
நித்திரையு து மனுஷனை யெப்படி மறைக்கிறதோ; ஜாக்
கிரஞ்ஞானத்தை மறைத்து மய த்சத்தி: சொப்பனத்தையெ
ப்படி மறைக்கிறதோ; அப்படி யவத்தை யாத்மாவை
மறைத்து ஆத்மாவின் மேலி ல் ஜாக்ரத்தைக் கற்பிக்கிறதோ.
வேதாந்திகள்: அந்நித: திரயயுக் ளபத்தானதரும்
மாத்ம: ரூப மல்லவென்றும், ஜாக்ரவத்தியாசத்தினு

லே யவத்தாந் யங்க ளாத்மதரு ம்போலே தோற்ற
கிறதென்றும், அவத்தாந் ரயங்க ளாத்மவினிடத்திலே
கற்பிதமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். அதேதென்றவர்:
அன்னுவய விதி ரேகங்களிலே யுக்கணதருமந்தா
னே. அஃதெப்படியென்று? ஜாக்கிரதிகையிலேயும், சொ
ப்பனதிகையிலேயும், அந்தக்கரணமுண்டு. அதினுடைய த
ருமமா யிருக்கிற ஜாக்கிரதொப்பன வுபாதி களிலுங் கண்
டோம். சுழுத்தியி லந்தக்கர யில்லை. ஜாக்கிரதிகளு மில்
லை. ஆனதால்; அவத்தாந் திய மந்தக்கரணதருமந்தானே.
ஆதம் தருமமல்ல. அன்னு விதி ரேகங்களாவ தேதென
றால்? அது வுண்டானு லது வுண்டென்கிற தன்னுவயம். அ
துவில்லாவிட்டா லது வில்லையென்கிறது விதி ரேகம். அஃ
தெப்படியென்னில்? தந்துண்டானுப் பமுண்டென்புகண்
னுவயம். தந்துவில்லாவிட்டாந் பட்டமில்லையென்பது விதி
ரேகம். சைவ வைஷ்ணவாள்:—அவத்தாந் திரயங்களை யா
தருமமென்று சொல்லுவார்கள்.

பேரதமயராயிருக்கிற பாதநர் வந்தக்கரணத்தோடே
த்தாய பின்டம்போலே ஜக்கியப் பிரமையை யடைந்து
அதுபோலே யானார். அந்தக்கரணத்தைப் பொருந்தி தேக
தோடேயுடையவத்தாந் திரயங்களை யருபவிக்கிறதுபோ
லே தோற்றவர். வேதாந்த சாரத்தினாலேயும், குருப்பிர
சாதத்தினாலேயும், தேக சாரங்களைப்பிரிந்தந்த
க்கரணதருமங்க ளிவத்தாந் ரயங்க ளாத்மாவுக் கில்லையெ
ன்றறிந்து:—அவத்தாந் திரய சாக்ஷியாய், தேகாந்த கரண
சாக்ஷியாய், பேரதமயராயிருக்கிறதானே பரமாத்மா
வென் றெப்போ தறிகிறோமெப்போதே முக்தாத்மா
ஆத்மாவானவர், குணத்தி லிலக்ஷணம் குணத்திரயம்.

ளாவ தேதென்றால்? தத்துவ ரசோ த்மங்கள். குண
சமட்டி சாயியாவத்தை பிரகி தியென்று சொல்லுவார்க
ள். பிரகிருதி முதலான சகல தத்துவங்களுங் குணத்திர
யாத்மகமென்று பெரியவாள் சொல்லுவாள். இருபத்து
நான்கு தத்துவ விலக்ஷண ராத்மாவென்கிற விசாரத்தினு
லே குணத்திரய விலக்ஷண ராத்மாவென்றஞ் சொல்லப்
படுகிறது. குணங்கள் மூன்றும் பிரகிருதி அம்சந்தானே;
ஆத்மாவுக்கில்லை. பிரகிருதி சம்பந்தத்தினாலே குணத்திரய
ங்க ளாத்மவிட்டத்திலே கற்பிதமாய்த் தோற்றுகிறது.
வண்ணியிலே யிருக்கிற உக்ஷணத்துவம் பாண்டத்துக்குள்ளி
ருக்கிற ஜலத்திலே தோற்றுகிறதுபோலவும், புஷ்ப பரிம
ளம் வாயுவினிடத்திலே தோற்றுகிறதுபோலவும், ஜலசயித்
தியும் புதலத்திலே தோற்றுகிறதுபோலவும், தோற்றி
றது. வேதாந்தவிசாரத்தினாலேயும், குருப்பிரசாதத்தினாலே
யும், நிரக்குண ராத்மாவென்றறிந்து:—குணத்திரய சாக்
ஷியாய் ஜோதிசொருகு யிருக்கிறதானே பரமாத்மாவென்
றெப்போ தறிகிறோமெப்போதே முக்தாத்மா ஆத்
மாவானவர் அந்தக்கரண விலக்ஷணரென்றும், வாக்கும
னோதேக விலக்ஷணரென்றும், இவை யிரண்டும் ஸபுடந்தா
னே. இப்படியப்பட்ட ஆத்மாவானவர் சித்தோசட்டிமா வெ
ன்றால்? தார்க்கிகா ளாத்மா சமயர், மேகம்போலே யந்
தக்கரண சம்பந்தத்தினு லவ் பரமவினிடத்திலே யறிவு
பிறக்கிறது. மேகத்திலே மின் வடநுப்போல வென்று
சொல்லுவார்கள். சைவ வைஷ்ணவ ளாத்மாவை குண
குண குணமயரென்ற சொல்லுவார்கள்.
பமுந் தீபப்பிரகார போலவும் குடியிரு குரியப்
பிரகாரபோலவும் பிரகிருதி சக்திரப்பிரகாரபோலவும்

பாஷிய இருதயம்.

மென்று திருவார்த்தஞ் சொல்லுவார்கள். மீமாயினாள்
மின்மினிப் பூச்சிபோலவும், குன்றம்மினிபோலவும், சித்
சடாந்தமாவென்று சொல்லுவார்கள். சாக்ஷியாகும் போகி
களுஞ் சின்மயராத்மாவென்று சொல்லுவார்கள். வேதா
ந்திகள் சின்மயரென்று சொல்லுவார்கள். அந்தக்கரணசம்
பந்தத்தினாலே யாத்மாவுக்கு ஞானாகிரயத்துவ மென்று
தார்க்கிகளாள் சொல்லுவார்கள். ஆத்மா ஞானாகிரயரானபடி
யினாலே சேதனரென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ஆத்மா போத
மயரென்று வேதாந்தங்களிலே யாயிரமிடத்திலே சொல்லி
யிருக்கிறது. ஆத்மா சுயம்பிரகாசரான் படியினாலேயும்,
சாக்ஷியானபடியினாலேயும், பிரம்மரானபடியினாலேயும்
சின்மயர்தானே. ஆத்மாவானவாதித்யோ? அனாதியோ? ஆத்
மா தேகரோ? தேகேந்திரிய பின்னரோ? ஒரு தேகக்கிலே
யொருவர்தாமவோ? அனேகாத்மர்வோ? வெள்ளரால்? பவுத்
தரால்?—தேகமேயாத்மா? போகமேயோக்யம். கண்ணினாலே
பிரத்தியக்ஷமாக்கக் கண்டுகொள். அதுவே பிரமாணம்.
வேதாந்திரங்க ளெல்லாம் பாய், சகரணம் பாய், பா
லோகமும். பாய், கருமத்தினாலே ஸ்திரீபுருஷாள் கூடிப்
பிரபஞ்ச வந்தத்தியென்று சொல்லுவார்கள். தேகாசந்
தானே முகமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்
தர லிந்திரியங்கள் தானே யாத்மாவென்று சொல்லுவா
ர்கள். சிலபேர் பவுத்திரன் பிரான னரென யாத்மாவென்று
சொல்லுவார்கள். சிலமே பவுத்தான் மனதுதானே யாத்
மாவென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்தரால் புத்தியே
யாத்மா வென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்தரால்
குனிய மாத்மாவென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்
தமயரா யிருக்கிற வரது தேகேந்திரியாதி விலக்ஷணர்,

கரு-வது. தொம்பதார்த்தசோதனைப்பிரகாணம். 186

தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியா யிருக்கிறவர், கருவது
வென்றருபவருபியா யிருக்கிறவரப்போல வாத்மக
சட்பாவவிகாரரூபினார், பித்தியர், அனாதியென்று சொல்லு
வார்கள். ஆத்மாசாதித்யென்று, சட்பாவவிகாரங்களோடே
கூடினவரென்றும், பவுத்தரால் சொல்லுவார்கள். சாக்ஷியாவ
தெப்படியென்று வர:— பின்னிப்பிறந்தால்; பிறந்தவுடனே
செய்கிற கருமாதிகளும் பண்ணுகிறார்கள். பரீன், உவா,
விருத்தன், செத்தானென்று பிரத்தியக்ஷமாக்கக் காண்
படியினாலே யாத்மத்துவஞ் சாதிதானே. சட்பாவவிகாரங்
களுடனே கூடினவரென்று வர:—சட்பாவவிகாரங்களாவ
தேதென்றால்? கருவிலே யிருத்தல், பிறத்தல், வளர்தல்,
பருத்தல், குறைத்தல், கசித்தல், விவைகள் சட்பாவவிகாரங்கள்.
இந்தவாறுதே கவிக்காரங்க ளாத்மாவுக்கில்லை. இந்தத்தேக
மொன்று மாத்திரமினித்திலே தோற்றுகிறது. தேகத்தி
லே முக்கிய ருமங்க ளாத்மாவினித்திலே யிருக்கியகத்
தம். ஆத்மா பாவவிகாரரூபினார். அனாதியித்தியுத்தான்.
ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம், மங்கேகரித்தால் வெருகரு
தி விரோதம். ஆத்மாவுக்கு அகித்தியத்துவமும் வரும்.
அகித்தியத்துவ மங்கேகரித்தால்; பவுத்தமதமாம். அந்தமத
த்திறம் ஹ்ருஷணமேதென்று வர:—ஆத்மாவுக்கறித்தியத்துவ
மங்கேகரித்தால்; தேகத்தோடேகூட, ஆத்மாப்பிரதிருக்கிற
ரென்று சொல்ல வேண்டும். இந்த ஜன்மத்திலே பண்ணின
யெக்கிய நானதபச ருமங்களுக்கும், பாவங்களுக்கும்,
பொகாருபவது ளிலிஸ் மல் ராசம்வரவேண்டும்? ஜன்மார்
பிரத்யே பண்ணின கருமங்களுங் கர்த்தாவாயிருக்கிற
தேகத்ததனும் கசித்துப் போனபடியினாலே இப்போது
தேவதத்த னனுபவிக்கிற தேகத்தாருகோகும் முன்செய்த

கருமம் மறுவே வரவென்று கருமமன்றியிலே சக
வர்க்கங்களிலே வேண்டும்? உண்டான சிவவுக்கு முன்
வாசனாகுணம் நஷ்டமாப்போன படியினாலேயும், இஷ்ட சா
தனான மில்லாத படியினாலேயும், தன்னியபானத்திலே பிர
விருத்தியில்லாத போகவேண்டும்? முன்னம்திலே செய்
தகருமங்களே அவென்றங்கிரியாவிட்டா லோகத்திலேயில
பேருக் கைஸ்வரியம், சிலபேருக்குத்தாரித்திரம், சிலபேருக்
குச்சகம், சிலபேருக்குத் துக்கம், சிலபேருக்குத்தீர்க்காய்சு,
சிலபேருக்கு அப்பாய்சு, சிலபேரோகிகள், சிலபேரோகி
களென்கிற போகவிசெத்திரங்க ளில்லாதே போகவே
டும்? ஆனபடியினாலே; இதற்கேதவாய்ப் பூருவ கருமங்களு
முண்டு. கருமகர்த்தாவாயிருக்கிற ஆத்மா சித்தியர்தானே
யென்றங்கிரிக்கவேண்டும்? ஆத்மா சித்தியரென் றீசுகரம்
பிதமாயிருக்கிற வேதசாஸ்திரங்க ளெல்லா முடிந்த யிடுகி
ன்றன. அஃதப்பிரமாணமானால்; மாதாவெ றும், பெண்
னெ றும், சகோதரியென்ற மிவர்களைத் தொடலாகா
தென்கிற வாசாரமுதலியதெல்லா ள்கிரியா போகவேண்
டும்? அமுலமாகப் போகவேண்டாம். அப்படிச் சொல்லுகிற
பவுத்தம் அப்ப மதத்தானே.

ஆனதா லாத்மாவாவார் சித்தியர்தானே. சரேயிரகி
தர்தானே சரேயிராவதென்றால்? ஜனமரணயிரண்
டுத் தேகதருமம், பரிதாபங்கள், பிராணதருமம், சோகமோ
கங்கள் தக்கரணதருமம், இரத்தச் சரீரிகளு மாதாவினி
த்திலே கற்பிதமாய்த் தோற்றுகிறது. ஆத்மாவானவர் அது
பரிமாணமோ? மத்திம் பரிமாணமா? அப்பரிமாணமோ
வென்றவர;—ஆத்மா மத்திம் பரிமாணம். சாவபவர். தேக
மெவ்வளவோ அதுவளவுகிறது. மசகாதி தேகங்களுக்கு

ள்ளேயு மதுக்குத்தக்கதா யிருப்பா. கஜா, இரத்தங்களுக்குள்
ளேயு மதுக்குத்தக்கதா யிருப்பர். மனுஷ்ய தேகங்களுக்
குள்ளேயும், பசுவாதி தேகங்களுக்குள்ளேயும், பகியாதி
தேகங்களுக்குள்ளேயு மந்தித்த தேகத்துக்குத் தக்கதாக
யிருப்பர். ஆனபடியினாலேயு மந்திம் பரிமாணமென்று
பவுத்தாள் சொல்லுவார்கள். அப்படி அவவயத்தானே
கூடியிருப்பாடென் றங்கிரித்தா லாத்மாவுக் கனித்தியத்து
வம்வரு மதை யாத்மாவுக் கிருகிரித்தாற் பண்ணின கரும
மென்ப பரிமில்லாமலும், பண்ணாத கருமபலம் வருகிற
தாகவும், முன்சொன்னபடி மூலம்வரு மானதால்; மத்தி
மபரிமாண வாதங்கூடாது. சைவ வைஷ்ணவா ளனுபரி
மாண மாத்மா:—மசகாதி தேகங்களுக்குள்ளேயிரவேசிக்கி
றார்; அந்தந்த தேகத்திலேயிருந் தும் வெளியிலேயோகிறார்.
கஜாதி மனுஷாதி பகியாதி தேகங்களுக்குள்ளே
யிரவேசிக்கிறார்; அந்தந்தேகங்களுக்குள்ளேயிரவேசித்து
வெளியிலேயோகி அதுமாத் மால்ல:—சுவர்க்கத்துக்
குப்போகிறார், நாகத்தக்குப்போகிறார், திருப்பவும் வருகிறா
ரானபடியினாலே யணுத்துவ மில்லாதே போன லாத்மாவு
க்கு லோகாந்திரத்திலே கமனாகமம், தேகங்களுக்கு
ள்ளேயிரவேச மிந்தத் தருமங்களெல்லாம் கூடாது. ஆன
தா லாத்மா வணுத்தானெயென்று சொல்லுவார்கள். அது
கூடாத்மா விபுதானே. ஆத்மாவுகின்றத்தேகத்திலேயின்
றுத்தீங்கி யின்பினாலுதேகத்தி யிரவேசிக்கிறது கமனாகம
னாகிகள் இவைகளைவிட மந்தக்கரண லுபாதிபையப்பற்றிக்
கற்பிதமாகத் தோற்றுகிறது. பரிதமயராயிருக்கிற பரிமா
த்மா மஹாகாசப்போலே யிருந்தார். அப்பேகடங்கள்
பொருளென்கவந்தக்கரண தருமங்களைச் சாஷங்கள்

பாஷிய நாயம்.
பொருள்வனேக... நதக்கரண... சைதனனியங்கள்
ஜீவரென... சொல்லப்படும்.
ஜீவ... துவவ் கற்பிதம். பியாபகராய் விபுவாயிடுக்கிற
வாத்மாவிலிடத்திலே யந்த... யோகத்தினாலே சக...
தருபுகளுவ் கற்பிதமென... தாந்த... மையாகிய
முர சமைகிறது. ஆத்மா விபுவென... தானே சொல்லவேண்
டுமென்றுவர... சர்வத்திராகாரியோபல... விபு இத
ற்குத் தாற்பரியம். ராமேசுவரத்திலேயிருக்கிற தேவதத்த
னுக்குக் கோலக்கொண்ட... லேயிருந் தும்...
வெருகிறது, அது அது... ராணமென்று சொல்...
மும்? பலத்தை யிருக்கிறதிலே காரணமாயிருக்கிற அந்த
வதிஷ்டருளம் ராமேசுவரத்திலே யிருக்கிற திவ்வதத்த
டைய வணுவாயிருக்கிற வாத்மாவின் பேரிலே யிருந்தது
அந்தப்பலத்துக்கு மதிஷ்டத்துக்கு சம்பந்தமின்...
படியினாலே ராமேசுவரத்திலே யிருக்கிற திவ்வதத்தனுக்குக்
... வத்கொண்ட... யிருந்தவருவ...
ப்பிரபந்தியில்லாதேயே... வணும்? ஆனதர் ஸாத்மாவியு
இன்னஞ் சொல்லுகிறோம். ஆத்மா வணுவானால்; கிரகிலே
பாத்மாவிருந்தால், கரிலே கிள்ளினால் நோய்மற் போக
வேண்டும்? அல்லது... யாத்மாவிருந்தாற் மலையிலே
குட்டினால் வலியாமற்போகவேண்டும்? இரண்டிடத்திலேயு
மாத்மாவிருக்கிறானாலே... வலியல்லாதே போகவேண்
மும்? ஆத்மா வணுவானால் அ... வாத்மாவின் லாமற் போக
வேண்டும்? சரீரத்திலே பத... பத்திடத்திலே யொ
ருமித்துக் கிள்ளினும் பத்தி... திலேயும் வலியாமற்போக
வேண்டும்? ஆத்மா வணுத்த... யவ... வதிவு திபப்
பிரப... ம்போலே பென்று...

னல்; சக... களாத்த... மோ? ஞானதருமமோ? ஞா
னதருமமானு லென்னிடத்திலே வலிக்கிறது பென்னிடத்தி
லே சக... கமென்கிற வியவகாரங்கூடாது. சக... கங்கள்
ஞானகுண... வாத்மதருமென்று சொன்னால்; னீ யணு
வென்று சொல்லிய வாத்மாவுக்குக் காலிலேயிருக்கிலேயு
மேகமாய்ச் சக... கபுவய் கூடாதென்று முன்னமே
னவித்திருக்கிறோமே? அப்படியில்லையாத்மாவுக்கும், ஞான
குணத்துக்கும் திபப்பிரபைபோலே பேதயில்லை. ஆனபடி
யினாலே... க்காநபவய்... மெயன்று சொன்னால்?
... மும்... வங்கிருத்தியேயா
னல்? னீ இக்கியாமலிருந்தாது மாத்மாவுக்கு விபுத்தவம்...
தது. ஆனபடியினாலே... வாத்மா விபுதானே... னீ சொன்
னவணுத்துவ மாத்மாவுக்குக் கூடாது. ஆத்மாவியு...
தத்த... வி... வே... தத்திற் பிரவேசித்து லோகாந்
த... குகம்... திகள் கூடாதென்று சொன்னியேயானால்?
... க... ம... ம... யந்தக்கரண சம்பந்த...
... க... அந்தக்கரண தரும... யிருக்க... ரவே
மாதிகெள்ளலாம் விபுவாயிருக்கிற வாத்மாவின்...
கற்பிதமாகத் தோற்றுக்கிறது... யினாலேயாத்மா விபு
தானே. ஆத்மாவானவர் கர்த்தாவோ? அகர்த்தாவோ?
புத்தகர்த்தாவோ? அகர்த்தாவோவென்று வர...
திகள் மனோபுத்தி கர்த்தாவன்று சொன்னார்கள். அதற்குச்
சங்கியாள்... யிருக்க... வந்தக்கார...
தரு... கூடுமோ? கூட... தென்கிற சங்கைக்கி, ஆதம
சனரிதானத்தினாலே யந்த... துக்குக் கர்த்தருத்து
வங்கும். அதுவல்லாமலக் க்கரணம் விகாரியானபடியி
னாலேயுங் குணியானபடியினாலும்... யாத்மாவதுவமா

கிற கர்த்துருத்துவ மந்தக்காரர் துக்குந்தானே சொல்
லவேண்டும். நிருவிகாராய், நிரக்குணாய், அசங்கராயிருக்
கிறவாத்மாவுக்குக்கர்த்துருத்துவங்கடாதென் றுத்தாம்.

மனதினாலே சிந்திக்கிறேன், மனதினாலே அவனைப் பண்ணுகிறேன். மனசிறுவிடத்திலே மனதுக்குக் கரணத்துவங் கண்டிருக்கிறோம். கரணமாகியமனதுக்குக்கர்த்துருத்துவங் கூடாது. கரணகர்த்துருத்துவமிரண்டு மனதுக்குத்தானே யங்கேகரிக்கில்லையோதமென்றும்சென்விதமுத்தினாலேசக லமங் கூடுமென்றும், ஆத்மாவசன்கர், உதாஃகதபாவர், நித்தியர், நிருவிசுப்பர், நிராகாரர், நிராகுணர், நித்தனாபு போதகோருபர். பிரகிருதி அந்தக்கரணத்து அவிலேகத்தி னாலேயாத்மாவுக்குச்சுசுசாரம்வருந்தபிரகிருதிக்கிக்கர்த்துருத்துவங் சுத்தராமென்றும், பிரகிருதி புருஷாவிலேகத் தினாலேமோஷமென்றும், வேதாந்திகளுக்கள்ளே மகி யாளங்கேகரித்தார்கள். வேதாந்திகள் நான் காத்தானேயு ல்லியநுபவமிருக்கிறபடியினாலேயும், வேதாந்திகளு மாத்திரமேயுண்டாகுந்தவென்ற சொல்லுகிறபடியினாலே யும், எத்தனவான்காத்தவென்றசொல்லிக்கர்த்துருத்துவ லக்ஷணமிருக்கிறபடியினாலேயும், கிரியாநுபவமானதங் வங் கர்த்துருத்துவமனசிறுலக்ஷணமாத்மாவுக்குருக்கிற படியினாலேயும், புருஷன்றானே கர்த்தா. கரணமாகிருக் கிற வந்தக்கரணத்துக்குக் கர்த்துருத்துவங் சொல்லக்கூடா து. ஆளுசைங்கியிருக்கிற மாத்மாவுக்குக்கர்த்துருத்துவ மெப்படியென்று சங்கித்தாகரணவிஷ்டடாயிருக்கிற வாத்மாவுக்குத்தானே; கர்த்துருத்துவங் சாதனம். ஸூன வாலக விருக்கிறவாத்மாவுக்குத்தானே கர்த்துருத்துவம். அதிமாத்மாவல்லாத்மாவுக்குத்தாவானபடியினாலேயிவர்

தானே கர்த்தாவென்று சொல்வென்றும் ஆளு கர்த்தரு
த்துவங் கற்பிதமோ? வாஸ்தவமோ வென்றவா:— தார்க்
கோள், வைவடினுவாள். கர்த்தருத்துவம் வாஸ்தவ
மென்று சொல்வவர்கள். இரும்பு சுடுதென்கிறபோலே
நான் கர்த்தாவென்கிறது யாந்திரமே.

அஃதெப்படி யெனில்? தச்சுனவன் வாச்சியுளியோடே கூடாது. இவ்வாறு தச்சுனவன் செய்வான்; அவைகளுடைய கட்டாவிட்டாற் றாலே செய்வான். அப்படிப் போலே யாத்மா கரணங்களுடனே கூடின லப்போது கான் கர்த்தா போக்தான். அங்ஙனம் தோற்றுவார்; கரணங்களுடனே கூடாதிருந்தால் நிஷ்கிரியராகவியுருப்பார். ஆனதால் தம் வினிடமிலே கட்டுருத்தவன் கரணகம்பிதம். சில போல் படிக்காத வாத்தியவானவர், பிரம்பிரதிலிம்ப, ரொம்பம், சில போல் பிரம் அம்ச மிவ்வொன்றும், சிலபேர் பிரம் சகிரொன்றை சொல்லுவார்கள். ஜீவரகணம் மும் பரபிரதிலிம்ப பகஷம், அம்சாமச பகஷம், அவச்சி னபகஷம் ஆகியும் வேதஞ் சொல்லுகிறது. சூத்திர பாரத விசாரித் திருக்கிறார். விரும்புபிரதிலிம்பபாவ பதார்ப்படிமென்றவர்:—சூத்திரன்போலேயும், சூரின போலேயும், முகம்போலேயும், பரமாத்மா. ஜலசூத்திரன் போலேயும், ஜலசூரிபன்போலேயும், கண்டுகியிலேபிரதி பகம்போலேயும், ஜலத்திலேபிரதிபகம்போலேயும், ஜலா காயம்போலேயும், ஜீவன். அஃதெப்படி யென்றவர்:—மாயாப் பிரதிலிம்ப சைதன்ய மிகரணென்பார்கள். பிரம் சைதன்ய மலித்தையாவந்த கரணப் பிரதிலிம்ப ஜீவனென்பாரது ளிலைவ ளிரண்டுவிதமாய்க் கருதினார்.

கசு 2

பாஷிய இத்தயம்.

இனி முன்னுதிதமாய்க் கற்பிக்கிறது யாதென்றால்? மஹாகாசம், கடாகாசம், ஜலாகாசம்போலே மாயாப்பிரதி விம்பச்சதன் னியமீசுரன். அவித்தையுப்பிரதிவிம்ப சைதன்னியம் கடஸ்தர். அவித்தையென்றும், பிரகிருதியெ ன்று பிரண்டு மொன்றதானே. அந்தக்கரணப் பிரதிவிம்ப சைதன்னியம் ஜீவர். இனி காதுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறதாவ தேதென்றால்? போதமயர்ப்பாழாதி. மதாசம் போலே மாயாப்பிரதிவிம்பச்சதன்னியமீசு. மேகாசம்போலே யவித்தையுப்பிரதிவிம்பச்சதன்னியம் கடஸ்தர். கடஸ்தரோலே வந்தக்கரணப்பிரதிவிம்பச்சதன்னியம் ஜீவன். சிலபேர் பெரியவான் கடலாகாசம்போலே, மாயையிலே பிரமப்பிரதிவிம்பித மீசுரர். அந்தையிலே ஈசுரப்பிரதி விம்பிதம் கடஸ்தர். அந்தக்கரணத்திலே கடஸ்தப் பிரதி விம்பிதம் ஜீவர். இந்தப்பக்கத்திலே—பிரமத்தினிடத்தி லே மாயையினாலே ஈசுரர் கற்பிதர். ஈசுரரின் திலே யவித் தையிலே கடஸ்தர் கற்பிதர். கடஸ்தரின் திலே அந்தக் கரணத்தினாலே வான் கற்பிதனென்று சொல்லுவார்கள். முன்னொன்ன மதத்திலே பிரமத்தினிடத்திலே மாயையி லே ஈசுரர் கற்பிதர். பிரமத்தினிடத்திலே யவித்தையினாலே கடஸ்தர் கற்பிதர். பிரமத்தினிடத்திலே பந்தக்கரணத்தி லே ஜீவன். கற்பிதன். இப்படியும் பப்பிரதிவிம்பத்தையு மாயிற்று. இந்தப்பக்கத்திலே பிரதிவிம்பமாபிரகிருதிஜீவன் மித்தியாபூதனாகப் படியினாலே யவனுக்குக் கர்த்துருத்தவக் கூடாது. போக்குருத்தவன் கூடாது. இதுமாதிரம் ஸ் பப்பிரதிவிம்ப ஜீவனுக்கு பந்தமென்றும், சுத்தாத்மா வுக்கு மேரூகமொயும், பந்தமோகூதவகளுக்குக் கர்த்தா விரண்டாம். இதுமாதிரம் ஸ் பப்பிரதிவிம்பனுதித

147

கரு-வது. தொம்பதார்த்தசோதனைப் பிரகாரம். கசு 2.

கற்பித ஜீவனுக்குக் கருசாரித்துவம் கூடாது. வருவ தால்? விம்பப்பிரதிவிம்பபாவபக்தம் பேசுது. கல்ஸதல் ல. இத்தற்கு அம்சம் சபாவபக்தாஸ்ஸத. கருதெப்படி யென்னில? சுத்தசைதன்னியம்பரப்பிரமம். இன்ன மாயை யுடனே கூடி விசுரானு. அந்தப் பிரமந்தாலே யவித்தை யுடனே கூடிக்கூடாது. அந்தப் பிரமந்தாலே யந்தக் கரணத்திடலே கூடிக்கூடாது. இவைகள்தான் கரண வித மாய்க் கற்பிதறுது. மதாசம் கடாகாசம் ஜலாகாசம் போலே இனி முன்னுதிதமாய்க் கற்பிக்கிறதாவ தேதென் றால்? பிரமத்தமாய் மீசுரன். இவ்வான், கடஸ்தரோன்ற, ஜீவனென்று ஆக முன். மஹாகாசம் கடாகாசம் ஜலாகா சம்போலே இனி பிரண்டிதமாய்க் கற்பிக்கிறதாவ தேதெ ன்றால்? மதாசம் கடாகாசம்போலே ஜீவிகர னிர ண்டொனே. அந்தப்பக்கத்திலே பரமாத்மாவு மீசுரனுமொ ன்று, கடஸ்தரும் ஜீவன் மொன்றென்று சொல்லுவார் ளன்.

இந்தப்பக்கத்திலே பிரமம்மீசுரன். ஈசுரம்சங் கடஸ்தர். கடஸ்தாயிசம் ஜீவனென்று சிலபேர் சொல்லு வார்கள். சிலபேர் பெரியவான்மாயேராதிகசைதன்னியமீசு ரன். அவித்தையோபாதிதர் ஜீவனென்று சொல்லுவார் கள். சிலபேர் அவித்தையோபாதிதராகிய கடஸ்தர்தானே ஈசுரர். அந்தக்கரணபாதிதர் ஜீவனென்று சொல்லியம் சரம்சயவபக்து. சொல்லுபார்கள். பொறியும் வன்னி யும் போலே திருஷ்டாந்தம்—வன்னிபரமாத்மா, பொறி ஜீவர். இந்தப்பக்கத்திலே ஜீவன். பிரமம்—பிரம் மாவயவம், விபு. அது அம் பரமார்த்தமாய்க் கூடாது? கற்பிதமாய்க் சொல்லவேண்டும். சுத்திதம் பொய்

கசுசு பாவிய இருதயம்.

யான படி அவை அதுக்குக் கடாகாச மஹாகாசம்போலே அவசின்ன கும்மல்லது. மஹாகாசம்போலேபரமாத் மா. கடாகாசமே ஜீவன். இவை யிவ்வியதமாய்க் கற்பிக்கிறதினால்தெப்படியென்னில்? மாயா அவசின்ன சைதனிய மீசுரர். அவித்தையா அவசின்ன சைதனியம் ஜீவர். வித்தையா அவசின்ன சைதனிய மீசுரர். அந்தக்க ரண அவசின்ன சைதனியம் உவனென்று சொல்லிக் கடா காச மஹாகாசம்போலே சொல்லுபவர்கள். வெபேர் மாயைக்கும், அவித்தைக்கும், பேதலென்றோடு கூடின சைதனிய மீசுரர்தானே வித்தையுடனே கூடின சைதனியந்தானே ஜீவன். அவர் தானே கூடஸ்தரென்று சொல்லுவார்கள்.

இந்த ஜீவாத்மா ஒவ்வொரு தரென்று வர்—மஹாகாசம் ஜலாகாசம்போலையும், மஹாகாசம் கடாகாசம்போலையும், பரம்பிரமத்தினிடத்திலே ஜீவன் கற்பித்தன். சிலபேர் சூரியனானுனே (பசூரியன்போலே), சந்திரனானுனே யுபசந்திரன்போலேயும், வன்னிதானே திபும்பேர்லேயும், லிங்கம்பேர்லேயும், தோற்றுக்கிறதானுனே பிரமந்தானே அவித்தை வந்தக்கரண வுபாதிபுடனாகும் ஜீவனென்று தோற்றுக்கிறதென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவான் வன்னிலிங்கப்போலே ஜீவிகரானென்றிருக்கிறபடியினாலே ஈசுராம்சம்ஜீவன், ஈசுரனிடத்திலே ஜீவன் கற்பித்தனென்றதாய்க் காவசன மிருக்கிறதென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவான் சிருஷ்டிக்கிறுன்னையும், சுருத்தி மூர்ச்சுசம் கியிலேயும், கூடஸதப்பிரமத்தோடே ஜீவனை உயத்தை படைந்திருக்கிறுன். மம்பவும் வெவியிலே வருகிறுன், ஆனபடியினாலே, கூடஸ்த

கரு-வது. தொம்பதார்த்தசோதனை பிரகாசம். கசுசு

ரிடத்திலே ஜீவன் கற்பித்தனென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவான் பிரமத்துக்கு முன்றவானுனே பிரமம் மாயையுடனே கூடி ஈசுராவதாரமானுனே அவித்தையாப் பிரகிருதியுடனே கூடிப் கூடஸ்தாவதாரமானுனே பிரமந்தானே யந்தக்கரணத்துடனே கூடி ஜீவனவதாமானுனே ரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவான் மாயையுடனே கூடிப் பிமமீசுரானுர். ஈசுரனானுனே யவித்தையோபாதிகராய்க் கூடி ஈசுரானுர். கூடஸ்தர்தானே யந்தக்கரணவாதிராய் ஜீவனானுனே சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவான் சுத்தசத்துவப்பிரதானமானுனே இருக்கிற பிரகிருதியான மாயையென்றும், மலினசத்துவப்பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதி வலித்தையென்றும், தமப் பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதியானே பிரகிருதியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். பிரமத்தன்மையந்தானே மாயையுடனே கூடி பிமித்தகரணமானுனே ஈசுரானுர். பிரமந்தானே பிரகிருதியுடனே கூடி யுபாதானகரணமான கூடஸ்தரானுர். பிரமந்தானே யவித்தையாவந்தக்கரணத்துடனே கூடிப் போக்தாவானுனே ரென்று சொல்லுவார்கள். அவித்தையும், மாயையும், பேதபகூத்திலே மாயையுடனே கூடின சைதனிய மீசுரர். அவித்தையுடனே கூடின சைதனியம் ஜீவன். மாயையில்கூட யென்கிற பகூத்திலே யவித்தையோபாதிக சைதனிய மீசுரர்தான் வரே. கூடஸ்த வந்தக்கரணத்துடனே கூடின சைதனியம் ஜீவாத்மா வன்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவான் அவலிபுத்தென்றும், அக்ஷரென்றும், தரென்றும், பிரகிருதியென்றும், ஆனந்தமயரென்று மெல்லாமொரே தன்மையாகக் சொல்லுவார்கள். தட்டா

கசுகா

கசுகா

கந-

கந-

குலே ஜீவன் இருதயடைந்து வுபரித்திருக்களுடைய வுப
தேசத்தினுலே புருஷே தன்னறிவுவந் துடனே பிரம்மனார்.
ஸ்தானுவத்குணப் அவித்தையினுலே புருஷனென்ற பிரமி
ந்து ஸ்தானுவென்கிறவறிவினுலே புருஷப்பிரம்மபொருத்
ருணஸ்தானுவாகத்தானேயிருக்கு மப்புடிப்போலப் பிரம
த்தினிடத்திலே யவித்தையினுலே கருதமா யிருக்கிற
ஜீவந்துவப்பிரம்மபொருத் பிரம்ம பிரம்மாகத்தானேயிரு
க்கும். பிரம்மென்கிறதும், ஆத்மாவென்கிறதும், ஆகமென்
கிறதும், புருஷனென்கிறதும் மெல்லும் பரிபுரப் பந்தானே
பிரமந்தானே விசுவாத்மா, பிரமத் தத்தவிர பந்தே ஈசுர
னில்லை. பிரமத்தைத்தவிர வேறே கூடஸ்தரில்லை. பிரமத்
தைத்தவிர வேறே ஜீவனில்லை. ஆத்மையினுலே வேதமெல்
லாம் பிரம்மென்றுதானே சொல்லு என்றன யிருத்தைத்தவி
ரக் கூடவில்லை. தன்னுவத்தவிரப் பந்தமில்லை. ஈசுரத்தைத்
தவிரப் பூஷணமில்லை. சந்திரத்தைத்தவிர அலையில்லை.
அப்புடிப்போலப் பிரமத்தைத்தவிர பிரபஞ்சமில்லை; பிர
பஞ்சம் பிரம்மயந்தானே. பிரமத்தி னிடத்திலே:— பிரபஞ
சம், ஈசுரர், கூடஸ்தர், ஜீவன், சகலமும் கற்பிதமானபடியி
னுலே பிரமத்தைத்தவிர வேறே யொருவனையு மில்லை.
சகலமும் பிரமந்தானே. விசுவத்தவிரப் பிரம்முண்டு
ஈசுரன்தவிரப் பிரம்முண்டு, கூடஸ்தைத்தவிர பிரம
முண்டு. ஜீவன்தவிரப் பிரம்முண்டு, பிரமத்தைத்தவிர
ஜீவனில்லை, பிரமத்தைத்தவிரப் பிரபஞ்சமில்லை, கூடஸ்தரில்
லை, கூடஸ்தருமில்லை, சகலமும் பிரமந்தானென்று வேத
ந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. சூரியமும் ஜலப்பிரதிவீம்பு சூ
யன்போலவும், சந்திரமும் ஜலப்பிரதிவீம்புசந்திரன் போல
வும், பிரம்முண்டு ஜீவனுண்டு, இரண்டுபேருக்கும்

தமில்லை. அந்தக்கரண மாகிய ஜலத்திலே பிரம்மமாகிய சூரிய
ன் பிரதிபலித்து ஜீவனுந் வுபசூரியனுந் ரப்பிரமத்தைத்
தவிர வேறே ஜீவனில்லை. அந்தக்கரணத்திலே பிரமத்தினு
டைய பிரதிவீம்பும் ஜீவன். மாயையிலே பிரமத்தினுடைய
பிரதிவீம்பு மீசுரன். அவித்தையாகிற பிரதிவீம்பிலே பிர
மத்தினுடைய பிரதிவீம்பு கூடஸ்தர். சிஸ்பேர், மாயாப்
பிரதிவீம்பு மீசுரனானே; அவித்தையாப் பிரதிவீம்பும்
ஜீவனுனென்று சொல்லுவார்கள்.
அம்சரணம்சுபுஷ்பத்திலே அக்கினியும், பொதியும்,
போலே புருஷடார்த்த அக்கினிபோலே பிரம்மம். பொதி
போலே ஜீவன். அக்கினியானது யிரும்பிலே மேலும் கீழு
முள்ளும் பொதியு மெங்கும் விராபித்துக்கொண்டிருக்கிற
துபோலே; அவித்தையா வந்தக்கரண வுபாதியை யுடைத்
தாயிருக்கிற பிரமசுதன்னிப் பவித்தையா வந்தக்கரணங்
களை யுள்ளும் வெளியு மேலும் கீழும் விராபித்து
க்கொண்டிருக்கு மதுவே ஜீவன். அவச்சின்ன பக்ஷத்திலே
மஹாகாசம், கடாகாசம்போலே திரஷ்டார்த்தம். அவித்
தையா வந்தக்கரணரணிகுலே யுள்ளே மறைக்கப்பட்
டுப் பிரம சுகதன்னியம்-ஜீவனுந்-தேகேந்திரியாதிசாக்ஷி
யாய்ச் சக்ஷி யானந்த ருக்ஷணமாயிருக்கிற தானே; பரமாத்
மாவென்று சகல வேதார்த்தங்களுக்கும், சகலமான பெரி
ரியவையுக்கும், கித்தார்த்தம். இந்த வரத்தாவுக்கு விஷயா
தபோத்திலே இந்திரியத்துக்கும், விஷயத்துக்கும், சம்
பந்தங் காரணம். இந்திரியத்துக்கும், மனதுக்கும், சம்பந்தங்
காரணம். மனதுக்கு மாத்மாவுக்கு சம்பந்தங் காரணமெ
ன்றுஞ்சொல்லுவார்கள். கூடஸ்தராகிற ஆனந்தமாயீசுரனெ
ன்றும், விசுவாத்மையன் ஜீவனென்றும், சூந்திரக்காரம்மம்.

கடு 11

பாஷிய இருதயம்

சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்கள், லோக பிரசித்தி, ஜீவீசரர் தேகத்தக்குள்ளே யிருதயத்தி லிருந்து றுர்களுண்டு வெகு பிரசித்தி. கரர்க்கோன், சாங்கியாள், மம் பரவர்களுடையமதம்: கூடஸ்தராகிறவானந்தமயர் பரமத்திகஜீவன், வீக்ஞானமயர் வியவகாரிகஜீவன், விஞான மந்தக்கூனமென்றும், கூடஸ்தராதானே ஜீவனென்றும் சொல்லும். பாஷியக்காரமதம்: விசுவத்துக்கும் பிரமத்துக்கும், பேதமில்லை. ஜீவனுக்கும், பிரமத்துக்கும் பேதமில்லை. ஜீவானுவ கடாகாசங்களைப்போட்டு யோகமாகவென்று பேதமில்லை. பிரமத்தைத்தவிர இண்டாம் வஸ்துவில்லை; சகலமும் பிரமந்தானெயென்றுபெய்வானுவாய்க்கூட.

பதினாந்தாவது

தொம்பதார்த்தசோதனைப்பிரகாசனம் முற்றிற்று.

பரிஞராவது

மாயா அவித்தயாநிருபணப்பிரகாசனம்.

மாயையநிர்வசநீயமாயிருக்கிறபடியினால் மாயோபாதி கசைதனனியமீசர், அவித்தையோபாதி கசைதனனியம் ஜீவனென்று சொல்லப்படும். மாயையவித்தைகளுக்கு லக்ஷணமெதெனில்? மாயையென்றும், அவித்தையென்றும், பிரகிருதியென்றும், அவ்வியத்தமென்றும், பிரதானமென்று மிவைகளெல்லா மேகவர்க்கியந்தானே. ஸ்சைபிங்களாயிருக்கிற காரியங்களைப்பண்ணுகிறபடியினாலேயும், மெய்யாயும் பொய்யாயுமிருக்கிறபடியினாலேயும், அசைதனமாயிருக்கிறபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். மோகாரமாயிருக்கிறபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். கண்ணுக்குக் காணப்படாதபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். சூலத்திற்கு முபாதானமானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். வித்தைக்கி விரோதியானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். ஞானபின்னமானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். மறைப்பானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். இவைகளெல்லா மீசர்சந்திரோபாதிதானே. சிலபேர் பெரியவாள் மானியத்திடைய அம்சம் பிரகிருதியென்று சொல்லுவார்கள். அவித்த கருமப்பென்று வைஷ்ணவாள் சொல்லுவார்கள். அக்ஞான மபாவருப யித்தியா க்ஞானமென்று தார்க்கோள் சொல்லுவார்கள்.

கரு-வது மாயா அவித்தையாநிருபணப்பிரகாசனம். கருக

கிறபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். மோகாரமாயிருக்கிறபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். கண்ணுக்குக் காணப்படாதபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். சூலத்திற்கு முபாதானமானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். வித்தைக்கி விரோதியானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். ஞானபின்னமானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். மறைப்பானபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும். இவைகளெல்லா மீசர்சந்திரோபாதிதானே. சிலபேர் பெரியவாள் மானியத்திடைய அம்சம் பிரகிருதியென்று சொல்லுவார்கள். அவித்த கருமப்பென்று வைஷ்ணவாள் சொல்லுவார்கள். அக்ஞான மபாவருப யித்தியா க்ஞானமென்று தார்க்கோள் சொல்லுவார்கள்.

அவித்தை மோகமயமென்று வெதாந்திகள் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் வாசனமயமாகியும், கருமமயமாகியும் மோகமயமாகியும் அவித்தை யிருக்கமென்று சொல்லுவார்கள். சத்துவப்பிரதானமாயிருக்கிறபடியினால் மாயையென்று சொல்லப்படும். மது ஈசர்ஷபாதி. மவினசத்துவப்பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதி அவித்தையென்று சொல்லப்படும். ஜீவோபாதி. தம்பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதியைப்பிரகிருதியென்று சொல்லப்படும். மது கூடஸ்தருபாதி. ஜீவோபாதிதானே. ஜீவோபாதி யென்றும், மாயை ஈசரோபாதி யென்றும், சொல்லுவார்கள். சிலபேர்வித்தை ஈசரோபாதி யென்றும், அந்தக்கூனம் ஜீவோபாதி யென்று சொல்லுவார்கள். மாயை யவித்தைகளுக்குப் பேதப்படித்தினே. அவித்தையோபாதிதானே. ஜீவோபாதி யென்றும், மா

யை ஈசரோபாதிபெயன்றுஞ் சொல்லுபார்கள். ஈசரணவுபா
திக ஈசரொன்றும், காரியவுபாதிக்க ஜீவனென்கிறபடித்
திலே பிரகிருதி முதலாய்ப் பிருதவாய்ந்த மீசரவுபாதி.
ருக்ஷமதேகம் ஜீவோபாதிபெயன்று சொல்லுவார்கள். சில
பேர் பஞ்சபூதங்கள் தானே பிரகிருதிபெயன்று சொல்லுவார்
கள். பிருதவி, அப்பு, தேபுவ, இந்த மூன்று தானே பிரகிருதி;
வேறே பிரகிருதியில்லை பெய்ந்து சொல்லுவார்கள். பஞ்ச
பூதங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்ப் பிருதித்தவரும்
ண்டென்று சகலவேதாந்தங்களுள் பித்தராயும். ஆத்மாத்
தானே யுபாதானகாரண மாத்மாதானே கிம்மத சாரண
மென்று சகலவேதாந்தங்களுஞ்சொல்லுகின்றார். அவித்தை
க்கிலக்ஷணஞ்சொல்லுகிறோம். அவித்தை திரிசுருத்தமகம், அ
நிர்வசநீயம், அனாதி, பிரகிருதியென்றும், ஞானத்தினாலே
க்கத்தக்கதென்றுஞ் சொல்லப்படும். வைஷ்ணவர்கள் காலம்
நித்தியம், பருஷநித்தியம், பிரகிருதி நித்தியம், ஈசார் நித்தி
யர், இந்த நானுமொன்றுக்கொன்று பின்னங்கொண்டு சொ
ல்லுவார்கள். போதமயபாயிருக்கிற பரமாத்மா சத்தகசை
ந்நியமயர். அனாதிமயம், பம்புமனாதி, மாயை திரிசுருத்தமகம்,
அநிர்வசநீயம், ஈசான் அனாதி, அவித்தையாகற்பிதமாயிருக்கி
ற ஜீவனுமனாதி. ஜீவீசாரானுக்குப் பிபதமும்னாதி, கருமமும்
னாதி. ஆத்மாவுக்கு மவித்தைக்குஞ்சம்பந்த மனாதி. சம்பந்த
மாவதேதென்றால் அத்தியாசசம்பந்தம். போதமயராயிருக்
கிற வாத்மா அவித்தைக்கு அநிஷ்டானம். இப்படியிருக்கிற
பரமத்தை யவித்தை மறைக்கு மென்று சொல்லுவார்கள்.
சிலபேர் பெரியவாள் ஜீவநிய அவித்தை ஆத்மாவுக்குந்தா
னீசரென்கிற மயித்ததைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்
குமென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் அவித்

கரு-வது மாயா அத்தையாபிருபணப்பிரகாரணம். கருந்

தை ஈசரானந்தானே; ஜீவனுக் கொன்றுத் தெரியாமல்
மறைத்து யக்கத்தைக்கொடுக்குமென்று சொல்லுவார்கள்.

அவித்தையாவதென்றால்? அவித்தையென்றும், அத்
திராசமென்றும், சாந்தியென்றும், மோகமென்றுமே
விக்கியதானே. அவித்தைக்கிலக்ஷண மொருவஸ்துவ
மற்றொருவஸ்துவாகக் காணல்; ஒரு வஸ்துவினுடைய தரு
மத்தை மற்றொருவஸ்துவினுடைய தருமமாக ஆரோபிக்
கிறது. அவித்தையினுடைய லக்ஷணம் முன்னமே சிலியப்
பரகாரணத்திற் சொல்லியிருக்கிறோம். அவித்தையாகாரஞ்
சொல்லுகிறோம். முன்னமுன்னே போதமயராயிருக்கிற
ஆத்மாவுக்கு அந்தகராசத்திலே நானென்கிற வத்தியாசம்.
அதிவ் பிறகு இச்சிக்கிறேன், பன்னனுக்கிறேனென்று அந்தக்
காரண தருமத்தியாசம். அதின்பிறகு ஸ்தூலதேகத்தி
லே நானென்கிற அத்தியாசம். அதின்பிறகு நான் மனு
ஷன், நான் பகைக்கேன், நானினைத்தேனென்கிற யித்தி
யாதி ஸ்தூலதேக தருமத்தியாசம். அதின்பிறகு பிரா
ணனிலே நானென்கிற அத்தியாசம். அதின்பிறகு பெனக்
குப்படுக்கிற தெனக்குத்தாங்குகிறதென்று பிராணதரும
அத்தியாசம். அதின்பிறகு நான் திரியங்களில் நானென்கிற
அத்தியாசம். அதின்பிறகு நான் குருடன், செவுடன், ஊமை
யென்கிற வித்திரியதரும அத்தியாசம். அதின்பிறகு புத்திர
யித்தியாதி பாகிய பதார்த்தத்திலே நானென்கிற அத்தி
யாசம். அதின்பிறகு நான் யித்திராதிகளுக்கு நான்விறுத்தி
கள் வருசிற்போது தனக்குத்தானே நான்விறுத்தி வந்த
தென்று பாகியதரும அத்தியாசம். இக்க வத்தியாசமனை
யநிர்வசநீயம். இந்த வத்தியாசமயமாயிருக்கிற வந்ததை

பிரமவீத்தையினுலே போகவேண்டும் இருட்டு தெயுசு
லே போகிறதுபோலே இந்த வவீத சகல பிரிவினத்தம்.
பிரமவீத்தை வேதாந்த சிரவணத்திலேயும், குருவுப்தே
சத்தினுலேயும், ஆத்மனாதமா விவேகத்தினுலேயும், வர
புணரும். தத்துவ விவேகத்தினுலே விவரவேண்டுமெ
ன்று சாக்ஷியாள் சொல்லுவார்கள். தோந்திகள் வே
ந்த சிரவணத்தினுலேதானே யாத்மக்குணம் வரவேண்டு
மென்று சொல்லுவார்கள்.

பதிலுருவது மாயா அவித்தையா இருணப்பிரகாசம்.

முற்றிற்று.

பதினேழாவது ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாசம்.

—:—

சுமேருவென்றும், மஹாமேரு என்றும், மேமாத்நிரி
யென்றும், பிரத்தினசாஸ்திரம், சுராலயமென்றும்,
மஹாமேருபருவத்தது பெயர். மஹாமேரு பருவதம்
வடக்குத்திக்கிலே லக்ஷ்மேசனை வுன்னதங் கனகமயம்.
தேவதைகளுடைய பட்டணம் நடுக்கில்லாமாலய மந்தப்
பருவதத்தை ஆதித்தாதி நவக்கி காதி தேவதைகளும் அசு
பதிமுதலான சகல நட்சேத்திரங்ளு மந்தப்பருவதத்தைப்
பிரதக்ஷணமாகச் சுற்றி வருகிறார்களென்று சந்திரம்.
அதின கொடுமுடியிலே அருவச்சு கரம், மேநீர்ந்திலே
தேவலோகங்கள், மத்தியிலே பிரமபட்டணம், கிழக்கே
இந்திரபட்டணம், கிணியிலே லக்ஷ்மிதேவபட்டணம்,
தென்பாகத்திலே, யமனுடைய பட்டணம், கிணியிலே

களவது. ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாசம் கரு

நிருதிதேவதை பட்டணம், மேல்பக்கத்திலே வருணன்
பட்டணம், வாயுமுடியில் வாயுபட்டணம், வடபக்கத்திலே
குபேர னளகாபுரி பட்டணம், ஈசானிய முலையிலே சிவ
புரம், இவைகளிற் பா தேவலோகமென்று பெயர். தே
தைக ளெல்லாரு ரகிருப்பாக விருக்கிறவிடம், ஆக
விமானங்களோடே சஞ்சார மது நட்சேத்திரமண்டல
மென்று சொல்லப்படும். தேவதைகளுடைய விமானகா
திகள் நட்சேத்திரமென்று சொல்லப்படும். பக்திக ளாகா
சத்திலே சஞ்சரித்தாமரத்திலே வந்திருக்கிறதுபோலே
தேவதை ள்சகலரும் புண்ணியபுருஷா ளானபடியினுலே;
தேவதை நட்சேத்திரங்களுடைய ஆகாசத்திலே சஞ்ச
ரிப்பார்கள். மஹாமேருவில் யவரவர்பட்டணங்களிலே குடி
யிருப்ப நட்சேத்திரவிமானங்களிலே அக்ஷரஸ்திக்கள் நட
நாடகசாலைகள் சகலபாக்ஷியங்களு மவரவர்களுக்குப் பூ
ணமரகவிருக்கு மேகமண்டலபரியந்தம் பூலோகமென்று
பெயர். மேகமண்டலக்குமேற் சூரியமண்டலபரியந்தம்
அந்தரிக்ஷலோகமென்று அந்தரிக்ஷமண்டலத்துக்குமே
லே லக்ஷ்மேயோசனை புன்னிதஞ் சூரியமண்டலம். அதற்கு
மேல் லக்ஷ்மேயோசனை தூரஞ்செவ்வாய்மண்டலம். அதற்கு
மேல் லக்ஷ்மேயோசனை தூரம்புதன்மண்டலம். அதற்குமேல்
லக்ஷம் யோசனை தூரம்வியாபுபுதன்மண்டலம். அதற்கு
மேல் லக்ஷ்மேயோசனை தூரஞ் சனிமண்டலம். அதற்குமேல்
லக்ஷம் மேசனை தூரஞ் சத்தரிவிசுமண்டலம். அப்பா
லக்ஷ்மேயோசனை தூரஞ் சூரியமண்டலம். சூரியமண்டலந்
தொடுத்துத் துருவமண்டலபரியந்தஞ் சனிந்களை மென்
று சொல்லும்.

பாஷிய இருதயம்

கன-வது, ஆதிருத்திமரர்க்கப்பிரகாரம் கருள்

பொருவருக்கும் பாரியல்லை. தேவதைகளினாலேயும், புண்ணிய புருஷ தேவதைகளினாலேயும், அக்ஷரஸ்திரீகள் போகிக்கப்படுவார்கள். தேவதைகளாகிய அவுளாவினாகு, தனித்தனியே பார்க்குண்டு. தேவலோகத்திலே யளந்த கோடி திவ்விய விஷ்ணுக்களுண்டு. அந்தத்திவ்விய விருஷ்டராகு:—திவ்விய வஸ்திரங்களை, திவ்வியவஸைநாரங்களை, திவ்விய சர்தளங்களை, திவ்விய பூஷணங்களை, திவ்வியபுஷ்பங்களை, திவ்வியச் சங்களை, திவ்வியபலங்களை, திவ்வியங்களாயிருக்கிற வமிர்த்தங்களை, திவ்வியங்களாயிருக்கிற வஸ்துக்களை, திவ்வியங்களாயிருக்கிற சவஸ்துக்களை, திவ்வியங்களாயிருக்கிற அன்ன பானத்தினை யிவையுமுதலாகிய கோட்டவஸ்துக்களெல்லாம் கொடுக்கும். சுவர்க்க லோகத்திலே சுகச்யகாச பிரதானமாகத்தானே யிருக்கும். சுவர்க்க லோகத்திலே யிருக்கிற சுகாரி அவருடைய தொலைவுக்குச் சுவர்க்கலோகத்திலே யிருக்கிற போர்களெல்லாம் போய்வர வேண்டும். குபேரனுடைய பட்டணத்திலே நவரிதிகளுமுண்டு; சகல பாக்கியமும், நிதிர்த்திருக்கும். புண்ணிய புருஷர், தேவதைகளெல்லாரும், தேவலோகத்திலே யிருக்கிற தேவதைகளும், அக்ஷரஸ்திரீகளோடே கூட சகல போக போக்கியங்களை யுபயோகித்துக்கொண்டு சுப்பிரதானுளாயிருப்பார்கள். பூலோகத்திலே பாதபூமியிலே யாதொருத்தர் சுவர்க்ககாமிகளாகிய சுவர்களைப் பண்ணுகிறார்களே. அவர்களைல்லாஞ் சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போவார்கள். யாதுபுருஷர் சுவர்க்ககாமிகளாய்ச் சோகனாய் விருங்கலோர், அவர்களுக்கெல்லாஞ் சுவர்க்கபூமி யாகெடுத்தார் சுவர்க்ககாமியினாய்த்தவசகரணம் கொடுக்கலோர், அவர்களுக்கெல்லாஞ் சுவர்க்கபோகம் உபயோகத்தி

பாஷிய இருதயம்.

லே சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று அக்கினிஹோத்திரிகள், இவ்
புத்தகத்தைப் பண்ணிச் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். ப்
லோகத்திலே சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று அக்கினிஷ்டோம்,
திராத்திரம், வாசபேயம், இவைகள் தலாகிய கிறித்துக
ளைப் பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களெல்லாம் சுவர்க்கத்தை ய
டைவார்கள். யாதொருத்தர் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று அப்
புத்தகங்களைக்கொடுத்து யெக்கியங்களைப் பண்ணி வைக்கிறார்
களோ; அவர்களெல்லாம் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். ப்
லோகத்திலே யாதொருத்தர் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று
சார்திராயண விரதம், கிருச்சிர விரதம், மாதபுபவம்,
புக்ஷபுபவம், வராவிரதங்கள், நட்சேத்திர ரதங்கள்,
திதிவிரதங்களினைவகளை யாசரிக்கிறார்களோ; அவர்களெல்
லாம் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். யாதொரு சுவர்க்கம்
வேண்டுமென்று ப்லோகத்திலே பூசணம், யபுபக்ஷணம்,
சருகு பக்ஷணம், பலங்களைப் பகிழ்க்கிறது, கந்தமூல
பலங்களைப் பகிழ்க்கிறது, வனத்து நெல்லைப் பிறக்கிப் பகி
ழ்கிறது, இந்தப்படி பூசணங்களிலே யிருந்துகொண்டு தபசி
களாய்ச் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே
யிருந்துகொண்டு யாதொருத்தர் தபசுகளைப் பண்ணுகிறார்
களோ; அவர்களெல்லாம் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள்.
யாதொருத்தர் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று தீர்த்தயாத்திரை
களைப் பண்ணுகிறார்களோ; அப்பிரதிபக்ஷணம் பண்ணுகிறார்
களோ; அவர்களெல்லாம் போய்ச் சேவர்க்கிறார்களோ; அதை
சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று தீர்த்தயாத்திரை
யடைவார்கள்.

யாதொரு சுவர்க்கம் காயிள்ளாய்ச் சோடச மஹா
தானங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் சுவர்க்கம்

களவது. ஆகிருத்திமார்க்கப்பிரகரணம். கருக

யகளை, அவதானங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்
தர் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று அக்கினிஷ்டோம், யாதொருத்தர்
புத்தகத்தைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர்
தானங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் கன்னி
காதானம், உபநயன தானம், பசுக்கள் போடுஞ்சமையத்திற்
களின் தலை வெளியிலே தவிடவே கொடுக்கிற தானம்,
மலைக்கு, ரதவாகனம், பெருது, மெத்தை, ஆசனங்கள்,
வஸ்திரதானங்கள், இரணியாபரணதானங்கள், சில பாத்
திரதானங்கள், அணரதானங்கள், சந்திரங்கள் சாலை
கள், ராதிரிச் சந்திரங்கள், ஜலதானங்கள், தே
கள், உத்திரவனங்கள், கந்தவனங்கள், வாவிசுபதா
காதிகள் வெட்டிவைக்கிறார்களோ; புண்டாக்க, அக்கிர
காரங்களைப் பண்ண, சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று சிவன
கோயிலையும் சிவன்கோயிலையு மியற்றிப் பூசைசெய்விக்
கவும், பாதை, சந்தலை மடங்கள், மண்டபங்கள் கட
டிவைக்க, வருஷாசனஞ் சர்வமாமியமாகக் கொடுக்க,
பிராமணனைக் கொடுக்க ரக்ஷிக்க, சரணமென்றடைந்த
ஆக்கிகள் ரோகிகள் தரித்திரர்கள் அருந்தர் யிவர்களை யெல்
லாமிரகித்தித்துச் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்கிறபேர்கள் சுவர்
கத்தை யடைவார்கள். யாதொருத்தர் புத்தகத்திலே முன்
வைத்தகால் பின்வாங்கிப் பண்ணி மரணமாகி
றார்களோ; அவர்களுஞ் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். சுவர்க்க
நாயிகள் யாதொருத்தர் தீர்த்தக்களையிறு செய்கிற திதி திர
வியத்தாலே, அன்ன தாலாவது, திதி பண்ணி
நித்திய நைபு திபுசிர தங்கள், மாதியானகாலத்திலே
யாதித்தனைப் பார்த்து மிரஞ்செபித் தபாசனம், தே
வபூசணவையிற் தேவம் இவைகளைப் பண்ணுகிறார்களோ;

யாதொரு ஸ்திரீகள் பதிவிறுதா தருமத்துடனே பத்தா
வோடு மனபூரணமாகத் திரிகரண சுத்தியா யுடன்கட்டிட
பெற்றிருக்கலாம்; யாதொருத்தர் யாகம்பண்ணின பிற்பாடு
செய்கிற அகிலினி ஹோத்திராதிகள் யாகம் பண்ணுமற்
செய்கிற அபுபாசனாதிகள், நித்திய பூசனங்களை, வர்ணச்
சிரமதருமங்களை, சுவர்க்ககாம ஸம்பண்ணுகிறார்களோ;
அவர்களெல்லாரு சுவர்க்கத்தையுடையவர்கள். சுவர்க்கத்
திலே போய் அக்ஷரஸ்திரீகளோடே கூட சுகல போகபாக்
கியங்களை யு மதுபவிப்பார்கள். அப்படிச் சுவர்க்கத்திலே
யுக்கிறபோது அவனவன் பண்ணிய புண்ணியத்திற்குத்
தக்கதரக போகபோகிய மதுபவிப்பன், சிலபேருக்கு ஆயி
ரம் அக்ஷரஸ்திரீகள், சிலபேருக்கு நூறு, சிலபேருக்
கூறுபது, சிலபேருக்குப் பத்தி, சிலபேருக்குநூறு, சில
பேருக்கொன்று, இந்தப்படிக்கிப் பவனவன் பண்ணின புண்
னியத்துக்குத்தக்கதாய் நிரம்புமாறு போகப் போகங்க
ளுடைய யேற்றத்தாகி நடக்கும். அதுகளைக் கண்டு நமக்
கிப்படி யில்லையே யென்று தக்க யேதுவாயிருக்கும். வெகு
மான சமாளமு நினைப்பேற்றக்குறைச்சலாயிருக்கும். சில
பேருக் கிந்திரசபை, சிலபேருக்கியம்சபை, சிலபேருக்குவர்
ணசபை, சிலபேருக்கு உபேரசபை, சிலபேருக்கு ரம்பை
பூருவகி திலோத்தனையோடே பிரதானிகளாயிரு
க்கிற அக்ஷரஸ்திரீகள், அவர்களுடைய போகம், சிலபேரு
க்கு அப்பிரதானிகளாயிருக்கிற அக்ஷரஸ்திரீகளுடைய
கவகளை யெல்லாம் பார்த்துத்துக்கொண்டுவாயிரு
க்கும். சிலபேர் புண்ணியக்ஷமாய் வருகிறபேர்ப்பார்த்துச்
சுக்கவேது யிருக்கும். நாம் பண்ணியக்ஷமாய் பெப்போ
பூயிவிலே போய் வரவன் விசனத்தோடே போகும்.

வர்களாயிருப்பார்கள், போகாதிசயங்களைப்பார்த்து நாம்
பூயிவிலே யிவர்களைப்போலே யெக்கியங்களைப் பண்ணுதே
போனோம்! நாமிகுதியுந் தானங்களைப்பண்ணுதே போனோ
ம்! நாமிகுதியுந் தவர்களைப் பண்ணுதே போனோம்! நாமிகு
தியுந் புண்ணியங்களைப் பண்ணுதே போனோமென்று விச
னப்படுவார்கள். பூசனதருமக்ஷமாய் வந்தடிக்கடி சுவர்
கத்திலே பீடிப்பார்கள். அது வெல்லார் துக்கவேதுவா
யிருக்கும், நாகத்திலே கிடக்கிறபேரைச் சுவர்க்கத்திலே
யிருக்கிற பேருக்குத் தெரியவரும். அவடத்திலே துக்க
டெகவாயிருக்கும். நாம் பூலோகத்திலே நித்திய பூச
னக்குச் சாதாரணத்தைப் பண்ணுதே போனோம்! ஞானப்போசங்
களையும், போகாப்படியை யெக்கியும், பிரமோபாசனங்களை யு
மும், பண்ணுதே போனோம்! அந் பசுமாயிவ வந்தியச
பத்தை விச்சித் தந்தியபதையைடைந்தோமென்று விச
னப்படுவார்கள். பூசனங்களைப் பமாய் கிழேபோகிறோ மென்
று விசனத்தோடே கூடியிருப்பார்கள். நித்தியங் கோடான
கோடிபேர் சுவர்க்கத்துக்கு வருகிறபேர் சுவர்க்கத்தி
லே யிருந்து புண்ணியக்ஷமாய் பூலோகத்துக்கு வரு
கிறபேர் கோடானகோடிபேர் நிபு யிருக்கும் சுவர்க்கம்.
இப்படிப்பட்ட சுவர்க்கத்திலே அக்ஷரஸ்திரீகளோடே
யும், திவ்வியரத்தங்களைப் போலே திவ்வியாபரணங்கள்,
திவ்வியமாலைகள், திவ்வி வஸ்திரங்கள், திவ்விய கந்தங்
கள், திவ்விய பூஷபங்கள் கிடகுண்டலங்கள், அஸ்தாபர
ணங்கள், பூசகங்கள், பூசனமாலைகள், சரப்பளிசைகள்
யெல்லாம் சுவரண நாராணம், திவ்யமோதிரங்களும், இவை
யெல்லாம் யலங்கிருதனும், திவ்விய ஸ்திரீகளோடே
யிருத்தம், வரத்தியகு சங்கதேபோகங்கள், திவ்விய

ஸ்திரீகளோடே ஆலிங்கனாகிவிட்டாபோகங்கள்; அவளோடே சல்லாபவத்தரங்க ளந்தஸ்திரீகளாலே நிரம்ப வுபாசா ரங்கள் பண்ணப்படுவன். இப்படிப்போக பொக்கியங்களை யறுபவத்திற்கொண்டிரவும் பகலுறுத்தும் பாட்டுமாய் ஸ்திரீகளோடே கூடியிருப்பது விரும்பத்தக்கபொது புண்ணிய ஆசயம்வரும்; வந்தாஸ்ப்போது கழுத்திலே கிடக்கிற மாணவாரும். மாணவாடினவுடனே தேவதூதர்கள் தலைமீழாகப் பிடித்துத் தள்ளிவிடுவார்கள். கிலபேர் அவர்கள் தள்ளாம விருந்தாலும் புண்ணிய ஆசயமானவுடனே தாறுனே தலைமீழாகவிடுவார்கள்.

பாக்கலோகம் வாயுவிலே உடப்பட்டு லோகம் அழிந்துபோய் பூமிபோல் புண்ணியவான்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கும். புண்ணிய ஆசயமானவுடனே வாயுவால் யாவலோத் தரியாமல் வெளவாகிப்போம். புண்ணியபுருஷனாவன் புண்ணிய ஆசயமானவுடனே வாயுவ லீக்கத்திலே கிழே விடுவன்; அப்போது பூலோகத்திலே நட்சேத் திரம் விழுந்துதென் னுக்குத்தெரியவரும். விழுந்த வனுடைய நட்சேத்திரங்களாகிய சரீரம் ஆகாசவர்ணம் போலே உருகிப்போய் பூமியே குகூமமாக விடுவன். விழுந் திரப்போது சூழத்திரங்களிலாவது, திரங்களிலாவது, காடுகளிலாவது, பருவத்தங்களிலாவது, மீயிலாவது, பயிராடிகளிலாவது, தடாகத்திலாவது, பூமி தாட்டங்களிலாவது, விகாரங்களிலாவது, கருமாறுகளாக விடுவன். இன்ன விடத்திலே விழுவனென்ற நித்யமில்லை. அகிறமேல் அவ்வாறிடத்திலேபோய் பிழைவேண்டாமென்ற பிழைப்பினர், அந்த நட்சேத்திர நேர சீர முருகிப்போனபிறகு குகூமதேகத்தோடே விழுவன். போனசொலாகத்

திரும்பவருவன். அந்தக்குகூமதேகத்தோடே விழுந்து ஆகாசமாய்ப் போய்விடுவன்.

ஆகாசமாய்ப்போனபிறகு வாயுவாய்விடுவன். வாயுவானபிறகு தேயிச்வாவன். தேயிச்வானபிறகு புகையாவன். புகையானபிறகு மேகமாவன். மேகமானபிறகு நீருன். மேகமாவன். அதின்பிறகு வருஷஜலமாய்ப் பூமியிலே விழுந்து நெல்லு, உளுந்து, பயறு, யெள்ளு, முதலான தானிய விசேஷங்கள் ஓசுதிகள், வீருகூங்கள், மெகொம்பு, புல்லுப்பூடு, செடி, காபு, கிழங்கு, கந்தமூலப்பலாதி யாய்மயிராய்ப் போய்விடுவன். இவைகளிலே சம்பந்த மாந்திர மித்தனை மவனிலை. ஆனால் த ஜன்மங்களை ருக்கொ டுவா:—பாவிளையிருக்கிறபேர் நரகக்கூடையிலே உட்புலோகத்திலேவந்து பாவஷேசத்தினுலே யோடி யுங்கள், பயிர்கள், பூக்கள், புல்லுப்பூடு, செடி, கொடி, நவதானியங்களிற் ற ஜன்மங்களை மெடுப்பார்கள். அந்தஜன்மங்க ளோடே கூடி யதினுண்டாகிய சுகந்தக்கங்களை யறுபவ் பார்கள். சுருக்கத்திலேயிருந்து வருகிறபே ரிந்தஜனிகள், பயிர்கள், புல்லுப்பூடு, செடி, கொடி, நவதானிய மினவகள் முதலாகிய அன்னமார்க்கமாக மனதுதேகத்திலே வந்து, மனுஷ ஜன்மத்தை மெடுப்பார்கள். இவைகளிலே சம்பந்த மாந்திரம், அவர்களுக் கந்த ஜன்மங்களிலை. இதிலே புண்டாகிய சுகந்தக்கங்க ளை, ஆகாசமுதலா போடி யுள்ளும் புருஷதேகங்கள் ல வருகிறது. இவைகளெல்லாம் புண்ணியபுருஷன் சுருக்கத்திலேயிருந்து வருகிற மன கமே வல்லாமற் பாவனைப்போலேயிந்த ஜன்மம் பிழைக்கிறதில்லை. சுகந்திகளா யிருக்கிறவர்கள், பிராமண ஆந்தரிய ஜன்மங்க ளை மெடுப்பார்கள். பாவிளையிருக்கிற

போ தாபாஜனமங்களை, பசு பசுதி மிருகாதி ஜன்மங்களை யெடுத்தப் பிறகு மனுஷஜனமங்களிலே சண்டாளாதி சமஸ்கார ஜன்மங்கள் யெடுத்தப் பிறகு புண்ணிய ஜன்மங்களை புண்ணியவான்களா யிருக்கிறபேர் புண்ணிய ஜன்மங்களை யெடுப்பார்கள். சவர்க்கத்திலே யிருந்து வருகிறபேர் தருமிஷ்டாளாய்ப் பிறந்து போகபாக்கியமுதவிய ஐசுவரியம் முதலானே கூடித்திரும்பவும் பெரு புண்ணியங்களைப்பண்ணியடிக்கடி சவர்க்கத்துக்குப்போ யடிக்கடி மனுஷனாகத் வருவார்களென்று சாஸ்திர சித்தாந்தம். இப்பேரன்மையிற் பெருக்கிய வேமத்திரவியங்களாகிய புவிமுதலானது பவிரிவன் அக்கினியிலே மும்புதையடைந்து பவிரியாய்த் தேவதைகளுக்காகாரமாய்த் தேவதிருபதி பண்ணிவைத் தோமத்திபண்ணுகிற விசமாமுதையலத்தைக் கொடுத்தாதித்தலையடைந்ததின் பிறகுமேக மண்டலத்திலே வந்து வருஷஜன்மாய்ப் பூமியிலே வந்து அன்னபானருபமாய் மனுஷானிடத்திலே கெற்பத்திலே வருவன். இப்பேர் பெரியவா ஆதித்தபகவான் தம்முடைய கிரணங்களினுலே புகுகத்திலேயுள்ள ஜலங்களை யெல்லாம் கிரணங்களினுலே கிரகித்து மேகங்களிடத்திலே கொடுப்பார்; மேகங்கள் வயுஷஜன் பூலோகத்திலே வந்து அன்னபானருபமாய் ஜீவனு ராகளென்று சொல்லுவார்கள். இப்பேர் பெரியவான் மேகங்கள் தானே சமுத்திரத்திலே யிருக்கிற ஜலங்களைக் கிரகித்து பூலோகத்திலே வருவிக்கும் வருஷ ஜலருபமாய்ப் பூலோகத்திலே வந்து அன்னபானருபமாய்ப் பிராணியாகளென்று சொல்லுவார்கள். இப்பேர் பெரியவான் அக்கினியிலே மும்புதையிற் பவிரியாகளாகிய யானைகள், ரசுபமாசுமித்தலை

கள-வது. ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாரணம். கஞ்சு

ரத்திரிடத்திலே நின்றம்மேகத்தின் வழியாக வருஷஜனார்க்கமாய்ப் பூலோகத்திலேவந்து அன்னபானருபமாகப் பிராணியாகளென்று சொல்லுவார்கள்.

மேகங்கள் வருஷிகிறபேரது சமுத்திரங்களிலே வருவதது உபயோகமில்லாமல் வியர்த்தமாய்ப் போய்விடும்; அஃதன்றியிற் சமுத்திரங்களிலே யிருக்கிற செந்துக்கள் பூமிக்கும் இந்த ஜலருபியா யிருக்கிற வாத்தாவானவன சருமப்படிக்கிச் சலசெத்துக்களுக்கு மீடாரமாய்ப் போய்ச் சமுத்திரஜலசெத்துவாய்ப் போய்விடுவன். பருவதங்களிலே வருஷித்தா லுபயோக மில்லாமல் வியர்த்தமாய்ப் போய்விடுவது பருவத செத்து பானம் பண்ணினு லிவ னுத்தசெத்துப் பவிரிவன் பருவத்திலே யிருந்து கதிர்வாங்குகளிலே வந்து பயிர்களோடேகூடலு ஸ்பயிராகளாகுகளிலே வருஷித்தால் ஓசைகள், மறுசெடி, கொடி, புல், லுப்பூடு, மரங்கள், திருஷங்களாய்ப் போய்விடுவன. எங்க வியாக்கிரமுதலான மிருகங்கள், கஜ அசுவங்கள், காத்தாடிகள், காட்டுப்பன்றிகள், ஊர்ப்பன்றிகள், மரங்கள், கொக்குகளிலைவகா முதலாகிய செந்துக்கள் பானம் பண்ணினு லந்தர்தகருமப்படிக்கிச் செத்துவாய் போய்விடுவன். உருகிற பூமியிலே வருஷித்தால் நெல்முதலான நவதானியப்பயிர்களாவன, உருகிற பூமி ஸ்லாதுவியு லுல வருஷித்தால் லுக்களாகவும், செடி கொடியாகவும் போய்விடுவன். உலர்ப்பூமியிலே வருஷித்தால் வியர்த்தமாய்ப் போய்விடுவன். வாலிபுபதாசங்களிலே வருஷித்தால் தடாசஜலமாய்ப் போய்விடுவன். பூமியிலே பயிராய் முளைத்து நஞ்சு புஞ்சையிலே பயிராய் தன்னிலலாமல் முளை கருகப்பட்டிப் போனாலும் திரிதாயும், கதிர்வாங்கிறதற்கு முன்னதாக மணிபடியாமல்

பட்டுப்போனாலும், வியர்த்தமாய்ப்போய் ஜன்மம் வருகிறது. அது ஜன்மம் பவிர்களாய்க் கிரைகள் நவிகளாய்ப் பாகப்பட்டு மனுஷரன்டங்களிலே வருவன். அருமப்படித் தீர்த்தபதார்த்தங்களைப் பார்ப்பது பகித்திரிகளோ; அது வியற்றித் போய் விடுவன்.

இன்னஞ்சொல்லுகிறோம். நெல்லுப்பயிர்ப்பினைத் துதானியமாய்க்கிரகத்திலே வந்து விசையாயுலர்த்தினால் வயவிலே போய் முளைத்துப் பரையத்திரும்புவேண்டும். அந்தத்தானியங்களைக் குறிவி கொறித்தற் குருவியாய்ப்போவன். காக்கொறித்தாற் காக்காயாய்ப் போய், எந்தப்பகித்திரிகை வந்தப்பகியாய்ப் போய், அது சக்கன், மயிடம், தபங்கள், அசுவங்களைய இவை எந்தத்தபங்களைப் பகித்திரித்தாலையவியற்றிலே போய், ஜன்ம மாய்விடுவன். அந்தத் தானியங்களைச் சண்டாளன் கொண்டு போய்ப்பகித்திரித்தான் கைப்போய்விடுவன்.

அதுகளைப் பகித்திரித்தாற் துருக்காய்ப் போய்விடுவன். குத்திரன், வைசியன், சூத்திரியன், பிராமண விவர்களிலேயார் பகித்திரிகளோவவர்களுய்ப்போய்விடுவன். சுவாசிகள், மாந்தாசிகள், மூலிகை முதலான அகன், பகித்திரித்தாற் தந்த ஜன்மமாய்ப் போய்விடுவன். அன்னபான குடியியிருக்கிற வீரத்தஜ்ஜியார் பகித்திரிகளோ; அந்த ஜன்மமாய்ப் போய்விடுவன். அன்னபானங்களைப் பானாளாகிய குழந்தைகள் பகித்திரித்தாற் தந்தானே. கன்னிகைகள், தூரமன்றியிலே யிருக்கிற ஸ்திரீகள், கெற்புகளாய் யிருக்கிற பெர்கள், மலடிகள், யிருக்கிறபெர்கள், விருத்தஸ்திரீகள், அபகலிகள், பகித்திரித்தால், வியர்த்தத்தானே. பிரமசாரி, வானப்பரமதன், சங்கியாதி, விருத்தன், ரோகிகள், குத்திரி

பூமில்லாதவன், ஸ்திரீயில்லாதே யிருக்கிறவன் மலடன், புருஷன், யோகியாய் யிருக்கிறவன், தபசியாய் யிருக்கிற பெர்கள், பகித்திரித்தாற் தந்தானே. ஸ்திரீயிலுள்ளிருந்தும் பரிபக்தி யுடையவருந் திரண்டுபெரு பானங்களைப் பகித்திரித்தாற் தந்தானே. பகித்திரித்தாலே போய் மூண்டு கரோணிதமாய்ப் பரிணமிப்பன். புருஷனுடைய தேகத்தினால் போய்ந்த சுரோணிதம் பிறகு சுகிலமாய்ப் பரிணமிக்கு. புருஷனுடையதேகத்திலே சுகில ரூபமாக விருப்பன்.

இவன் காம்பிரானு யிரயோனிகளிலேயும், குத்திர ஸ்திரீகளிடத்திலும், தாசிலிடங்களிலேயும் பானஸ்திரீகளிடங்களிலேயும், போய்க் கடி யிந்திரியங்களை விட்டானே. அந்தத் தந்த ஜன்மங்களிலே யிறப்பாய்ப்போவன். அந்த பணியிடத்திலே போனேயானால் வியர்த்தமாய்ப்போம். ஸ்திரீகளுக்கு ருதுக, ஸாமகிய பதினாறு நூற்றாண்டுகளானேயானால் வியர்த்தமாய்ப்போவன். ரோகரிஸ்தானாக மலடி, அன்பதுவயதுக்குமேல் ருதுக, பணியிலே யிருக்கிற ஸ்திரீகள், விருத்தைகளாகவிருக்கிற ஸ்திரீகள், விவர்களுடனே கூடினால் வியர்த்தத்தானே. சூத்திரன் பணத்திலே யிந்திரியம் விட்டால் வியர்த்தத்தானே. பூமியிலே யிருக்கிற வஸ்துங்களிலே, யிந்திரியம் விட்டால், அது வியர்த்தத்தானே. பசு, அசுவம், கழுதை, ஓட்டகம், அசம், புருஷன், புருஷர்களுடனே யுழைந்து துமுதலானவைகளிலே யிந்திரியம் விட்டானால் வியர்த்தத்தானே. அத்தையானவன் தகப்பனுடனே கூடிப் பிறந்தவன், அம்மாயியாகிறவன் அம்மனுடைய ஸ்திரீ பெண்கொடுத்த மாபியுடைய தங்கை, தமக்கு புத்திரி, புத்திரியார், பெரிய தாயார், குருஸ்திரி,

ககா அ

பாஷிய இருதயம்

மாதா, ருபத்தினி, தமையன்ஸ்திரி, இவர்களுடனே கூடி
மைதுனம் பண்ணினுனையானுடனே மஹாபூஷியாய்தோ
சதியாய்ப் புரய்விடுவன். தன் கைய ஸையாயிருக்கிற
வனாக் குதுகலமாயிருந்து பதினான்குள்ளாக
அவனுடனே கூடியோனியிலே வந்திரியம் பிட்டானுலி
வன் கருமப்படிக்கி அவனுடைய கெற்பனகத்திலே பிர
தம்விந்துபோய்க் கூடித் தெய் போகத்தினுலே யதிஷ்ட
சத்தினுலே சுக்கிலசுரோணி மிரட்டுமொன்றாகக்கூடும்.
ஸ்திரிபுருஷாரிணம்பேருக்கும் ரோகயில்லாதிருந்தாலிர
ண்டுதாதுக்கரு மொன்றாகக் கூடக் கெற்புந்தரிக்கும். ரோ
கத்துடனே கூடியிருந்தால் உபர்த்தம் பட்டும் விடும். பா
லிலேயுமேமோருத்தினம் பாலேபுருஷனுடைய செந்
பனது சுரோணிதப்பையினுள்ளே விழுந்து சுரோணிதத்தி
டனேகலர் பாலதயிரானுற்போல் கெற்ப்பின்டமாம். அந்
தக்கெல் மொருமாதம் குழம்பாயிருக்கும்:—அப்போதுமா
தாவியவன் செற்புத்திலே வந்திருக்கிறதை யறியான்; பிதா
வுமறியான்: அந்த கெற்கோளகத்திலே யிருக்கிற ஜீவ
னுமறியாது. அப்போது சர்வக்ஞராகவிருக்கிற வீசுரன் சுக்
கில சுரோணிதம் பன்னடையு மொன்றாகச்சேர்த் துரு
வானவரானது பெரியபுரு சொல்லுவார்கள்.
அஃதெப்படியென்பது? குதுகலத்திலே ஸ்திரி புருஷன்
கூடுகிறபோது சுக்கிலசுரோணிதங்களை யொன்றாகக்கூட்
டிச் சரீரமுண்டாகிறதற்கு ஈசுரரானது புஞ்சமஹாபூதம்
களைச் சுக்கிலசுரோணிதங்களுடனே கூட்டுயொன்றாகக்
கூட்டுவொன்று சொன்னவர்கள். இரண்டாமாதம் நெற்
பவாயு உயராக்வினியும், பட்டுச் சுக்கிலசுரோணித மி
றகும்; பின் மூன்றுபின்டமாம். அப்போதுமாதம் விபுத்தி

கள-வறு. ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாரணம்.

யடையும், சொல்லை யுபயவங்க ளங்குரிக்குமென்று சொல்
லுவார்கள். கருமவசத்தினுலே முதமாதம், இரண்டாம்மா
தம், மூன்றாம்மாதம், கெற் கரைந்துபோம்; தெய்வயோக
த்தினுலே கெற்புத்திரித்து நாலாமாதம்வந்தால் ஸ்திரிகளவ
யவங்களெல்லாம் விருத்தியடையும். ஜந்தாரீராதம் கெற்
பத்திலே பிராணன் சலிக்கும். நாலாமாதத்திலேதானே
கெற்புச் சலித்தசையுமென்று சொல்லுவார்கள்.

ஜந்தாமாதத்திலே யங்க மயிர் முதலான வுபாங்கவ
கள், சுகன் அவயவங்களெல்லாம் பூரணமாமென்று சொல்
லுவார்கள். பிசுபுத்திலே நின்றும் நாலாவதுவகாசம்,
வீபானவாயு, சுரோத்திர வந்திரியம், சந்த பிஷ்டுகளெல்
லானு் செவுக்குண்டாம். வாயு பூதத்திலே நின்றும் ஜலனம்,
பிராணன், தொக்கிந்திரியம், பரிசு மிவைகளெல்லா முன்
டாம். தேயுவினே நின்றும் வுஷணபாவம், சகூ
யம், ரூப மிவைகளெல்லா முண்டாம். அப்பிலே நின்றும்
ரசவந்திரியம் ரசங்கள் கையித்தேய மிவைகளெல்லா முன்
டாம். பிருதுவியிலே நின்றும் மனமாகக் கிராண வந்திரி
யம் கந்தமுதலைய குணங்களுக்கிடையிருக்கும். ஆகாசத்
தோடேகூடிய கந்தி தேயுவினே நின்றும் பூதம்,
தேயுவினே நின்றும் புத்தியின்டாம். அப்பிலே நின்றும்
செத்தமுண்டாம், பிருதுவியிலே நின்றும் அகங்கார முண்டாம்
யிறுமென்று சொன்னார்கள். பிருதுவியி னுடையகூறு:
மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, ஆகவைத்து. அப்ப
விடையு:—நீர், மூன்று, ராமு, மச்சை, ஆகவைத்
து: தேயுவினையு:—பிரகாரம், சோபு, மது, மதுனம்,
துயில், சுகவைத்து:—வினையு:—நடத்தல், இரு

பாஷிய இருதயம்.

ததல், கிடத்தல், தத்தல், ஆகவைந்து ஆகாசத்திற் கூறு:—
 லோபம், ரோதம், மோகம், மதுமாச்சரியம், ஆகவைந்
 து. சுரோத்திரம், தொக்கு, சகசு, சிவ்விவை, யுக்கிரானம்,
 ஆகவைந்திந்திரிய மைந்து. அவைகளினு லுபவிக்கப்படும்
 விஷயங்கள்:—சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆகவை
 ந்து. கருமேந்திரியம்:—வாக்கு, பாதம், பாணி, இலிங்கம்,
 குதம், ஆகவைந்து. அவைகளினு லுபவிக்கப்படும் விஷய
 கள்:—வசனம், கமனம், தாபம், ஆபந்தம், விசர்க்கம், ஆக
 வைந்து. ஆகியனானேந்திரியங்கள், கருமேந்திரியங்கள், அதி
 னுடைய விஷயங்கள், பஞ்சமஹா பூதங்களிலேயின்றிஞ் செ
 வுக்குண்டாம். வாயுவினிடத்திலே நின்றும் உணன், அபா
 னன், வியானன், உதானன், சமாணன், ஆகப்பஞ்சப் பிராண
 னகளு முண்டாயிற்று. அவற்று; அஸ்தி, மாமிசம், உதிரம்,
 மேதஸ், மூர்தி, சலையு, மூத்திரம், மலம், கிருமி, ரோகம், இந்
 துக்கம், துவேசீரம். முன்னுற்றறுபது யெனும்பு, யெழு
 பத்திராயிர நாடி, முன்றரைக்கோடி ரோமம், தொக்குக்க
 ளாறு பதினெரு அபாரம், ஐன்றனுஞ் சொல்லுவார்கள்.
 நாடி, சிவக; இரண்டு மனைபட்டிருக்கிற படியினுலே நவத்
 துவாரமென்று சொல்லப்படும். சீரத்தி னிடசேட்டும்
 நாடி, ஐந்து, சுக்கி, மந்திரம், ருத்ரமானபது, ஜல
 ம் அஞ்சலி, பஞ்சதா, மலம், வீழ்ச்சலரத்தம், எட்டஞ்ச
 விமூத்திரம், நாலஞ்சலி சுக்கிலம், ஐந் அஞ்சலி சேட்டும்,
 மஞ்சலி பித்தம், அஞ்ச வசை, மூர்தி, மேதை, இரண்டு
 மகசை, ஒன்று கரு, ஆறுபாதத்திலே சத்தனமாயே அநி
 ஷ்டம். மாதாவுக்கு பித்தம், மாதாவுக்கு—சிவக, ம
 பசிதாக, மாதாவினுடைய ஆகாரமே விக்கி
 காரம். மாதாவினுடைய மினகாயிட்டுப் பண்ணி

கௌ-வ-ஆ-விருத்திமார்க்கப்பிரகரணம்.

ஹல் சிவவுக்கு தெத்தக்கிரிப்பா யிருக்கும், மாதாவுக்குத் தவ
 துக்களை யுபகிர்க்குளோ; அந்தவஸ்துவைச் சிவவு மபே
 சிவக்கும். ஆரபடியினு லை:—கெற்பணியாக விருந்தா லபே
 சிவத்த பதா த்தத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். கிசிலம் அதி
 கமாகவிருந்தா லாண்பிள்ளை பிறக்கும். சுரோணித மதிகமா
 கவிருந்தா லபெண்பிள்ளை பிறக்கும். இரண்டுஞ்சமனாஹல்
 சிவவுக்கு பிறக்கும். மாதாவுடையவன்:—வழிநடர் தாயாசப்
 பட்டாஹம், சமைகள் தீர்த்த குடங்கலெடுத்தாஹம், உலக்
 கைகுத்தினாஹம், கிரம்பவேலை செய்தாஹ மாதாவினுடைய
 ஆபாசவேலை லெல்லா மந்தச்சிவவுக்குங் காணப்படும்.

மாதாவினுடைய விரண்டுபக்கத்தெனும்பு மந்தச் சிவ
 வும் கிரிவாட்போலே யறுக்கும். மாதாவினுடைய கெற்ப
 வாயு, சாடராக்கினி, மாதாவினுடைய கெற்பத்திலேயிருக்
 கிற கிரிமி, புழுக்கள், சிவையுபாதிக்கும். மாதாவினுடைய
 மலமூத்திரங்களிலே கிடர் துழைந்துகொண்டிருப்பதை; அந்
 தச் சிவவை மாதாவினுடைய கெற்பத்தையிலேபோட்டுக்
 கட்டியிருக்கு மான படியினுற் சிவகா னீட்டவு முடக்கவும்
 படாது. மாதாவாயிருக்கிறவ ளதிகார யாக்காரத்தைப் பகி
 த்தாளானும் சிவவுக்குமெத்த நெருக்கமாய் மூச்சுநீட்டா
 டாமல் மிகுந்தவுபாதிப்பாடுப்பன், மாதாவினுடைய
 துக்கப்பட்டார் சிவவுக்குத் துக்கமும், மாதாவுக்குச் சந்
 தோஷமானும் சிவவுக்குச் சந்தோஷமுண்டு. சிலபேர்
 மூாமாதத்திலே கருமேன்று சொல்லுவார்கள். ப
 டாத்திலே பூரணமான படியிருக்கும், சகல
 னும் புஷ்டியாகத்தாயிருக்கும், பப்போது ப
 மெத்த வளந்து, ஐந்துதனெல்லாம் பறும், எட்

பாஷிய இருதயம்.

டாமாதத்திலே யிந்த ஞானங்களில்லா முண்டாமென்ற சொல்லுவார்கள். கரும்வசத்தினுடைய நாலாமாம், அஞ்சாமாதம், ஆறாமாதம், ஏழாமாதம், எட்டாமாதங்களிலே செம்பரு சேதமாய்ப்போமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தெய்வகடாகூற்றினுலே சுசித் தப்பிப்பிழைத்திருந்தா எட்டாமாதத்திலே பூசுவக்ஞானங்களெல்லா நினைப்பது. எட்டாமாதத்திலே பிரான்களுக்கு யிருப்பிடமாக வகுக்காமாயிண்டமானது சிசுவைப்பட்டு வெளியிலே வந்து மாதாவின்னுடைய கெற்பத்திலே யடிக்கடிபோயிருக்கு மானதால் பெட்டாமாதத்திலே பிறந்த பிள்ளை யின்ற மாய்சிபிண்டத்தை விட்டுப் பிரிந்தபடியினுலே டாமாதம் பிறந்தபிள்ளைக்கிப் பிரான்களில்லாமல் ஜீவியாதபடியினுலே மரித்துப்போமென்ற யாக்கியவந்தர் ஸமிகுதியிற் சொல்லியிருக்கிறார். எட்டாமாதத்திலே தன்னுடைய வனந்தகோடி மாதாபிதாக்களையும், தன்னுடைய ஜன்மங்களையும் ஸ்மிர்ப்பான். தான் அனந்தஜன்மம் பிதாவாக விரும்ந்தோம், அனந்தஜன்மம் புத்திரனாகவிரும்ந்தோம், அனந்தஜன்மம் தம்பியாகவுந் தமையனாகவுமிருந்தோம், அனந்தஜன்மங்களேவுந் தவனாகவு மேவுப்படுகிறவனாகவு மிருந்தோம், மனுஷஜன்மங்கள் உபபுக்தி, மிருகாதி ஜன்மங்கள், தாபாஜன்மங்களாக நாளைத் துன்பமுண்டாவலை; தேவலோகத்துக்கு மனேகந்தாய் போய்வந்தோம், நரகத்துக்கு மனேகந்தி போய்வந்தோம், அனேகமாறு தாவின்னுடையகொள்கத்தினுலே வணங்கியெல்லாம் வாழ்த்தோம், அனந்தசப்தவிக்கத்தை யடைந்தோம், நடராக்கினியிலே யனந்தகோகாலந் தவனாகத் தப்பிக்கொண்டிருந்தோம், அண்டசங்களுந் தாரபக்திஜன்மங்களாயும், சுவேதசங்

களிலே புண்டான கிறிஸ்தோஸ் ஜன்மங்களாகவும், உற்பிசு
சங்களிலே புண்டான கிருஷ்ணா ஜன்மங்களும், சராபுசங்க
ளிலே புண்டான மனுஷரதி ஜன்மங்களும், தேவயோனியி
லெடுத்த ஜன்மங்களு மிவைகள் முதலான துகளிலே பெண்
பத்துநாலுக்கும் ஜன்மங்களுமெடுத்தோம்; ஆற்றமணலை
பெண்ணினாலுமெண்ணலாம், நாமெடுத்த ஜன்மங்களை பெண்
சாகக்கூடாதென் நிவைதனை பெல்லா நின் துத்துக்கிதையு
கிலேசப்பட்டுக்கொண்ட பபோகா யிந்தயோனியிலே நின்
மும்விடிபட்டுப் பூமியிலே போவமோ! அனந்தகாலம் நரகங்
களை யருபவக்கலாம் கொடையுடையொருசுனிகமானாலு
மருபலிக்கக் கூடாதென் துமஹா துக்கிதையுப் பூமியிலே
ஜனித்தவுடனே சாங்கியபேசுத ததததததததததததததததததத
யாசிக்கவேண்டும், நல்ல தருமங்களைத்தானே பண்ணவே
ண்டும், நல்ல வாசாரத்தத்தானே பண்ணவேண்டும்க
கியம், தானம், தபசு மிவைகளைல்லா யீசுரப்பிரிபுரப்பண்
னவேண்டும், ஈசுரனை யுபாசிக்கவேண்டும், கிவனுகிய மஹா
தேவரைச் சரணமாக வடையடுண்டும், தத்துவஞானத்
தை யப்பியாசிக்கவேண்டும், கிவனுகிய மஹாதேவ குருப்பிர
சாரத்தினாலேயும், பிரமஞானத்திலேயும், கைவலியுடைய
யடையவேண்டும், மந்திரஞைக்கு ஓபரியுடைய
அதிமுதலானபேர்களுக்கும் துணைபண்ணிச் சிகருடை
பும் பண்ணிச் சந்தேகமும் பண்ணிவைக்கவேண்டும், நித
புகமான பிரமத்தையடையவேண்டும், நமக்கிரு
மேற் ஜன்மம் பிறவெல்லாம் பிறவெல்லாம் பிராந்த
துக்கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்த்து
இப்படியிருக்கிற பிரமாதாவரு
சுரம் தனியிட, வயிற்றுமலி, வயிற்று

கன

பாலிய நுதயம்.

வந்தா லந்த வேதனைகளெல்லாம் சிவக்குஞ்சரியாகத்தா
னே யிருக்கும். பாவத்தினாலே டெட்டாமாத மொன்பதா
மாதங்களிலே கெற்பத்துக்குள்ளோதானே சிசுமரித்தப
போனாலும் போய்விடும். அப்போது சிசுவை யறந்தத்
துண்டதுண்டமாய் வெளியிலே வங்குவார்கள். இந்தவா
டிகளிலே மாதா பிழைத்தாலும் பிழைப்பாளி; மரித்தாலும்
மரிப்பள்; தெய்வாதினமா மின்றுபோகும் பிழைத்திருந்த
ல; ஒன்பதாமாதம் பத்தாம் பதிகளிலே வெளியிலே
வருவன். அவன் வருகிறபோது குழந்தையிலவளர்ந்த பூசணிக்
காயைப் பிறகு வெளியிலே வாழ்ந்த பூரேயவன் வெளி
யிலே வருகிறது மெத்தக்கடின. இவன் கிடப்போது
பிரசபவேதனையினாலேயும், கழிந்தவலியினாலேயும், மாதா
மெத்த வேதனைப்படுவன்; சிசுவுக்கு மந்த வேதனையெல்லா
ரும. அந்தப்பிரசபவாயுவு சிசுவை யதோமுகமாய் யோ
னி ரந்திரத்திலே தன்னும். அந்தயோனிரந்திரத்திலே வரு
கிறபோது நெருக்கத்தினாலே முர்ச்சைபோய்விடும்; முர்ச்சி
தையு வெளியிலேவருவன்யோனிரந்திரத்திலே வெளியிலே
வரமாட்டாமல் தச்சமையத்திலே மரித்தாலு மரிப்பன்; தெ
ய்வனத்தினாலே வெளியிலே வருவன்; பிறந்தவுடனே மரி
த்தாலு மரிப்பன். இவன் பிறந்திருந்தானாலு; முர்ச்சி
தையு வெளியிலே வருவன். இவன் முன்சொன்ன பிரகாரம்
யுமியிலே விழுந்தபிறகு முர்ச்சை களியு முடனே பூரு
குள மறைத்துபோம். அதுவேதே விஷமாய்
கிற மறைவாய். இவன் பிறந்தபிறகு மரிப்பான்
குழியிலாதேயும். இவன் சிசுவைப் பிண்டி யிலேயிருக்கும்; கூவாக
கூவாகவாய். மாதாபிதா களுக்குக் கெண்டந்

கன-வது. ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாரணம். களடு

யாது, மாதாவானவா ய்களெ றம்புகள். பூம்புல்லிகள்,
பூனைபெருச்சாளி யி வகளுள்ளாய் கிடவாவொட்டா
மற்சாவதானமாகத்த னே ரகதிப்பன். அக்ஞானத்தினாலே
பிள்ளை பசித் தழுதால்; வயிற்றை வலித் தழுதுதென்று மிள
கைப் புகட்டுவன். வயிற்றைவலித் தழுதாற்பசித் தழுது
தென்று பாலைப்புகட்டுவன். மாதாவைக்கண்டாற்பசாசைக்
கண்டாற்போலே விபீதமாகத்தோனும். ஏறம்பு, ஈய்கள்,
கொசுகளிலைவகளு ளாய்க்கடிக்கும். மாந்தம், கணம், கரப்
பான புகழ்தோஷம், குளிதோஷயிலைவகளுள்ளாம்வந்
தாந் துக்கும். காலைக்கையை யசைக்கவு, மந்தப்பக்க மிந்தப்பக்
கம் பிளவமுக்காரி மெழந்திருக்கவுஞ் சத்தியில்லாமலச
த்தகைக்கிடப்பன். பாலியத்திலேவருகிறோகங்களுபாதி
கும். பத்தாநொருபாதித்துக்குள்ளாக மாதாவுக்குச் சயி
த்தியம்பிறந்துதோஷித்துப் பரலோகத்தையடைந்
தவ ளல்லவென்று சுகமாகவிருந்தாலுமிருப். பாலியத்
தில் வருகிற ரோகங்களினாலே, சிசு பரலோகத்தையடைந்
தாலுமடையு மல்லவென்று சிவத்திருந்தாலு மிருக்கும்.
இன்னஞ்சொல்லுகிறோம்; குழைந்தபிறந்தவுடனே குழை
தை பிராணனோடே பத்திரன் முகம் பிதாப்பார்
பிதிர்க்கடல்நீருமே மிசைந்திரம். பிள்ளை பிறந்தவுடனே
பிதாவானவர் சாதகருமம் பண்ணி பன்னிரண்டாநாள
நாமகரணம்பண்ணிப் பூரி கிளவியிப்பர். அதனாலே சிசுவக்
கூடேயோஷபரிசு. சிசு பிறந்தவுடனே, புத்திரோற்
சபம், சாதகருமம், மந்தரணம், குருமாத மன்னங்கொ
தெதல், குருமாத வருஷம், சிவக்கிறது, எட்டாம்
வருஷ முபசயினம், சிசுவை விலைவகளுள்ளா
மந்தந்தக் காலங்களை தப்பாமற் பண்ணவண்டும். இ

கள்ள

பாஷிய இருதயம்.

வைகலெல்லாம் விதவிதமான ருத்தியம். சிசுவின்
டைபு... சொல்லுகிறேன். சிசுவானவன் மல
முத்திரங்களோடே பிரண்டமேதையங்களைப் பகிழ்த்துக்
கிருமி டீடாடுகள், எலும்பு, ஈகள், முதலானவைகள் கடிக்க
வுபத்திரத்தினாலே வாதைப்படுவன். மாதாவானவள்:—உ
ஷணஜலத்தினாலே அடிக்கடி குளிப்பாட்டி, எலும்பு, ஈகளை
லலாட்ட அடைத்து, அடிக்கடி புச்சியிட்டு, அடிக்கடி தன்
பானங் கொடுத்து, வஸ்திரத்தினுடே போர்த்து, மார்ச்சா
லாதி, மூசுகங்கள் முதலானது வாரம்பம் காத்து, மடியி
லேயும், மார்பிலேயும், கையிலேயும் வைத்துக்கொண்ட
டிந்தப்படி பத்திரையுமில்லாம லிரத்திரிபக லிரகரிப்ப
ளப்பாற் றெட்டியிலே போட்டமட்டி சோடி ரகற்ப
ளப்பாற் சிசுவானது, இந்தப்பக்... இத்தம் பிரள, குப்
...கொள்ள, தவழ விந்தப்படி சஞ்சரிப்பின். அப்போ
து, ப... பலலி, புழு, பூச்சி, ... கொருப்பு, இவைகளைக்
கையினாலே பிடிக்க, இவைகளினாலே, சிசு துக்கப்பட, இந்த
ப்படி துக்கக்கிராடுதனாக இருப்பன். அப்பால் மாதாபிதா
க்கள்:—அப்பா, அம்மா, ஐயா, அண்ணா வென்று வார்த்தை
ப்படித்துக்கொடுப்பார்கள். ஒக்கலிலேயும், தோளிலே
யும், மார்பிலேயும், மாதாபிதாக்கள் மலானபே கொடுத்
துச் சோரவார்கள். அடிக்கடி சிசவுக்கு பால்வாசனை,
அன்னபானவாசனை, மெல்லாம் படிப்பிப்பார்கள். காது,
கை, கால், அரை, இந்து அவயுக்களிலே:—கடுக்க
மோதிரம், அரைஞாள், தண்டை முதலான புத்திரனை
தைத்தரித்துச் சோட்டுவார்கள். அடிக்கடி யப்பிடுங்கம், வய
றுபேதிக்கக் காரமமுதல் முதல் முதல் முதல் காப்
பாத்தவார்த்தையையிருக்க... மார்த்தம், கணம், பகி

கள்ள-வது. ஆண்டுத்திமார்க்கப்பிரகாரணம் கள்ள

தோஷம், அம்மைவந்தத் தல் முதலான... சிசுப் போய்விடும் அல்லென்று பிழைக்கும்.

இப்படியிருக்கச்சே பொருசும்வர்ச்சரமாகும். அதிலே
தாபத்திரயம் வந்து வாதிக்கும். தாபத்திரயமாவ தெதுவெ
ன்வா:—ஆதியாதமீகம், ஆதிபவுதிகம், ஆதிதெய்வீகம்
ஆக மூன்று. ஆதியாதமீகமாவ தெதுவென்றால்? சாரிமுத
லான நாலாயிரத்தினானுற்று நார்பத... ஆதிபவுதிகம்
ஆதிபவுதிகமாவ தெதுவென்றால்? சோரவியாக்கிர சர்ப்
பாதிபயம். ஆதிதெய்வீகமாவ தெதுவென்றால்? இடி, மின்
னல், வறும்பும், பெருகும், மண்டபம், கோபுரமிடிந்து
விழுதிறதின்னினு... நுகிறபயமென்று சொல்லப்படும்.
இப்படித் தா... தானாலே வாதைப்படுவன். லோகத்
திலே மனுஷானுக்கிர... வித மாணம். அதுகாலியித்தி
யுவபயிருத்தியுவென்றிரண்ட... காலியித்தியுவதுயா
தென்றால்? ஆயுள்முடிந்து மா... கிறது. அது... வித்தியுவா
வதுயாதென்றால்? ஆயுளிரு... யோரு பாவவிசேஷத்
தினாலே மாணம்வரும். அஃதெப்படியென்னில்? பெண்ணை
யுந் திரியுமாண் விளக்க... கிறதபோலக் காலியித்
அபயித்தியுவாவதுயாதென்றால்? பெண்ணையு... யிருக்
கச்சே காற்றுவந்து விளக்கையணக்கிறதபோலே யபயிரு
த்தியுவென்று சொல்லப்படும். லோகத்திலே பொருவோடத்
... வெகுபே... ரிக்குடன்கூடச்சே வோடங் கவுழந்தவ
டனையு... க்குப்பரு... ருமிக்க வொருகணத்தினோசி
ருக்கிறது... வபயித்தியு... னென்று சொல்லப்படும்.
இதுவல்லமும்... மக... யாயிரம்பதினாயிர... மக
காலத்திலே சாகிமு... வித்தியுவதுயாதென்றால்?

கௌ

பாஷிய இருதயம்.

யிறந்தபொருள்களினது வபயிறத்தியு
அத்தாரத்திரியிலே மஹாநதிப்பிரவாகம்வந் தாயிரம்பதி
ரையாம் ஸூம்பேர் வெள்ளத்தோடேபோய் மரித்திப்
பொருள்க ளினதுமுதலானதெல்லா மபயிறத்தியு. வந்தனையி
அலரி தின்று சாகிறது, நாண்டுகொண்டுசாகிறது, கின்று
வந்தனிலே விழுந்துசாகிறது, மாங்கோபுரமுதலாகத் தி
லேயே விழுந்துசாகிறது, பாம்புக்கடித்துச்சாகிறது, மாடி
காடியானே புளபாய்ந்து சாகிறது. அகங்காரத்தினாலே
நஞ்சுதின்றும், நாக்கைப்பிடிக்கொண்டுங் குத்திக்கொ
ண்டிப்பிடிச்சாகிறதுமபயிறத்தியு. இராமன்ம. அம். இவர
களுக்குப் பசாசத்துவம் வரும். சிறிதறித்ததால்நீதவாபத்
துக்களெல்லா ருடந்தையாய்வர ப்புமுதலுபவிப்பன்.

செவானவ விரண்டாம்வரும், முன்றும்வருவும்,
விளையாடலாசையுள்ளவரும்; இரப்பகல்:—வாசல்முத்
தம் தெருபுமயிலைவளையும், அசலாத்துக்குழந்தைகளு
டனையும், விளையாடுவன்புதுபுகிதாகமுதலானதுந்தோ
னும் ல்லாத்துப்பிள்ளைகளுயிவனடிக்கவயிவனை யசலாத்
துபிள்ளைகளுக்கவ மருதுகொடுவது விந்தப்படி திரி
கிறபோது நாடுகளுபாய், கிண்குளங்களிலே விழ, பாம்பு
புடிக்க, இவைகளைக் கண்டு மாதாபிதாக்க ளுட்க வப்ப
டித்துக்கிதனாகவிரப்பன். புத்தடிக்க, சில்லடிக்க, சடுகுடுப்
பாய், ளுளக்கொட்டியாட, இவர்களினாலேபத்தி
சுது குளங், கிணறு இவைகளினேயுசலத் திப்பிள்ளைக
ளுனே குளித்து விடுகும்போது ஸயிழ்த்தி
மரித்திப்போனும்போவனும்புத்தக்கால முபத்திர
படுவன். அஷ்டாப்பியரசுத்துக்கு ளுப்பார்க ளப்போது

83

கௌ-வது. ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகரணம் கௌ

வாசிக்கிற வாத்தியாரிடம் போகமாட்டேவா
டிப்பன். வாயிலே வித்தைப் பராமல் வாத்தியாரடிப்பா, ஆத்
திலேவந்தாற் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகவிரியென்று
மாதா பிதாச் சினைகூப்பண்ணுவார்க ளப்போ தொளிந்து
கொள்ளுவன், கூடவாசிக்கிறபிள்ளைகள் பிடித்துக்கொண்
டுபோய் வாத்தியாரிடத்திலே விட்டுத் தெண்டலோபண்ண
யடிப்பார்கள். மாதாபிதாக்கள் வித்தைவரவில்லை பின்றுந்
துஷ்டத்தன்ம் பண்ணுகிறபிள்ளை யடிப்பார்
சன். ஆத்திலேயுள்ள பிள்ளைமற்றோரோற் பினைக்கி
ப்போலல், இப்படிவாசல்மெல்லாம் விளையாட்டிலே
யும், வித்தையாப்பி வினாலேயும், துக்கப்படுவன். சினைகூ
பொறுக்கமாடாமல் பிள்ளைகள் கிணறுகளிலே விழுந்து
சுத்துப் பேசுவும் பன். பிழைத்திருந்தால் வாலிப
துக்கி கிய வனந்ததுகூடவே யநயவிப்பன்.

இப்படியிருக்கச்சே வானத்திலேதானே; மாதாபிதா
க்கள் விபாணம் பண்ணிவை யார்க ளப்போவ்வன்ம்
வரும்; ஸதிரீயும் வருவ் ளப்போ மாதாபிதாக்கள்சொ
னவார்த்தைகளோம் ஸதிரீயார்ந்திவரும். வந்தா பிள்திரீ
யிருக்கச்சேயு. பிழைத்திலே; பரஸதிரீயா; தாதி
முதலான விஷயங்களிலே சஞ்சரிப்பன். இவ்வித்தியம்
வீட்டிலே யிருக்கிற திரவியங்களுடமைகள், பண்ணு
தங்களைத் திருப்பிப் பண்ணி யெடுத்திடுக்கொண்டு போய்க்
தங்களை யடிப்பார்க ளுசுசாரத்திலே யவந்த
டைய மதுபயிவன்களால் லுதெண்டமாகவடித்துக்
கொல்லுவன். வந்தா, ஸுபத்திபாஸதி: சகல
மாரிப் பிரண்ணுக்கு வரும். இதுவுல்லாமதன் பிழி
டனே சஞ்சரிக்கிறபோ திரந்திரோகமுதலான வியாதி

வருகின்ற துக்கப்படுவன். தாசிகளுக் குள்ளமட
நிலைபெற்று வளையிலே யுள்ளமட்டு முபசார
ம் பண்ணுவன்; கைக்கிலலாந்த பேரூம் கிட்ட வரவன்
டாமென்று சொல்லுவன தினலே மிகுதியுந் துக்கப்படு
வன். தாசி நியத்திய மசலவீட்டிலேபோய்த் திருநிலை வர்
களுக்கண்டு பிடித்த அடிதெண்டமாள்வடித் துக் கிசுதிப்ப
ளதனா. பிராணனுக்கு மானிவரு துப்படித் தாமாந்தகர்
ருகத் திரிவன. பாய்நிலை விடமார்க்கமமாகத்
திரிவன். கிரமமன்றியிலே யினதிலுந் துஞ்சரிப்
பன். மாதா பிதாக்கள் கிசுதிப்பது துக்கத்தா
னே. தாசிகளிடமாய் மோகத்தினால் பிடிபட்டுத் திருத்தி
யா கிருத்திய விவேகம் தெரியா திதங்கள் யிருக்கிற
தருமங்களை விட்டுவிட்டு நித்தி கிற காமத்
னைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற கிரமமன்றியிலே படு
கிருத்தியங்களாய் நடந்து வருவன். காமத்தினால்
பிடிக்கப்பட்டு வருக யிருக்கொண்டு: காமப்பிராணனாய்
க் காமமே பிரதானம், காமம் புருஷார்த்தம்; காமமே துக்
த்தாகத் தோணும். காமமே திரு யிருந்துகொண்டுவிபசா
ரிகளாகத் தோணும்:—இராமமுகவன் நிதிப்பன். அவர்
ருடைய ராமம், அவருடைய ராமமவசனம், அவரு
டைய வார்த்தை, அவருடைய வபிசயங்களாகிய இவை
களைத்தான் நிதிப்பன். அவருடைய வபிசய மவையிடுங்க
ள் அலங்காரமபண்ணிய கலைகள், கண்கள், வலி
புருவங்கள், கண்கள், நாசிகள், நத்தங்கள், கைகள், எத
ளங்கள், நாபி, இடைநுள், சகனம், சிதம்பம், கைகள், சனை
க் கலைகள், பாதங்கள், இவைபோன்றன; வாணித்து விபசா
ரிகளுடைய விலாசகமனங்கள், விலாசவழைகள், ஜோச

மந்தகாசங்கள், விலாசகடாக்ஷங்கள், விலாசவசனங்கள்,
விலாசகிரீடைகள், அவர்வருடைய வங்க சவுந்தரியங்கள்,
இவைகளைத்தானே வர்ணித்து, இவைகளைத்தானே மெய்
பென்று பிரமித்து, இவைபே புருஷார்த்தமென்று அவர்க
ளுடனே சஞ்சரிப்பன். பிதாச்சம்பாதித்த தனங் டெல்லா
ந் தாசிகளுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பன். கிலபேர்
தாசிகளைச் சேர்ந்தவப்பாக வைத்துக்கொண்டு இவ்
பதார்த்தமெல்லா மவாளுக்குக்கொடுத்தவர்களுடனே சஞ
சரிப்பன். விபசாரிகள் தனங்களையும், பிராணன்களை
யும் சரிப்பார்கள். அண்டைக்கடியாகிய மிரத்தத்தை
மாதா ரமபகரிக்கத் தாசிகள், உயிர்தனங்க டெல்லா
த்தைய மபதரிப்பார்கள். காமாந்தகாளாய் யிருக்கிற கில
பேர் கொடுத்த பிதாசாஸதிரங்கள், இவைகடெல்
லா விபசாரிகளாய் கிலபேர் யெக்கியங்களைப் பண்ணிச்
செய்துக்கொடுப்பாய், ராசபு புருவகி முதலான தேவஸ்
திரிகளை நம்பிக்கலாமென்று சொல்லுவார்கள். அதைக்
கண்ட பிதாசாஸகத்திலேதானே. காம யெக்கியத்திலே
திசுதிப்ப பிதா சம்பாதித்திருக்கிற தனங்களை, தாசிகள்
கையிலே கொடுத்துப்பித்தியகளை சவுக்கித்தைய நுபவித்
கிறதே பிரதானம், காமமே நித்தியம், காமமே
காமென்றுத் காமாந்தகாளாய்த் திரிவார்கள். கிலபேர்
மந்தகாளாகவருக்கிறபேர் விபசாரிகளுடனேகூட மத்தி
யபுரணங்களைப் பண்ணுவார். கிலபேர் விபசாரிகளு
டனே கூடிய கையிசையையும், மதுமாயிசைகள் பகித்
த்த விபசாரிகளுடனேகூடிய பிடிச் சஞ்சரிப்பார்கள்.
ராஜாக்களிடமிருந்து விலாசமாய்விடையுந் தேவந்தாதி
னே. அரத்திவிடுவார்கள், அந்த துக்கங்களையும் நுபவிப்

பார்கள். அதிக சஞ்சார போகத்திலுள்ள தேகத்திலேயும், இலங்கத்திலேயும், வருகிறோம்; நீரிடிவு, நீர்க்கடுப்பு, சய ரோகம், கிருந்திரோகம், அரைப்பாப்பு, அண்டவாதம், உத்திர மிலைமுதலான ரோகங்களுடனும் வரும். சஸ்பேர் தன் னுடைய ஸ்திரீயிருக்கச்சே யதை விட்டுப்போட்டுப் பாஸ்திரீகமனம் பண்ணுவார்கள், அவனை அடிதண்டமாகடி தது விட்டையும் பிடித்து யரண்மனையிலே காட்டிக்கொடுத்திப் பங்குமுனைகளாஸ்திரபாஸ்திரிகலெல்லாமற் பாரிக்கொண்டு தேசாந்திரத்திலே தூத்திவிடுவார்கள். சஸ்பேர் தன் னுடைய ஸ்திரீகளோடேயும், பாஸ்திரீக லோடேயும் இருப் பார்கள். சிலபேர் ஸ்திரீகளிருக்கையிலே பாஸ்திரீக லைக் கலியாணம்பண்ணி அந்தத் தம்பையுடன் இருப்பார்கள். சிலபேர் தர்மாதராளாய் நதிநீர்க்களையும் துப்பியுக் கேட்டுக்கொண்டு, மாதாபிதாக்களைத் தரிசிப்பதற்காகத் தன் னுடைய பூதங்களுக் கொடாமல் பித்தியாரைத் தவர்க்குக் கட்டிப் பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். மாதாபிதாக்களுக்கே சொன்னபடி தேடுகக்கொண்ட நுகுலப்பிரீதியாய் தமையிற் பபா ரிகளவாஸ்யமித்திரபுத்திராள். சிலபேர் மாதாபிதாக்களைத் தாவித்துக் கொள்ளபடியுங்கொண்டவியத் தமைய், நடந்து கொண்டிருக்கைத்தைத் தாவித் தயாசரிப்பவர்கள் சத்திரபுத்திரிள். ஜன்மாந்திரத்திற் கடன கொடுத்தவர்கள் யிருக்கிற சஸ்பேர் மாதாபிதாக்க ளிருக்கச்சேதானே யவர்களுக்குத் தர்ம ஸஞ்சார, பித்தவயது இருபதுவய திலே நங்களுடைய ருணங்களைத் தண்டித்தொண்டிப் பரலோகத்துக்குப் போவார்கள். சிலபேர் தேசாந்திரத்துக்குப் போய் திரும்பி வராதேயோய்விடுவார்களவர்கள் ருணபுத்திர லென்று சொல்லப்படுக. சிலபேர் பிஷ்ணாய்விடுபென்

தம், அழகிலையெய்தும், வேறேஸ்திரீக்களை விவாகம்பண்ணியனாகத் துக்கங்களை யடைவார்கள். இப்படி பெருவண்ணிலாப் மஹா துக்கம் தானே.

விமேத கௌரவரஞ்சொல்லுகிறோம். ஸ்திரீயாயிருந்தவன் திரகத்திலே, உப்பிலை, புளியிலை, மிளகிலை, பரிசி பண்டபதார்த்த மில்லையென்று சமைப்பத்திலே கொண்டு உறச்சொல்லி வயாறுபடி எதிலுலே துக்கிதனாயிருப்பன். சில போஸ்திரீகள், கல்லவண்ணிரயிலை, கல்லவாபாண மில்லை, தாது போசன மப்பியங்க மிவைமுத்தன்ன தில்லையென்று இவ் வகிறபடியா லதினாலேயுந் துக்கிதனாகவிரும்புகிற போஸ்திரீகள்:—பாலாளுக்கு வஸ்திரபூஷணம் கல்லவை, பெண்களுக்கு வரிசைமுத்தலானது செய்யவில்லை, மாப்பிள்ளை தனியுயிரைச் செய்யவில்லை, பிள்ளைகளுக்குக்கூடா காலங்களிலே விவாகம்பண்ணவில்லை, காலபக்குவங்கள் தப்பிப்போகிறதென்றும், நீசுகந்தசென்றும், அலட்டுவளதினாலே துக்கிதனாகவிரும்பன். சில பெண்பிள்ளைகள் பத்தாசம் ஆரண்மாய்ச் சம்பாதித்துக்கொண்டுவருகிறபரிசுக் கொண்டு பத்தாவுக்குச் சம்பாதிக்கையென்று கொண்டாடுவன். ஐசுவரியுக்கு உட்கார் தன் பத்தாவுக்குச் சமான் மில்லையென்று கொண்டுடுவன். ஆப்பா லுரித்திரீயைச் சம்பாதிக்கக்கையால்காதேபோனது மவன்நீசுதிப்ப எதினாலேயுந் துக்கம். சில ஸ்திரீகள் பிறத் தாருடைய ஐசுவரியங்களைப் பார்த்துப் பவனை மப்படிச் சம்பாதித்துக்கொண்டுவிரிச் சம்பாதிப்பவன் எதினாலேயுந் துக்கம் தானே.

சுவரியைப்பிடித்துநாடி விராஜாவான்வன் சொற்கு திறமுண்டுபுள்ளதித் தன்னங்களைப் பிபத்தித்து ஸாருபோவன். தாயாதினாரிடமிட அக்கிஷ் கொரகிதித் கொலா

கடிசு

பாஷ்ய இருதயம்.

பெரவார்க ளப்போதுர் அக்கந்தானே. தரித்திரனாகியரு
ந்தானுந் தன்னுடைய ஸ்திரீதரீகளை; இரப்பகலாக் குர
ங்காட்டி குரங்கைப்படுத்தித் துறியு போலே படுத்துவது
வுந் அக்கந்தானே. சிலஸ்திரீகள் பிட்டுகள் போலே
கூண்டுக்கி, அட்டை, வைய, அவள் சொற்படி கட்ட
கொள்ள வவள் சிறுதேட்டுக்காகப் பண்டப்பதார்த்த யிரு
கச்சேதானே. யொன்றுமில்லையென்று சருக்கப் பித்தவ
ளவளுக்குப் பயந்தகொண்டுதானே யிருப்பவாறு அக்கந்
தானே. சிலஸ்திரீகள் அருத்தத்துக் காணப்பட்டுப் பிசாரிக
ளாய்ப் போவார்கள்.

சிலபேர் புருஷசுவந்திரியத்துக் கட்டுப்பட்டு வி
களாய்ப் போய்விடுவார்கள். சிலஸ்திரீகள் பரிசுரத்தினால்
தானே யோடிப்போயிருப்பார்கள். சிலபேர் புருஷனு
பிரியங்களைத்தானே சொல்லுவார்கள். சிலஸ்திரீகள் புத்
திராணித்திலே யிருக்கிற பிரீதியினாலே பத்தாவை மதி
யாமற் சற்றுச் சட்டைபண்ணும் விருப்பங்கள் அந்த
கந்தானே சிலஸ்திரீகளசோரகளா யடுத்தகிரகங்கிலே
திருவிருக ளதுமித்தியமி அக்குப் பிராணனுக்கு உயி
சிலபேர் ஸ்திரீகள் விபசாரிகளாய்த் திரிவார்க்கு தினேயி
அக்கந்தானே. சிலஸ்திரீகள் தருமபுருஷகருகலமாயிரா
ளதுவுந் அக்கந்தானே. சிலஸ்திரீகள் ளாத்திலேவந்த பண்ட
பாதார்த்தங்களைச் சாவதானமாக வைத்திரும் லசட்டைக
ளாய்விருப்பாந் தானே பண்டவள்ளுபோலதுவுந் அக்கந்
தானே. சிலஸ்திரீகள் அபந்த கங்குலிலே கப்பிரியா
ளாய் நித்தியஞ் கண்ணடைப்து கொண்டு போவார்களதிரு
லேபுந் அக்கந்தானே. சிலஸ்திரீகள் பத்தாவுடனே சண்டை
பிடித்துக்கொண்டு தவிழியே யசதுருக்கு வோடிப்போ

கன-லது. ஆவிருத்திமர்க்கப் பிரகாணம். கடிசு

வார்க ளவனைத் தேடிக்கொண்டு வழியே யலைவ னது
வுந் அக்கந்தானே. சில ஸ்திரீகள் பண்டை நிராகரித்துத்
தாய்கள் தருமப்பண்ணும், புராணங்களைக் கேட்கலும்,
புத்திரபை யடைவோன்றிமென்று விரும்பு ளதுவுந்
அக்கந்தானே. சில ஸ்திரீகள் பத்தாவுடனே சண்டையிடித்
துக்கொண்டுமவுளம்சுய்வார்த்தைசொல்லாம விருப்பார்கள்
வளுக் கித்தொசொல் பணுகரிசத்துவாஸதப்படுவ னதுவுந்
அக்கந்தானே. இருபதுவயதிலே, முப்பதுவயதிலேநாற்பதுவ
யதிலே ஸ்திரீகள்விழுந் துபோவார்கள துவுந் அக்கந்தானே.
பிள்ளைகள், பிண்கள், சகோதரர்கள், மாதாபிதா விவர்களே
பொல விழுந் துபோனா ளதுவுந் அக்கந்தானே. சில ஸ்திரீ
கள் ரோகிணியாய்ப் போய்விடுவார்கள துவுந் அக்கந்தானே.
ஸ்திரீகள் நன்றாயிருக்கச்சே புருஷன் பெருவியாதி சர்வா
ங்கங்குட்டம், சயரோகம், குத்துவலி, உதரவலி, நேத்திரரோ
கம், தந்தரோகம், கீரிழிப்பு, மகோதரம், வாதரோகம், அஸ
திச்சுர, மிவைமுதலான ரோகிகளாய் போய்விடுவ னதுவுந்
அக்கந்தானே.

பன்னிகைகளுக்கு நல்ல லில்லை யென்றும், பத்திரா
ளுக்கு நல்ல லில்லை யென்றும், மாப்பிள்ளை துற
குண னலுக்க லில்லை யென்றும், பெண்கள் பத்திராளுக்குக்
குழந்தைகளில்லையென்றும், பெண்களுக்குப் போனகிரகத்
திலே வறுமையென்றும், மாமனார்மாயிய லிரப்பத் துள்
பப்படுத்தித் துறியு கொள்ளுந் தக்கப்படுவ னதுவுந்
பன்னிகைகளையெழுப்பப் பெண்டிடி பிள்ளை சொல்லுக்கடிக
லில்லை யென்றும், துறையிட் தக்கப்படுவ னதுவுந். சிலபேர் மல
க்கு விரும்புகிறவனும், பிண்கள் பிறந் துசா கொடுத்தவ
ரும், பெண்களை மாதிரம் பெற்றிருக்கிறவரும் தனக்

கஅசு

பாரிய இருதயம்.

குப் பிள்ளையில்லையென்றும் அக்கப்படுவன். இலபேர் சமுசுரத்தூக்காக விபசாயுடைய பண்ணுவார்கள். இலபேருத்தியோகம் பண்ணுவார்கள். இலபேர் பணியம், இலபேர்கண்டகு, இலபேர் துண்டியம், ராஜசேகர கல்லுச்சுமை மெருது, இலபேர் விளையம், இலபேர் இனவிறுத்தி, இலபேர் சேவை, இலபேர் கொத்த, இலபேர் கலிவலை, இலபேர் தேசாந்திர சஞ்சாரம், இலபேர் யாசுதே, இலபேர் துண்டாளைச் சேந்தல், இலபேர் திருடு வஞ்சை, இலபேர் கொலைகளவு கட்காமம் வெட்டப்படுகிறது, இந்தப்படி நடந்து கொள்ளுவார்கள். இப்படி நடந்து கொள்ளுதலில் நிரம்பிவிபரீதம்வருமதினாலே அக்கந்தானே. அருத்தார்ச்சனை அக்கம், அர்த்தராஜனையுந் துக்கம், அர்த்தநாகமுந் துக்கம், அர்த்தஞ் இலவுசெய்தலுந் துக்கம், விஷய சம்பந்தனமுந் துக்கம், விஷயங்களை ரகசிக்கிறதன் துக்கம், விஷயநாசமுந் துக்கம், விஷயநீக்கமுந் துக்கந்தானே. சமுசுர அர்ச்சிதமுந் துக்கம், சமுசுர ரகசனையுந் துக்கம், சமுசுர நிசமுந் துக்கம், சமுசுர நீக்கமுந் துக்கந்தானே. வித்தைகளை அர்ச்சிக்கிறதன் துக்கம், அதை ரகசிக்கிறதன் துக்கம், விவாதமறதுபோலுது, விதையை உபயோகிப்பதற் போலுது, அக்கந்தானே. ஆனபடியினாலே கௌமாச மெல்லார்துக்கந்தானே. இனிமேல் வார்த்தைக்கு சொல்லுகிறோம், வார்த்தைக்கு வந்தபடிவேதானே தீரம்பவிசனத்தை யடைவன். தரும்படி பண்ணுதல் போலேம்! அதருமங்களை யாசுரிதம், சந்திரத்தியங்களை விட்டு இருத்தியங்களைத்தானே பண்ணினோம்! தந்தார்ச்சனை பண்ணாமல் போலேம்! தச்சமையிதற்கு மகனவரியு மிஸ்ஸாமற்போயிற்று, இதுதச்சமையிதற்குப் புத்திரானில்லாதே போ

கஎவது. ஆவிருத்திமார்சு பிரகரணம். கஅசு

னார். இதுதச்சமையிதற்குப் பாரிய லாதே போனார். இதுதச்சமையிதற்கு ரகசிக்கிறதற்கு புத்திரான்; புத்திரிசனையில்லை. பிள்ளைகளும், பாட்டுப்படுகளுக்கு சொன்னபடி கேட்டு நம்மை என்றுகூறிக் கவலை பாரியுஞ் சொன்னபடி கேட்கவில்லை. நம்பிதமையமா விச்சையாயப் பிரிந்துபோனார்களவர்களுக்கு சொன்ன கேட்கவில்லை. பந்துக்களாயிருக்கிற பேர் சட்டைபண்ணி நம்மோடே வார்த்தை சொல்லவில்லை. புத்திரானு பாரியும், நம்மை நிராகரித்து வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்களென்று துக்கப்படுவன். பாலுடக்கப்படவில்லை, காலமடங்கிப் போயிற் சஞ்சாரத்தாக்குச் சக்தியில்லை, கண்டவர் தெரியவில்லை, து கேட்கவியில்லை, நாக்குக்குளறிப்போகிறது, பெழுந் திருக்க, நடக்கச்சக்தியில்லை, தடியாடிய கொல் கையிலேயிடித்துக்கொண்டு நடக்கிறேனென்று துக்கப்படுவன்.

அறவந்து மூடிப்போகு மெதிசேவருகிறபேரைத் தெரியாது, பதக்கங்களிலே கூப்பிட்டாலுங் கேளது, அன்னியான் வழிகாட்ட அன்னியானைத் தொட்டுக்கொண்டு நடக்க; இப்படித் துக்கப்படுவது தண்டனரி என்றுத் தெரியாறும் காராதிரோஷங்களைவந்துபுடிப்போம், இரண்டுசண்ணுந்தெரியாமல்வழிநடையின்னியாவெழிகேட்டுத்தடியாடிகா லுன்னிக்கொண்டன்னியானைத் தொட்டுகடத் துகொண்டு துக்கப்படுவன். அப்போது ரோகுகள்வந்து பீடிக்கும். சதஸைமலிஇமல, விக்கல், சுவாசமுதினாப்பு, தலைநடுக்கு, உடம்பு சர்வாங்கமு, பூக்கல் முதலியவைகளும் வரும். அன்றியில் பட்டகனிபீடம், சர்வாங்கமுத் துப்போகும், தந்தம் கொல்லாம் விபு, துப்போகுகளைக்கொல்லாமல் பஞ்சடைத்து

பேரம்; அரோனாரோக வாழிக்கும், டிசுதாங்கு மெத்த
வாழிக்கும், போசனப் பண்ணினு சோனத்தக்கு வாராது,
வெயில், காற்று, சிதிர குளிர்மை, பனி முதலானவைகே
யாது, இவைகளைப் பிழைத்தல் துக்கப்படுவன். நாவுக்கு
ருசியாகவிருக்க நேடுவன். நல்லறி, பருப்பு, பொ
த்த குழம்பு, பரும, பிரசம், வடை, இட்டலி, தோசை,
மனோகாம், மோன, பூல், தயிர், ரெப், நல்லமோர், நல்ல
பூதகாய், வத்தல், வைய விவைகளெல்லாம் கேண்டுமென்
றுசைப்படுவன். அவனுக்குக்கிடையாது, இவைகளெல்லாமி
ல்லையென்று துக்கப்படுவன். அப்பதார்த்தங்கள் கிடைத்தல்
புகழ்த்தாலுஞ் சோனாஸ்தி ஆகாது, புகப்போகிறோமே
யென்று மெத்தவுக் துக்கப்படுவன். நாம் பேரகிறோமே
பெண்டிகள் பிள்ளைகள் யெப்படி ஜீவிக்கப் போகிறா
ன்றம், இவர்களுக்குக் கதியேதென்று மெத்த விசனப்படு
வன். மஹாபாவங்களையெல்லாம் பண்ணினோமே! அனந்த
கோடிசாஸம் சாகங்களிலே யதுபிக்கவேண்டுமே! இதற்
கென்னசெய்வோம்? எமதுதான் பழைக்கவருவார்களே
யென்று விசாரப்படுவன். அன்னதான், ஜலதானம், வஸ
திரதானம், இரணியதானம், கோதுதானம், பூதானம், கன்
விகாதான மிலைமுதலான தானங்களைப் பண்ணாதேபோ
னோமே! துக்கத்துக் கேதுவாயிருக்கிற தானங்களைப்
பண்ணாதேபோனோமே! காகதானம், கிஷந்திரதானம், பி
ராமதானம், பிரகாசன, பசுக்களை ராவித்தல், மாதாபிதா வா
சாரியாஸ்தி சுவாகாஸ்தி, புதிதிக் கிளவங்கொடுத்தல்,
சானமொன்று பந்தபேரை சாதிக்கப் பிராணானுக்கு வரு
ஷச்சாப்பாடுஞ் சர்வமாவியு கொடுத்தல், தடாகங்கள்
வாவி கூப்பங்கள் வெட்டிக் கட்டி வத்தல், தோப்பு நந்தவ

னம்பொருதல், மடங் கேட்கில் சத்தி, சீகட்டினவத்தல், அந்
தர வெளியில் தண்ணீர்ப்பந்த றேப்படுத்தலிவை முத
லானதருமங்களைப் பண்ணாதேபோனோமே! எக்கியங்களைப்
பண்ணிவைக்க, நாந்ர நெக்கியம் பண்ண, அக்கினிறோ
திர மிஷ்டபகபந்தன மிவைகொண்டு நடப்பியாமற்
போனோமே! வேதாத்தியானம் பண்ண, வேதாத்திய
னங்களை புன்னியாளுக்குச் சொல்ல சத்தியவார்த்தை
களைச் சொல்ல, பிரத்தியாருக்கிதமாய் சந்தோஷமான
வார்த்தைகளைச் சொல்ல, அபவாத வார்த்தைகளைச் சொல்
ல சருக்க, சத்திசந்தனாகவிருக்க, பிரமுகாரியமாக விரு
த, பரஸ்திரிகளுக்கும் பாதனங்களுக்கு மாசைப்படாமலி
ருத்தபகனைப்பண்ண, கிருச்சிரம், சாந்திராயனம், மாத
வார உபவாசம், பகாவுபவாசம், இவைமுதலான தபகளைப்
பண்ணாதே போனோமே! ஆபுட்காவிலெல்லாம் வியர்த்த
ப்பிப்போயிற்றென்ற துக்காக்கிரந்தனாக விருப்பன்.
ஆபுடியினுலே வாழ்க்கைமெல்லாம் துக்கந்தனே. பா
லன் விளையாட்டுகள் பிவன். அப்பால் பெவ்வனத்தில
காமச்சத்தன் விஷமச்சத்தனான். அப்பால் சலுமாரம்
வந்ததின் போலே விசனங்கினை நேகடியிருப்பவரு
த்தாப்பிடுதிலே; சனாரோகத்தையும், பரஸேததுக்கம்,
மரிக்கவேண்டாம் யனகிற துக்க மிப்படித் துக்காக்கிர
ந்தனாக விருப்பன்.

இப்படி யிருக்கச்செய்தான் காலம்வருடா மானகாலம்
லுந்தமட்டிலே போனே; சாந்திரத சர்வம் விருந்துபோயி
ற்றென்று சொல்லுபவரே சந்தாவித்தது, பேதிகண்டிது,
உப்பிசெய்கண்டிது, இஹாபிசுருமல்கண்டிது, இஹிசுர சர்

ம் விழுந்தபோயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். நேற்றைச்
சுலாத்திலேயுதிக்கம் பச்சாப்பிட்டு வரவேண்டியவர்கள்
புதிர்விழுந்தான், அன்னம் விக்கித்து, அன்னம் விக்கித்து, வா
வந்து மார்க்பாடித்து இனவகள்ளிலேசீரம் போயிற்
ன்று சொல்லுவார்கள். நேற்றைவிட மந்தவாகிலேசீ
ரம் போயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். இரண்டுபாத மொரு
மாதம் பதினாறு தூள் பத்துதூள் சொல்தயில்லாமற் கிடந்
தான் சீரம் விழுந்து போயிற்றென்று சொல்லுவார்கள்.
அசுலாத்துப் பட்டா கிடக்கிறுரென்று சொல்லுவார்கள்.
கூடியோகனேமம் விசாரித் தவிழ்தாதிக்கைக் கொடுப்பி
கள். புத்திரான் சன்னிதானத்திலேயிருந்தா அவர்கள்
தானமாக அவிழ்த்துக்கொடுத்துக் காப்பாத்தவா
கள், காலம் வந்தனே காலவந்தனழப்பன், கால
லேபாசபந்தனாகவும், பந்துக்கள் போலே கிளையு
னாகவும், போகமுடியாமல் விழுந்து மாட்டாமல் மன
சிய இலேசப்பட்டிலேயுதிக்கவன். இரண்டுசொல்லியுதித்
தென்னையுதித்தே! என்னையுதித்தே! என்று புலம்பு
வனப்போதும்கொண்டவன்மென்றும், பால் தயிர்
சக்கரை முதலிய வெந்நீர் யென்கொண்டவன் புத்திரா
திகள் முதலானபேர்கள் வந்து கேட்குமார்களென்றியி
லென்கொண்டவன் என்னென்புதியென்னவென்
று மலட்டுவார்கள். இப்படிக்கொத்த புத்திரேயெல்ல
ன்புக்கானவன் அழைத்தாற் காதுகேட்கவிலை விர்த்தை
சொல்லவிலை, கண்ணிற் புத்திரேயெல்ல, வாய்
டைத்தது, போதம் போய்த்தது, புத்திரேயெல்ல
வார்கள். ஆகையினால், கடவுள் என்னைப்படுத்திகொ

கூலவாங்க லொன்று கொல்லவிலை, யிருந்தாப்போலே
பிரஞ்சு தயிப்போயிற்றென்று சொல்லியவகலாய்
ார்கள்.

பிராயச்சித்தம், நோதானம், பூதானுதிகளொன்
றும் பண்ணவிலைபென்று மிருந்தாப்போலே பிரஞ்சு
போயிற்றென்றுங்கொண்டவர்கள் இவன் மிஷ்வருதலா
கிய வகையாகக் கொண்டுக்கொண்டவர்களைவிடுவன்.
கிலபேர் புண்ணியவர்களாயிருக்கிறபேர், எக்கியங்களைப்
பண்ணுவார்கள், பண்ணுவார்கள், தபக்களைப்
பண்ணுவார்கள், தபக்களைத் தரும்ங்களைப்பண்ணுவார்கள். சித்
திரமித்திய கருமங்களை, கல்லாசாரங்களை, அக்கினி
யூர்த்திராதி கருமங்களை உபாசனாதி கருமங்களை, நன்றாகத்
தானே யாசாப்பார்கள். வர்ணச்சீரம் தருமங்களை நன்றாக
யாசாப்பார்கள். சமதமாகினோடே தருமங்களைப்
பண்ணித் தருமசேரன் தருப்பார்கள். இவ்வாறுமுதற்
பாவங்களன்றியிலேயுதிக்கவர்களைவிடுவான். தனங்
களையும், ஆர்ச்சித்துப் பகடிகளாயத் தருமத்தை
னே பண்ணுவார்கள். வலிபத்திலேவித்தியாப்பியாசம் பண்
னுவார்கள். எவ்வனத்திலேயுதிக்கவர்களைவிடுவான்.
கூடியிருப்புகள் எக்கியங்களைக் கொண்டுப்பண்ணுவார்கள்.
அன்னதானம், உபாசனாதிபாயனதானம், கன்னிகா
தானம், கோதானம், புத்தானம், திருக்கோத்திரதானம், மலை
முதலர், உபகருமம், உபகருமம் பண்ணுவார்கள் தபக்கள்
ருச்சிர, சாந்திராபணம், உபவாசம், திதிவாராட்சே
த்திரவிரதாதிக்கொல்லாமல் பண்ணுவார்கள். சிவகோயில்,
விஷ்ணுகோயில், பட்டினத்தி, தோப்புருத்தவனம்போட்டு
வந்து, பண்ணுகொடுக்கிறார்களென்று.

கக

பாடிய இருதயம்.

ரஞ் லை தண்ணீர்ப்பந்த லினை நளெல்லாம் பந்திவைத்
து, தருமிஷ்டாளாய்த் தானேயிருப்பார்கள்.

அப்படிப்பட்ட பேரந்தியகாலம் வந்த மட்டிலேதான்
புத்திரதாராதிசனாக்கெல்லாம் புத்திர மெல்லி, யோகனே
மங்கனெல்லாஞ் சொல்லி, கொடுக்க வாங்கல், ஆஸ்தி,
பாஸ்தி, நுணதனங்கள் வைப்பதென்பது சகலமுஞ்சொல்லி,
அசலாருக்குப் பேரமுதலானே ஆகிய சமஸ்தியில் புண்
ணியவான்களா யிருக்கிறபேர பரணே துக்குப்போவார்
கள். பிராயச்சித்தாதிசன், கோதானபு தானம், கஜதான
மெல்லாம் பண்ணிச் சுகமாகத்தானே போக
போவார்கள். சீரம் விழுந்தவுடனே ஆரிலே யிருக்க
ஜனங்கள் தண்ணீரொடாமற் சமையாமற் சாப்பிடாமற்
சேக்கிரமாக யெ தக்கச்சொல்லுவார்கள். சமஸ்தித்தயிலம்,
நித்தியப்பியங்கல் சுகந்தாதிமாலை யலங்காரம், வஸ்து
ரபூஷணலங்காரம், அம்சதாளியின் சயனம், நல்லஸ்திர
களாகிய பன்னைய ஸ்திரிக் டே போகம், நல்லசட்
களோடே போசனம், நல்ல ம்பூலபகஷணம்; நல்
ல ஆபரணங்களைத் தரிக்கிறதி, நல்ல நிமனமாகிய சவ்வாது,
புருகு, கஸ்தாநிருதவாசியாமன் சுகந்தகளைத் தரிக்கி
றது, இப்படியப்பட்ட சுகந்தப் பராணவாய் ளிப்பட்ட
மாத்திரத்திலே யந்தச் சுகந்தப் பரக்காகாது, தொட
ராகாது, கிரகத்திலே யிருக்கிறதா பிராமத்திலேயிற்
க்கலாகாதென மசெனவி டாரபெ தது பெரி
த்துக் கொண்டுபோய்வருவார்கள்.

தான் சம்பாதித்த சுவயங்கள், சுகங்கள், தனதா
னியங்கள், உடைய பூசணங்கள், ஸ்திரி ளைச் சுகமும்
கிரகத்திலேயேயிருக்கும் புண்ணு வகைக்குத் தருபார்

191

களவது. ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாரணம். கக

துக்கர் வருவார்கள். தம்முமே லொருத்தரும் வருகி
றபேரில்லை. அதற்குமேற் குணேகாங்கியாய்ப் போவன்.
புண்ணிய புருஷ ளாயிருக்கிறபேர் தகவினியனத்திலேயிற
ந்து யுகாதிமார்க்கத்தினாலே சுவர்க்கத்துக்குப் போவார்
கள். சுவர்க்கத்தைப் பிறப்பித்துத் திரும்ப விற்கே வருவார்
கள். திரும்பச் சுவர்க்கத்திற்குப் போவார்கள். திரும்ப
வருவார்கள். இப்படிப்போவதோ யிருக்கிறமார்க்கத்
தையும், யாயிருக்கிற சுவர்க்கத்தையும் டைவார்
கள். சுவர்களாயிருக்கிற பேர் எமலோகத்திலேபோய் கர
கம் படைத்து வருவாய் நரகதுக்கங்களை யறுப்பித்
தப் பாவசேஷத்தினாலே பசு பகூழி மிகோதிகளாகவும்,
வீடுவக ளாகவும், சிறகொடிகளாகவும், ஜனமத்தைய
டைவார்கள் ஆனபடியினாலே சமுசாரமல்லார் துக்கர்
தானே துக்க சமுசாரமாகிற ஜனமோரணப் பிரவாக
ஸகஸ்சமுத்திரத்திலேயின் றெப்போ க்தியடையப்போ
கிறேமென்று முழுக்காய் சாதன சதுஷ்டய சம்பளன
ரையக் கொண்டு குருப் பாதத்தினாலேயும், வேத சுகிர
வணத்தினாலேயும், பிண்களானம்வந்த தந்தப் பிரமக்குர
த்தினாலே கைவல்லியத்தன டவன். அப்படி படைந்த
புருஷனைத் திரும்பப் பூட்டிலில்லென்று சகலவேதாந்த
சித்தாந்த மெல்லாஞ் சொல்லுகின்றன. பிரம்மோபாசகா
ள், சித்தாள், சேகித்தாள், தபசித்தா ளிவர்களெல்
லும் பிராணாதிமார்க்கத்திந்தாயறுத்தி விந்து பிரமலோகத்
தையே வருவார்கள். சுவர்க்குக்கு மறுபிறப்பிலே சூரண
ரூபிக் புரோகாதப் பிரமம்ஷ்டாளாயிருக்கிறபேர்பு
ரப்பிரமமாகத்தானே பிரமச்சுச்சியத்தை யடைவார்கள்.
பதினேழாவது ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகாரணமுற்றிற்று.

புதினெட்டாவது. சந்திராசிப்பிரகணம்.

வேதாந்தத்திலே சந்திராசிகளுக்குத்தானே யதிகா
மென்று சொல்லுவார்கள். சந்திராசிகளுக்கு லக்ஷணமேது?
சகல கருமத்தியாகளு சந்திராசமென்று சொல்லுவார்கள்.
சந்திராசம்பண்ணி கொண்டு பண்ணவேண்டுமெ
ன்று சொல்லுவார்கள். கிரவணார்த்தபொருட்சம்பண்
ணவேண்டும். கிரகஸ்தனையிருக்கிறவர்களுக்கு யந்திரமும்
விக்ஷேப மிந்த விக்ஷேபங்களினாலே வேதாந்த கிரகணம்
பண்ணுகிறதற்குப் பொழுதுபோதா எனபடியினாலே சந்
திராசம்பண்ணிச் சகல விக்ஷேபங்களையும் பரிகரித்து அவ்
ந்தகிரவணம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்வார்கள். சந்
திராசம்பண்ணும் கிரவணம்பண்ணினான்மவந்தாலும்; ஞா
னந்திடமாகிறதற்கு சந்திராசம் பண்ணவேண்டும். அந்த
ப்படியென்னிவளக்கேற்றுகிறது காற்றில்லாமலிருக்
கவேண்டும். வீசுக்கிறதிற்பிறகு வாக்கையாமலிருக்கிற
தற்குக் காற்றில்லாமலிருக்கிறது. ஞானமன்றியிலே
யிருக்கிற சந்திராசத்தினாலேயேயாம். லாகதன்மயடைவனெ
ன்று சொல்லுவார்கள். இன்போபெரியவான் பிறந்த கரு
மங்களையும் காரிய கருமங்களையும், வர்க்கிறதே சந்திர
ாசமென்று சொல்லுவார்கள். லேபெரியவான் சகல
கருமங்களையும் பண்ணிக் கருமமவந்த கொப்பி இபண்
வது சந்திராசமென்று சொல்லுவான்.

சகல கருமங்களையும் விட்டுவிட்டு நாம், ஒரு கரு
மங்களையும் பண்ணலாம். எல்லா கருமங்களுக்கும் தோஷ

கஅ-வது சந்திராசிப்பிரகணம். ககரு

ங்கறோடே கூடியிருக்கு எனபடியினாலே சகல கருமங்களை
யும் பரித்தியாகம்பண்ணுவதுவே சந்திராசமென்று சொங்கி
யான்மதம். எக்தியதான் தபசுகளை விடவாகாதென்று மீ
மாம்மாள்மதம். இல புரியவான்:— ஞானசந்திராசமே
சந்திராசமென்றும், கொனென இது நான் கர்த்தா போக்தா
வென்றிற துரகங்கார மோகப்பிராந்தியை விட்டுவிட்டு நான்
அகர்த்தா, அபோக்தா; நான் பரமாத்மாவென்கிற வறிவே
சந்திராசம், கருமசந்திராசம் சந்திராசமல்லவென்று சித்
தாந்தம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சம்பந்தஞ்சொல்லுகிறோம்.
என்றான் தபசுகளை விடலாகாது, பண்ணவேண்டுமானால்
நான் கர்த்தாவென்கிற துராபிமானத்தைப் பரிகரித்து, பல
வ்ச்சைகளையும் பரிகரித்து, தேகேந்திரியாதிகள் பண்ணுகி
றது, நாம் பண்ணவில்லை; நாம் பரமாத்மாவென்கிற புத்தி
யோடுபுகுட் யெக்கியதான் தபசுகளைப் பண்ணவேண்டும். அ
துவே சந்திராசமென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மதம். இது
தானே வியாசவசிஷ்டாதிதருக்கு விஷயேகூட ஞானி
யாக விருந்துகொண்டு திளாகவுபகாரார்த்தமாகக் கருமக்
கூட்டங்களைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற து அபிமதம்.

இன்னும் சந்திராசமென்று சொல்லுகிறோம். ஞான
சந்திராசமே சந்திராசம் கருமசந்திராசம் கூடாது, சித்
திய னையித்திய, கருமத்தினைப் பரிகரிக்கக்கூடாது; இது
ஞானத்தினாலே சித்திய னையித்திய கருமங்களைப் பரிகரிக்க
கொள்கிறோம்? மோகத்தினாலேயன்றிக் கருமத்தியைத் தாமத
சந்திராசமென்று சொல்லலாமாம். எக்தியதான் தபசுகளைப்
பண்ணுகிறது மோகம்; தாயகங்களைமென்கிற புத்தி
யினாலே சித்திய னையித்திய கருமங்களை விட்டுவிட்டு வியாச

சந்தியாசன் றுபெயர். நிறிதகருமங்களை வந்தித் து
 மித்தியை மித்தியங்களை நான் பண்ணுகிறேனென்கிற துரா
 பிமாந்ததையும், பல விச்சையையும் வீட்டுறியோடே ரூ
 வியாகவிறந்துகொண்டு லோகேபகாரார்த்தமாகப் பண்
 னுவதுவே சாத்துவிதசந்தியாசம். இவ்லோககருமங்களை
 யும், பரலோககருமங்களை யும் பரித்தியாகம் பண்ணியார்தமா
 னவத்தேடி யாத்மஞானத்தையே சம்பாதிக்கவேண்டுமெ
 ன்றும், சந்தியாசிக்கிறானே ஞானதிகாரமென்றும், ஆப
 ஸ்தம்பர் மனுவிலே ஒரு சொல்லியிருக்கிறதென்ற மனத்தி
 தால்? அவர்கள் சந்தியாச ஆச்சிரமப்பிரகாரத்தினை சந்தி
 யாசிக்க வேறேதருமமொன்று மில்லாதபடியினாலே ஞான
 ந்தானே யவனுக்கு தருமமென்றுகொண்டார்கள்.

சந்தியாசிக்கிறானே ஞானதிகாரமிதராது ஞான
 ஞானதிகாரமில்லையென்றதிலே விவரம். வியாபார், வசிக
 ட்டர், அருவிபார், சந்திரி, பிருகு, குச்சார், கௌதமர்,
 தாகிபர், ஆங்கிரசர், போத்யயல், ஆஸ்வலாயனர், ஆபஸ
 தம்ப ரிஷிகள் முல்லாணகோடி ரிஷிகள், தபகிளாயும்,
 பிரமக்குளிகளாயிருந்தார்கள் என்று சகல வேதசாஸ
 திரப்பிரசித்தி. அந்த ரிஷிகளுடைய கிரந்தங்களிலேயும்
 ஞானகருமக் கூட்டுறவைத்தானே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.
 அந்தக் கிரந்தங்களிலே சகலவாசனங்களுக்கும், சகல வாச
 னங்களிலும், ஞானதிகாரமுண்டென்றும், அதிலே
 ருத்தியை ஒரு சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்வே
 ஞானசந்தியாசமே முக்கியமானது. ஞானசந்தியாசம்
 யிருக்கிறதே கருமம் ஞானவந்தமாகவிருக்கிறது. கருமம்
 தருமமில்லை.

அஃதென்படியென்றால்? நாகவேதாசனம் இருக்கிற பாவத்
 தினாலே நாகப்பிராப்தி, சுவர்க்கவேதவாயிருக்கிற புண்ணி
 யத்தினாலே சுவர்க்கப்பிராப்தி, புண்ணியபாவத்தினாலே ம
 னுஷலோகப்பிராப்தி, இந்த மூன்று கருமபந்தமும், மூன்
 று கருமபலங்களும் ஞானசந்தியாசிகளுக்கு கில்லை. அக்ஞா
 னிகளுக்குண்டு. ஞானிகளுக்கு கில்லை. சகல ஸ்மிருதிகளிலே
 யும்; நாலு வர்ணங்களும்; அரஸ்சிரமங்களும் சொல்லியிரு
 க்கிறது. பிரமசரியத்தினாலே ரிஷிகள் ஞானத்திலே நின்றும்
 விடுபடுவான். எக்ஷித்தினாலே தேவரீர்தருணத்திலே நின்றும்
 விடுபடுவான். புத்திராஸ்திரமந்தாரம் ரிஷிகள் ஞானத்திலே நி
 ன்றும் விடுபடுவான். அப்படி சந்தியாசமென்று சொல்லி ரிஷி
 களம்தம். பிள்ளைகளைப்பெற்று அவாள் பெரிய பிள்ளைகளான
 பித்தாடவரீரீடத்திலே சம்சாரபாரத்தையும், ஸ்திரீகளை
 யும், வைத்துப்போட்டுப்பாற்சந்தியாசம்பண்ணிக்கொள்ள
 வேண்டுமென்று ரிஷிகள் மதம். அபுத்திராக விருந்தார்க
 ளையானாலும், புத்திரவாலாக விருந்தார்களேயானாலும்,
 வாலஸ்திரிகளைப் பரிதரித்துச் சந்தியாசம் பெறவேண்டா
 மென்று ரிஷிகள் மதம். ஆபந்தந்தியாசன் சகலருக்குஞ்சம்
 மதத்திலே லெபேர் பெரியவான். அபந்தந்தியாசன் விருந்
 தும், விரும்புபண்ணுமவிருந்தும், சந்தியாசம் பண்ணலாம்.
 கிரகஸ்தாசனம் விருந்தும் சந்தியாசம் பண்ணலாம்.
 மென்று ஒரு சொல்லுவார்கள். அப்பிரஸ்தாசனமத்திலே
 யிருந்தும் சந்தியாசம் பண்ணலாமென்ற ஒரு சொல்லுவா
 ர்கள். லெபேர் பெரியவான். பிரமசாரியாய், அபந்தந்திர
 கஸ்தானம் அப்பிரஸ்தாசனமத்திலே அப்பாற்சந்தியாச
 மென்றுப்படிக்கிற மமாத் சந்தியாசம் பண்ணவேண்டுமெ
 ன்றது சொல்லுவார்கள். ஸ்திரீகளுடையோடு வைத்துச்

கஞ்சு.

பாஷிய இருதயம்.

சந்தியாசம் பண்ணாமென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் ஸ்திரீயிருந்தாலும்; கல்ல வைராக்கியமுண்டா லுலவன் சந்தியாசம்பண்ணலாமென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். சந்தியாச வாச்சிரமத்துவ கைதன் ஞ்சொல்லுகிறோம். சிகா யெக்ஞோப வீதங்களைப் பரிகரிக்க, நாககேதந்திர கிராமாதினைப் பரிகரிக்க, புத்திரதாராதினைப் பரிகரிக்க, நஷ ணத்திரயங்களைப் பரிகரிக்க, சகவீழ்தங்களுக்குத் தன்னிட த்திலே நின்று, அபயப்பிரதாசம் பண்ண, காஷாயதெ ண்ட கமண்டலங்களைத் தரிக்க, மடத்திலேதானே போ யிருக்க, அல்லவென்றும் கிராம மகாதத்திரியாசனிய, பக விருபதாசனங்களுக்குமேல் கிராமத்திலேவந்து லைகா யெடுத்துப் புதிக்க, மடத்திலேதானே வசிக்க, அல்லவென் றும் நேவாசியஞ் சூனியக்கிரகங்களிலே வசிக்க, ஏகாங்கி யாயிருக்க, பிரமவிசாரம்பண்ண, கிரவணமுள்ள வித்திரியா சனங்களைப் பண்ண, பிரமவிஷ்டாசனங்களுக்க, லோகவார்த னைகள் கிராமவார்த்தைகளிலைவகளை லாரம் பரிகரிக்க, இந் திரிபுநீக்கிரகத்தோடே யந்தர் முகராக விருக்க, சமதமா திகளுடனே உட்கிருக்க, சந்திரவிவிடத்திலே நின்றும வேதாந்த பரிபரிடத்துக்க ளிவைகளை லாரம் அப் பிராதித்துக்குருவபதேசத்தினாலே பிரகாசத்தை யடை ந்து பிரமவிஷ்டாசனம் பிரமசரியத்தோடே சாவதானமா யிருக்க வேண்டும். ஸ்திரீயோடே பேசுகிறத, ஸ்திரீக ளோடுப் பரிக்றது, ஸ்திரீதெல்லாம் பரிகரிக்க வேண்டும். எம். தஸ்திரீக ளைக் கண்டாலும், மந்தாவாதுப் பரிகரிக்க வேண்டும். சாவத்திராப் பிரமபரிசா பண்ணவேண்டும். இப்படிச் சந்தியாசனம், ஞானியாதி பிரமபரிசா ஞ நனைவல்லியத்தையுடையவன். ஞானமன்றியிலே

அ-வது. சந்தியாசுப்பிரகாரணம். கஞ்சு.

லும்; சந்தியாசு பாவங்களைப் பண்ணாமற் றனைய தரு மத்தோடே கூடியிருந்தானையானு லவனுக்குப் பிரமலோ கப்பிராப்தி. பாவங்களைப் பண்ணினானையானுப் பாவியா யிருக்கிற சந்தியாசியைத் தீதவேந்திரன் தெண்டிப்பனெ ன்று சொல்கிறார். சந்தியாசியாயிருக்கிறவன் பணத்தை அப கரிக்க, ஸ்திரீயை அபகரிக்க, இந் விண்ணொலையு முட னே பதிதஞ்சுப் போவனென்று சொல்கிறார். சந்தியாசியா யத்திரும்பக் கிரகஸ்ததா மத்தி லவரலாகாது. வந்தா லும்; ஞானப்பேருக்கூடியவனைக் கி ஸ்தானக் கைத்துக் கொள்ளுகாது. அவனை யெப்போது போலே சந்தியா சியாகத்தானே மடத்திலே கொண்டுபோய் சந்தி யாசியாகத்தானே யிருக்க வண்டுமென்று சொல்லவேண் டும். இப்போ கிகாதி யெக்ஞோபவீதங்களிருக்க, காயத்திரி யிருக்க, சந்தியாசம் பண்ணி; திரிதண்டசந்தியாசியாயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள்.

அவா ளிந்தயுகத்தில் வைத்துவைப்பதும். அது, கட்டம். கிர்தாந்தஞ்சொல்லுகிறோம். பிராமணனானும், வைசியனானும், பிரமசாரி, கிரகஸ்தன், ஞானவிரஸ்தன், சந்தியாசு, ஆயுத னனுடைய தருமத்தோடே கூட வேதாந்த கிரவணமுள்ள, வித்திரியாசனங்களினாலே யறி வைச்சம்பாதித்துப் பிராப்திஞானியாய் கைவல்லியத்தைய டைவார்கள். புகிருஷணபகவாஹம், பஸ்தம்பரும், சூத் திராளுக்குப் பாவங்களைக் கிரு ஞானப்பாதன ஞானம்; ஞானமுண்டா லவர்களுக்கு மகதியென்று சகல வேதாந்த ஞானைய. கிர்தாந் னென்று சொல்லுகிறார். ஞான சகலவாசை ஞானமுடிக் து; மடவாசியாய்,

சந்தியாசியாய், பிணைவாங்கிப் புதிக்கிறவனாய், பிரம நிஷ்டனாக ஞானகுணங்களோடே கூடியிருக்கிறானே; அவனே சந்தியாசி. யாதொருத்தன் ஸ்திரீகளைப் பாராமல், திரவியத்தைத் தொடர்வதில், மலனாகை, பெண்ணாகை, பொன்னாகையெழுந்தது; சந்தியாசியாய் தெண்டுகமண்டலத்தோடே கூடப்பிணைவாங்கிப் புதிக்கிறவனாய், மௌனியாய்ச், சிராமமேகரத்திரிசூரிரியாய் இருக்கிறானே; அவனே சந்தியாசி. யாதொருத்தன் கைமலர்வாங்கிப் புதிக்கிறவனாய், காளைய கவுடீனதாரியாய், மாத்ரில் வாசியாய், ராமநிஷ்டனாக விருக்கிறானே; அவனே சந்தியாசி. யாதொருத்தன் வாயிற் றாட்டசாதத்தைப் புதிக்கிறவனாய், சகல காமங்க ளுமொழிந்து சந்தியாசியாய், மடவாசியாய் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானே; அவனே சந்தியாசி. யாதொருத்தன் பிரமசாரியாயிருந்துகொண்டு பிணை புதிக்கிற குருநீர்கவாசியாய்க் குரு சிகருடைகளேடுங்கூட வேதாத்தியானங் களைப்பண்ணிச் சபருமத்தோடுங்கூடப் பிரம ஞானியாய் யாதொரு பிரமசாரியாய் இருக்கிறானே; அவனே ஞான சந்தியாசி.

யாதொருத்தன் கிரகஸ்தனாய், பூமியாய்த் தனத்தையே சம்பாதிக்கிறவனாய், அநிதிப்பித்தியாய்ப் பிதிர்க்க ளுக்கு கிரகத்தையளிப்பண்ணுவனாகப், பிரமஞானியாய் இருக்கிறவனே; அவனே சந்தியாசி. யாதொருத்தன் ஸ்திரீபா லாளுடைய கூடத்தன்மையிலேயும், சூரியமேலேயும், வெளிக்கேயிருந்துவரும் ஒளியை யாகாரமேலேயே ஆசை களுக்கேயிருந்துகொண்டு ஞானியாய் இருக்கிறானே; அவனே ஞானசந்தியாசி. யாதொருத்தன் பாகிய வித்திரியாசியாய்

சகலதருமங்களை யு மாசரித்துக்கொண்டு ஞானமரையிலேயும் ஜலமும்போலே பொட்டாம லசங்கனாய்ப் பூரணப்பிரமமாக யிருந்துகொண்டு ஞானியாக் விருக்கிறானே; அவனே ஞான சந்தியாசி. யாதொருத்தன் ஞானே யசங்களுக்கேயிருந்துகொண்டு வெளிநிலை சகலராய சியபாரங்கள், ராச்சிபந்திரங்கள்; ராச்சியவியாரங்கள், ராச்சிய பரிபாலனம், பீவாருடைய பரிபாலனம் அஷ்டாங்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம், சகலபோக பாக்கியங்களையும் தபவித்துக்கொண்டு ஞானியாய், புனியம் பூமியோடும் பேலேயிருக்கிறானே; அவனே ஞானசந்தியாசி. யாதொருத்தன் பசுக்களை ரகசித்த, விஷாளாண்மைகளைப் பண்ண, விஷாளகளைப் பண்ண, சகல தருமங்களை யு மாசரித்துக்கொண்டு ஞானமரையிலேயும் ஜலமும்போலே பொட்டாம லசங்கனாய்ப் பூரணப்பிரமமாக யிருந்துகொண்டு ஞானியாக் விருக்கிறானே; அவனே ஞான சந்தியாசி. யாதொருத்தன் வனத்திலேயிருந்துகொண்டு, வனத்திலுள்ள பாகிய காய்களிகளைப் புதித்துக்கொண்டு, தபசியாய்ச் சடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, மரவரிகளை ஸ்திரமரிக வணிக் துக்கொண்டு, எக்ஞானகாரியமாய் வானப்பிஸ்தாச்சிரம தருமங்களை யு மாசரித்துக்கொண்டு, ஞானகுணங்களோடேயும் புனியிருக்கிறானே; அவனே ஞானசந்தியாசி. யாதொருத்தன் திரவிய வனத்தினுடைய மத்தோடுகூட மற்ற முன்றல வனத்தினுக்கு சிகருடையபுண்ணிக்கொண்டு ஞானகுணங் களைகிற சமதமரிகருடனே கூட ஞானகுணமடவதாரக விருக்கிற ஸ்திரமரிகருடனானே பிரதிபாதிக்கிற பிரமத்தானத்தைச் சம்பாதித்துப் பிரமநிஷ்டனாக் விருக்கிறானே; அவனே ஸ்திரமரிகருடனானே சமதமரிகருடனானே சம்பாதித்துப் பிரமநிஷ்டனாக் விருக்கிறானே.

உ.உ. பாவிய இருபம்.

சூரே; அகல ஞான சிவியாகி, பரதொரு ஸ்திரீகள் பத்
தாவுக் கற்கூலமாக நடந்து பத்தகிருடைகளைப்பண்ணிப்
பந்தா வாக்கிய பரிபலனைகளைப் பண்ணித் தருமசீலிக்
ளாய் ஞானகுணங்கொடேகட்டக் குருவுபிதசத்தினாலே
ஞானமவந்து; அஃதாநியில் தவ்வசாஸ்திரிகளைக் கே
ட்டநித்துகொண்டு பரமக்ஞான ளாயப் பிரமவிஷ்டையுட்
ளேகூட விருக்கிருந் ளோ; வர்களுே ஞான சக்சியாசி
கள்.

கடி-வது, சந்நியாசிப்பிரகாரணம். ௨௦௩.

இந்தப்படி வியாச வசிய டாதிக்குடி ஞான ஸ்திவாசமே
 சநியாசமென்று சுகல மெருதினிலையுஞ் சொல்லியிருக்
 கிறார்கள்.

பதினெட்டாவது சாநியாசிப்பிரகாரணம் முற்றிற்று.

ஆகப் பரணம், கஅ.

பாஷிய இருதம் முற்றுப்பெற்றது

திருச்சிற்றம்பலம்.

சர்வஞ்ஞனமயம்.

சூரபரம்பரை வனம்.

பரமாகுளாளிர்ச்செ தானந்தமாம்விண்டு

புத்தன் வசிட்டர் சத்தி

பெரும்பாலும் மகா வியாசரீட்சகர்களுட

பாதர்கோஷந்தபோடி

யருளுவமாஞ்சங்க ராசாரியாமிசைக

தீர்ப்பு மபாதருயரத்

தரங்கேசுவரர் இரியர்வந்தீகர்வித்

திரு. ரணயராசுமூரவோ

நிருஞ்சுவம்மரபதனில்வந்தகப

பிரமணிக் தவனயின

வீ. னழகப்பலாபிபன் ரபத்திராகுரு

வின்புத்தலையவடிசு

பெருநகர மருமகன ஓடியுள்ளமைகளிலிருந்து

இரண்டு நாட்கள்

முதுரா மலங்க வகுஞ்சடைதம்பர

செயற்கை டிகழ்பதவினைஞ்சுவோடு

காவியநாடகவலைக்காரம்.
வைத்தியசாஸ்திரம்.
சூத்திரம்.
சூத்திரக்காரம்மதம்.
செய்யாளம்மதம்.
பொருள்மதம்.
நிசைத்தம்.
வைத்தியம்மதம்.
வியாசாரம்மதம்.
பாணியக்காரம்மதம்.
தாக்கியாளம்மதம்.
மீமாம்ஸாஸ்திரம்.
கவான்வாக்கியம்.
சுசாரவாக்கியம்.
பவ்வான்மதம்.
சூபந்மதம்.
நீதிகளம்மதம்.
பாசஸ்பத்தியம்.
கற்பகதருபரி.

இந் நூல்களை இந் நூலாகிளி இது எனப்படும். மரபெய்ததெவ்பீடத் தெற்கிலுடைய தெந்தியாயத்திற்கெடுத்தார். உடைய வேண்டத்திதிறாணங்கள் கொடும் உயிரமெய்மொ உயிரமுதகேக் வேண்டுமோ; ஆறாநிக் தவுரும்படி செய்துமின டளந்தமடங்குதாராயங்கள் மன்னெனின் பதிருக்கள் கொடுத்திருக் கின்ற மன்றில் மட்டுக்குக் கற்றோ யால். சுவைகள் இங்குத்தியேதான் மனம் உப வித்தினைள்ளன.

பரிசேனபத்திரம்.

21

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
	௨	தகரா	... அந்தகார
	௨௬	ஸநாம்	... ஸநானம்
௨௬	௨௩	மையி	... மைத்தி
௩௦	௨௪	சதுவப	... சதுஷ்
௩௨	௨௫	மாத்திரதிர	... மாத்திர
௩௧	௨௬	பிரமென்று	... பிரமமென்று
௪௪	௨௭	லேபு	... லே
௪௬	௨௮	பண்ணல்	... பண்ணினால்
௪௭	௨௯	நகிக்கும்	... நகிக்கு
௫௪	௩௦	சகுணப்	... சகுணப்
௫௪	௩௧	பொக்கடி	... பொருக்கடி
௫௫	௩௨	கப்பூர	... கப்பூர
௫௬	௩௩	விருத்தமான	... விருத்தமான
௬௩	௩௪	சிறியதா	... சிறியதா
௬௪	௩௫	காரணே	... காரணே
௬௫	௩௬	யந்தபக்ஷம்	... யந்தபக்ஷம்
௭௮	௩௭	கற்பக	... கற்பக
௮௮	௩௮	பிரிச்சி	... பிரிச்ச
௮௯	௩௯	சாத்தினு	... சாத்தினு
௯௧	௪௦	நறிந்த	... நறிந்த
௯௨	௪௧	காராரத்த	... காராரத்த
௯௩	௪௨	இனுபவி	... இனுபவி
௯௪	௪௩	சுருப்பந்த	... சுருப்பந்த
௯௫	௪௪	மன்னே	... மன்னே
௯௬	௪௫	புப்படி	... பப்படி
௯௭	௪௬	நாமொளம்	... நாமொளம்
௯௮	௪௭	செவனாகமறி	... செவனாகமறி
௯௯	௪௮	பாய்சிவ	... பாய்சிவ
௧௦௦	௪௯	வைபித்திசாஸ்	... வைபித்திசாஸ்

5

5586

புரிசோதனாப்திரம்:

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நிருத்தம்.
ககக	௩	கூட்டலு	கூட்டலு
ககஉ	௧௫	பேத்திலெ	பேத்திலெ
ககரு	௨	அர்த்ததை	அர்த்ததை
ககஉ	௨௪	திரயங்	திரயங்க
கக௩	௨௩	வேட்டு	வேட்டு
கக௪	௧௮	கருமத்தலு	கருமத்திலு
ககரு	௩	சொல்லு	சொல்லு
கக௩	௨௧	கூடல்	கூடல்
ககரு	௧௪	கூடல்	கூடல்
கக௪	௨௪	யவியத்தையர் கந்தக்	யவியத்தையர் கந்தக்
கக௪	௨௪	கார	கார
கக௪	௨௪	மீமாஸா	மீமாஸா
கக௪	௨௪	யிருக்க	யிருக்க
கக௪	௨௪	யவியதை	யவியதை
கக௪	௨௪	சொல்லுவார்	சொல்லுவார்
கக௪	௨௪	சொல்லியி	சொல்லியி
கக௪	௨௪	பண்ணு	பண்ணு
கக௪	௨௪	வித்திரிய	வித்திரிய
கக௪	௨௪	வேண்டு	வேண்டு
கக௪	௨௪	வார்களை	வார்கள்
கக௪	௨௪	ஸ்திரிகள்	ஸ்திரிகள்
கக௪	௨௪	திவ்விய வலங்காரம்	திவ்விய வலங்காரம்
கக௪	௨௪	களை	களை
கக௪	௨௪	யாதொரு	யாதொரு
கக௪	௨௪	ஸ்திரிகள்	ஸ்திரிகள்
கக௪	௨௪	வருவிரி	வருவிரி
கக௪	௨௪	படும்	படும்